BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

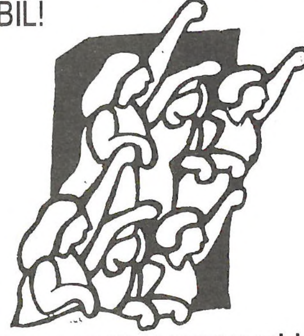
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 91 ■ 1 Eylül / Îlon 1994 ■ 10.000 TL.

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşa karşı devrimci savaş!

Halkların kardeşliği için faşizme ölüm, tek yol devrim!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

DYP-SHP koalisyon hükümeti, yaz ayları süresince de bir dizi alandaki icraatları ile işçi ve emekçilere karşı yüzlerini çeşitli defalar açığa vurdu. Yine onlar, genelde düzenin çürümüşlüğünün daha da derinleşmesini engellemek bir yana, sorunlar karşısında çürümüşlüğü ve açmazlığı gizleme adına bir dizi çaba göstermişlerse de, bunun da pek bir faydası olmamış, gelinen yerde egemen sınıflar miyadını dolduran bu hükümetin yerine başka alternatifleri tartışır olmuşlardır.

DYP-SHP hükümetinin gidebildiği kadar gitmesi, ama yürümediği noktada stepnenin hazır tutularak değiştirilmesi, egemenlerin üzerinde çalıştıkları bir konudur. Bunun için öncelikle DYP-ANAP ittifakı, ya da birleşmesi ile oluşacak bir ANAYOL iktidarı üzerinde durulmasına karşın kısa vadede uygulama şansı zayıftır. Nitekim şimdi sözkonusu her iki parti, merkez sağın en güçlü partileri durumundadırlar, ya da başka bir deyişle, diğerine karşı üstünlüğü tam sağlanmış bir konuma gelebilmek için uğraş vermektedirler. Bunun için milletvekili transferleri başta olmak üzere bir dizi yol denenmektedir. Ancak şu aşamada birinin diğerine karşı üstünlüğü sözkonusu değildir.

"Askeri çözüm" gerçekte, Türk ve Kürt emekçilerini birbirine düşman etmekten başka bir işe yaramayacaktır. Buna "dur!" demek, egemenlerin kışkırtmalarına kapılmamak günün en önemli görevidir. Düşman egemenlerdir. Başkası değil!

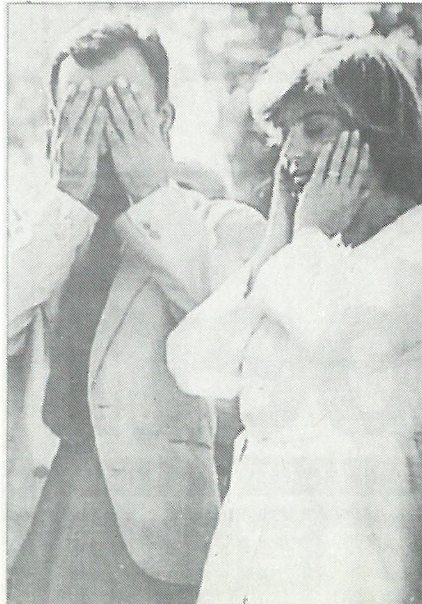
Halkların kardeşliği için faşizme ölüm, tek yol devrim!

Egemenlerin son dönemde üzerinde durdukları bir diğer alternatif MHP destekli bir DYP hükümetidir. Gerçekte bugün bu, zaten pratikte uygulanmaktadır. MHP, iktidarın üçüncü ortağı durumundadır.

Önümüzdeki süreçte, Özal'ın çevresindeki grupla, giderek daha fazla Özal çizgisine yaklaşan Çiller ekibinin birleşmesi, ANAP içerisinde de bu çizginin oluşumunda ve gelişmesinde görev alan kişilerin toparlanarak yeni oluşumların yaratılması da dahil olmak üzere bir dizi senaryo üzerinde tartışılmaktadır. Yine son dönemde, bir "erken (baskın!) seçim" alternatifi de gündemde tutulmaktadır.

"Sol"da ise parçalı yapı devam etmektedir. Egemenlerin isteği en azından solda da iki partinin birliğinin sağlanması, özellikle SHP-CHP birleşmesi yönünde idi. Ancak, son dönemlerde iktidar ortağı SHP'nin yıpranması, CHP'nin de etkisizliği, "sol"da ikinci bir Karaoğlan devrinin başlatılması için elverişli koşulları yaratmaktadır. Kaşarlanmış bir faşist olan Ecevit'in "demokratik sol", "laiklik", "RP karşıtı politika" vs. söylemlerle ikinci bir bahar yaşaması için bazı çevreler Ecevit'i allayıp-pullayıp-cilalayıp kitlelere sunma peşindedirler. SHP'deki çözülme devam ettikçe, Ecevit'in yıldızı da o denli parlatılacaktır.

Gerek muhalefetteki, gerekse iktidardaki partilerin ekonomik ve siyasi alanda, sorunlar karşısındaki başarısızlıkları, kitlelerin başka alanlara, başka söylemlere kaymalarına yolaçmaktadır. Nitekim RP, yerel seçimlerde de açıkça görüldüğü gibi, "düzen karşıtı" söylemlerle parsayı toplamakta bir adım ilerdeydi, ilerdedir. Ancak RP bu kulvarda artık yalnız değildir.

Eski TÜSİAD başkanı olan Cem Boyner'in başını çektiği ve piyasa ekonomisinin ve liberalizmin kutsallığına iman getirmiş eski "komünist" olarak lanse edilen ve ama gerçekte "sosyal-faşist" kişilerin de akıl hocalığı yaptığı "Yeni Demokrasi Hareketi", medya tarafından şişirilmektedir.

Gerçekte bu hareketin de diğer bur-

Halkların kardeşliği için faşizme ölüm, tek yol devrim!

juva akımlarından özde bir farklılığı bulunmamaktadır. Varolan bazı nüans farklılıkları ise söylenildiği gibi "Türkiye'nin sorunlarının temelden çözümünü" getirmesi abesle iştigal etmektir. Her halükarda bu hareket de düzenin hükmünün devamından yanadır; işçilerin, emekçilerin karşısında bir harekettir. "Düzene alternatif" bazı söylemlerle çıkış yapan "Yeni Demokrasi Hareketi"nin sağdaki benzerleri ile –özellikle de Çiller takımı ve Özal'cı takımla– birleşmesi güçlü bir olasılıktır. Güz ayları, bu yöndeki çabaların daha da netleşmesini beraberinde getirecektir.

DYP-SHP koalisyon hükümetinin özellikle de son dönemlerdeki açmazlarından öne çıkanlarını kısaca irdelediğimizde şunları görmekteyiz:

Burjuvazi gemisini yürütüyor... Yürümeyen emekçilerin gemisi...

SHP-DYP koalisyon hükümeti, bir yandan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini engelleme konusunda elinden gelen hemen her türlü aracı kullanırken, bu sorunla bağıntılı olarak bir dizi noktada düştüğü açmazların sıkıntısını gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Bu açmazların başında ekonomideki kötü gidişat gelmektedir. Özellikle borç-faiz-borç döngüsünün her geçen gün daha da büyümesi, bunun doğal sonuçları olan, iç ve dış borçların faizlerinin ve anapara ödemelerinin bütçeyi sürekli olarak "zorlaması"; faiz ve ödemeler dengesindeki açıkların kapatılması için daha büyük faiz oranları vadedilerek yapılan yeni borçlanmalar, taze para bulup piyasayı ve ödemeleri geçici olarak "istikrara" kavuşturmak amacı ile basılan para ve bunun enflasyona yansıması, enflasyonun gelişmesine paralel olarak yatırımların durması, artan işsizlik, vb. vb. ekonomik durumun andaki verilerinden bazılarıdır.

Çiller hükümetinin bu duruma "dur" demek adına aldığı 5 Nisan Kararları, ekonomideki krizin yükünü emekçilerin üzerine yıkmak amacını gütmekteydi. Nitekim, gerek asgari ücretin tespitinde yapılan çok düşük artış, gerekse memur maaşlarına yapılan komik artış, peşpeşe gelen zam dalgaları, kitlelerin alım gücünün oldukça düşmesi... bu politikanın çok doğal sonuçlarından bazılarıdır.

Kısacası, 5 Nisan Kararları ile de değişen birşey yoktur; burjuvazi vurgun üzerine vurgun vurmakta, gemisini yürütmektedir; emekçiler ise, hergeçen gün biraz daha açlık sınırına yaklaşmakta, daha fazla yoksulluğa mahkum hale getirilmektedir.

Emekçiler bu duruma dur demeli, kendilerini soyup, soğana çeviren düzene kinlerini ve öfkelerini daha güçlü haykırmalı ve kendilerini sömürenlerin iktidarına son vererek kendi iktidarlarını kurmalıdırlar.

"Muz cumhuriyeti"nde demokrasi ihtiyacı(!) ve Batı...

DYP-SHP koalisyon hükümetinin açmazlarından bir diğerini "demokrasi" adına faşizmin uygulanması ve bunun yarattığı yankı oluşturmaktadır.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu üzerinde azgın bir devlet terörü uygulanırken, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, işkenceler, gözaltında kayıplar, sürgünler, düşünce suçundan cezaevlerinin doldurulması, devrimci-sosyalist basın-yayın üzerindeki sansür ve baskılar, vb. vb. "günlük yaşamın birer parçası" olmuş durumdadır.

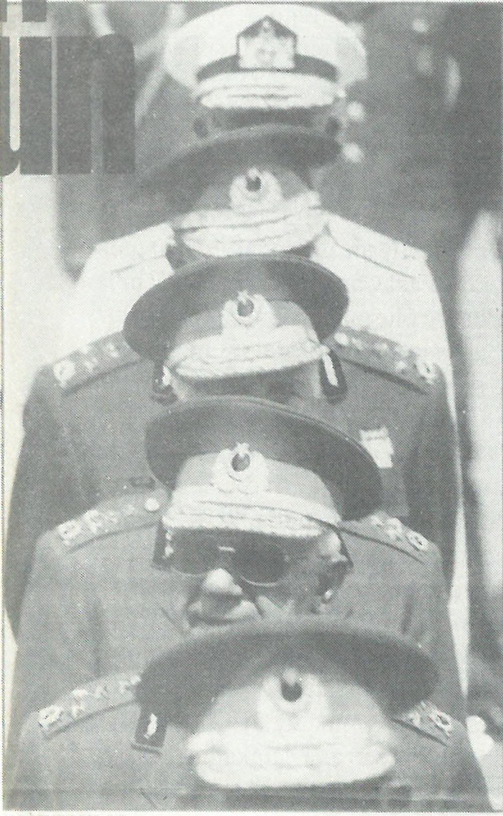
Devlet terörünü tüm alanlarda azgın bir biçimde uygulayan, Kürt ulusuna karşı azgınca saldırılar sürdüren faşist TC ve onların andaki hükümetinin, DEP'i kapatması, milletvekillerini tutuklaması ve idam istemi ile açtığı davaya başlanılması aşamasında Avrupa kamuoyunda ve uluslararası kuruluşlar nezdinde dışlanma eğilimi görülmektedir.

Bunda Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı boyut ve burjuvazinin en üst kurumlarının da kabul ettiği gibi Kürt sorununun "enternasyonalize olmasının" rolü de vardır.

Batılı devletler tarafından "Türkiye' de demokrasinin işlemediği", "böyle giderse Türkiye'nin Avrupa'dan dışlanması gerektiği", "temel hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı", "insan haklarının ihlal edildiği" çok daha yüksek seslerle ifade edilmektedir. Nite-kim Avrupa Topluluğu Parlamenterler Asamblesi'nde Türkiye'nin durumu "acilen" görüşülmüş ve sonuçta Türkiye aleyhine bir dizi karar alınmıştır.

Karar ertesinde faşist TC açısından uygulanması gereken iki yol vardı, vardır: TC, ya Avrupa ile ilişkilerini düzeltmek ve dışlanmışlığı ortadan kaldırmak için bazı "demokratik"

adımlar atacak, artık çok açık bazı antidemokratik uygulamalardan vazgeçecektir, ya da "bizim işlerimize karışmayın, biz bildiğimizi yaparız" deyip Avrupa ile ipleri koparma yönündeki gelişmeye adapte olacaktır.

Gelinen aşamada hakim sınıflar arasında bu iki seçenek arasındaki tercih sorunu tartışılma durumundadır. Bu noktada henüz netleşen bir tavır yoktur. İçine girdiğimiz güz ayları bu konudaki tartışmanın genişletilerek sürmesini beraberinde getirecektir.

"Demokratikleşme" sorununa bağıntılı olarak başlatılan Anayasanın bazı maddelerinin değiştirilmesi çalışması, meclisin tatile girmesi nedeni ile şimdilik noktalanmıştır. Bu sorun da önümüzdeki dönemde tekrar ısıtılıp kamuoyunun önüne göstermelik olarak konulmak üzere bekletilme durumundadır.

Anayasa'nın bazı maddelerinin değiştirilmesi, egemen sınıf sözcülerince "demokrasinin yerleştirilmesi" olarak gösterilmeye çalışılacaktır. Gerçekte ise bu, büyük bir sahtekarlıktır.

Dış politik manzarada şovenizm renkleri hakim...

DYP-SHP hükümetinin geçtiğimiz dönem içinde üzerinde durdukları sorunlardan bazılarını da dış politika alanında Rusya ile olan ilişkiler, Kıbrıs ve Yunanistan'la ilişkiler oluşturdu.

Bilindiği üzere Rusya ile ilişkiler sorunu Boğazlar üzerinde yürüyen tartışmalarla gerginleşme eğilimi göstermişti.

Kafkas petrolünün taşımasının Türkiye üzerinden geçirilecek boru hattıyla mı, yoksa gemilerle Boğazlardan geçirilerek Akdeniz'e çıkarılarak mı yapılması konusunda kendisini gösteren tartışma, Boğazlarda geçiş trafiğini düzenleyen Montrö Antlaşmasının tartışılmasını gündeme getirmişti. Elbette bu sorunla birlikte, Türki cumhuriyetler üzerinde etkinlik kurma gibi her iki tarafın da iştahını kabartan daha geniş kapsamlı ilişkiler yumağı birlikte düşünülmelidir.

Türkiye'nin Boğazlar sorununa yaklaşımı, Boğazlardaki deniz trafiğinin güvenceye alınması gerekçesiyle yeni bir geçiş düzenlemesini yürürlüğe koymak şeklinde oldu. Türkiye bu kararına gerekçe olarak, petrol yüklü tankerlerin başta İstanbul olmak üzere Boğazların etrafındaki yerleşim birimlerindeki insan yaşamını tehlikeye attığı öne sürülmektedir.

Rusya'nın bu duruma tavrı ise, öncelikle aradaki diyaloğun sürekli tutulması ve ama "yeni uygulamanın gözetlenmesi", ancak "Rusya'nın ekonomik çıkarlarını zedeleyen her türlü çabaya karşın, Boğazlar sorununun uluslararası platformlarda canlı tutulması" kararını benimsemek şeklinde olmuştur.

İlk bakışta Boğazlarda tanker yüklü gemilerin geçişinin –çeşitli tanker facialarıda dikkate alındığında– yasak-lanması bağıntısında, TC devletinin doğru bir pozisyonda durduğu düşünülse bile, faşist TC devletinin insan yaşamına verdiği önemin(!!!) derecesi çeşitli örneklerle birlikte düşünüldüğünde, bu tavrın sahtekarca bir tavır olduğu görülecektir. Gerçekte TC, bu "doğru" tavırda samimi değildir. Onun insan yaşamı diye bir derdi yoktur. Faşist devlet için geçerli olan, egemenlerin daha fazla kâr elde etmesidir.

Zaten yeni düzenlemeye göre de petrol tankerlerinin Boğazlardan geçmesi yasaklanmamıştır, sadece "Boğazlardan geçecek tankerler 24 saat öncesinden Türk makamlarına haber vereceklerdir"! Geçişler için Ulaştırma Bakanlığı ile Çevre Bakanlığı'ndan izin alınması vs. öngörülmüştür. Böylesi bir düzenlemedeki amaç; Boğazlar üzerindeki dalaşta TC'nin, diplomatik yoldan Rusya'ya karşı diplomatik olarak üstünlük sağlamak istemesidir.

Gerçekte, Boğazlarda tankerle petrol taşınması ve bunun çeşitli kereler yapılan kazalarla yerleşim birimlerindeki insan yaşantısını tehdit ettiği, hatta insanların ölümlerine yolaçtığı bir gerçektir ve bizce böylesi bir taşıma yöntemi reddedilmelidir, ya da çok güvenlikli bir şekilde yürütülmelidir. Bu ama, kâr için egemenlerin herşeyi "göze aldıkları" bu düzende mümkün değildir.

Boğazların da, dünyanın bir dizi yerinde olduğu gibi çıkar çatışmalarından uzak, güvenlikli yerler olmasının tek yolu, emekçilerin iktidarı şartlarında mümkündür. İnsan yaşamına değer barbarlık düzeninde değil, sosyalizmde verilir!

DYP-SHP hükümeti'nin dış politikadaki diğer uğraştıkları sorunlardan birisini Batı komşusu Yunanistan oluşturuyor.

Bu konuda geçen sayımızda genişçe tavır takınmıştık. Geçen süre içinde her iki ülkenin birbirlerine karşı bir diğerini kışkırtarak şovenist propagandaya hız verdiği, her iki ülkenin yönetimlerinin bir diğerini tehdit unsuru olarak gösterip, iç sorunları gözlerden gizlemeye dönük politikalar uyguladığı vb. tespitlerimiz çeşitli örneklerle doğrulanmıştır, doğrulanmaktadır.

Faşist Türk devleti ve onun borazanı medya üzerinden sistemli bir şekilde Yunanistan'a karşı bir kampanya yürütüldüğünü izliyoruz. Bu kampanya, Yunanistan'da bir Türk diplomatının öldürülmesi ile çok daha üst boyutlara tırmandırılmıştır.

Yunanistan ile Türkiye arasındaki ilişkilerde en tartışmalı konulardan birisi olan karasuların 12 mile çıkarılması sorunu, önümüzdeki dönemde çok daha geniş çaplı tartışmalara neden olacaktır. Karasuların Yunanistan lehine 12 mile çıkarılması hakkını veren uluslararası anlaşmanın Kasım ayında yürürlüğe girmesi ve TC devletinin bu anlaşmayı tanımaması; yer yer "savaş" sözcüğünün telaffuz edilmesi, adaların silahlandırılması gibi olgular, sorunun boyutları hakkında fikir vermeye yetmektedir.

Biz geçen sayımızda olduğu gibi bir kez daha, emekçilerin burjuvazinin kendi çıkarları uğruna yürüttüğü dalaşta taraf olunmaması, burjuvaziye destek verilmemesi gerektiğini yineliyor, halklar arasına düşmanlık tohumları ekenlerin burjuvalar olduğunu ve gerek

Halkların kardeşliği için faşizme ölüm, tek yol devrim!

Türkiye-Kuzey Kürdistan, gerek Yunanistan halk-larının gerçek kurtuluşunun ancak ve ancak kendi burjuvalarının devletlerinin yıkılmasından geçtiğini vurguluyoruz.

DYP-SHP koalisyon hükümetinin gerek yaz döneminde, gerekse de önümüzdeki dönemde üzerinde yoğunlaştığı/yoğunlaşacağı konulardan birisini de Kıbrıs sorunu oluşturmaktadır.

Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 20. yıldönümü kutlamalarında, kalburüstü devlet büyükleri Kıbrıs'ta boy gösterdiler. Bu, aynı za-manda Türk devletinin Kıbrıs'ta laf söyleme iddiasının da şovu oluyordu...

Diğer yandan, geçtiğimiz dönemde, Kıbrıs sorununun çözümü konusunda Türk egemen sınıfları arasındaki çe-lişmeler de canlılığını yitirmedi... Ecevit'in sözcülüğünü yaptığı ilhakçı-statükocu çizgi, Denktaş'ın önerisi ile birlikte Kıbrıs'ın TC'ye bağlanması tartışmasını gündemde taze tutmaktadırlar.

Bugünkü izlenen ılımlı çizginin sahipleri ise, ağababaları ABD'nin de zorlaması ile "iki arada, bir derede" kalmış durumdadırlar. Ancak bugünkü izlenen ılımlı politikanın, yani Kıbrıs'ın Türk dış siyasetinin önünü açması gerektiği ve bunun için şu ya da bu şekilde Kıbrıs sorununun çözülmesi gerektiği şeklinde izlenen politikanın yerine konjonktüre göre statükocu politikanın konulması da şaşırtıcı olmayacaktır. Ancak her halükarda Kıbrıs'ta bu çabalar gerçek çözümü getirmeyecektir. Kıbrıs'ta da, devrim dışındaki "olası bir çözüm", emperyalistlerin dikte ettirdiği bir "çözüm"dür ve geçicidir. Kıbrıs'ta tek gerçek çözüm, proletarya önderliğinde devrimle kazanılacaktır!

Ya devlet başa, ya kuzgun leşe... mi?

Osmanlı'dan beri egemenlerin sıkıştıklarındaki savaş narasıdır, "ya devlet başa, ya kuzgun leşe"! Bu nara, şimdilerde yine yükseliyor. Kuzey Kürdistan'daki ulusal uyanış ve mücadelenin vardığı boyutlar ile içinde bulunulan ekonomik ve siyasi kriz, TC'nin çürümüşlüğünü yeterince ortaya koyması yanında, artık mızrağın çuvala sığmadığının da açık işaretleri...

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdis-tan'ın yaklaşık üçte birinde iktidarın kimde olduğu soru işareti... "İğne ucu kadar bile gidilemeyen yeri olmayan" Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist devlet, operasyon yaptığı Cudi'ye bayrak dikmekle bu konuda düştüğü aczi açıkça ortaya koyuyor ve büyük zafer edaları ile naralar atıyor. Bir yandan düşülen bu acz ile en ufak operasyonlar birer büyük zafer olarak lanse edilirken, diğer yandan "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" söyleminin gerçekleşmediği noktada egemenler çileden çıkıyorlar, daha fazla sivil yerleşim birimlerine saldırıların emirlerini veriyorlar. Ve onların "sertlik", "askeri çözüm" yanlıları olanlarının da ayranı kabarıyor...

Devlet, artık, "PKK ile sivil halkı birbirinden ayırma" diye formüle edilen siyasetine resmen de son verme yoluna girdi. Lice, Şırnak gibi ilçeler ile köylere devletin saldırıları sürüyor. Bu yerleşim birimleri yakılıp, yıkılıyor; binlerce kişi zorla göçe zorlanıyor. Devlet, bu yolla da "egemenlik" ve "iktidar" gösterisi yapıyor.

Faşist devletin yerleşim birimlerine saldırması, uçaklarla bombalaması, yakıp yıkması "kararlılık" gösterisi olması yanında, egemenlerin egemenliklerini olduğu biçimi ile sürdürebilmek için soykırıma da hazır olduklarını gösteriyor.

Faşist devlet "kararlılık" gösterisinde bulunurken, gerçekte bütün olgular "askeri çözüm"ün olmadığını gösteriyor. Gerçekte "askeri çözüm"; halkın önemli bir bölümünün "PKK halktır, biz halkız" dediği noktada açık soykırımdır. Açık soykırımla ulusal sorunu çözmeye kalkanların sonunun ne olduğu tarihte, hem de yakın tarihte görülmüştür. En barbar soykırımcı Hitler'in akıbeti ortadadır!

"Askeri çözüm" girişimleri, "TC'-nin vatanı ve milleti ile bölünmezlik" iddiasını da gerçekleştiremez. "Milleti ile bölünmezlik"in ne büyük yalan olduğu ta başından bellidir, gelinen noktada bu noktadaki sıkıntılar, faşist devletin en üst kademeleri tarafından da dile getirilmektedir. "Vatanın bölünmezliği"ni askeri şiddet ile gerçekleştirmeye çalışanlar ise hüsrana uğramaya mahkumdur; "zoraki birlikler" yıkılmaya mahkumdur, er veya geç yıkılacaktır. Hiçbir zor bunu engelleyemez.

"Askeri çözüm" gerçekte, Türk ve Kürt emekçilerini birbirine düşman etmekten başka bir işe yaramayacaktır. Bu, her iki ulus içinde de burjuvazinin, sömürücülerin egemenliği açısından iyidir. Fakat bu, ulusların % 90'ından fazlasını oluşturan yığınlar, emekçi halk açısından korkunç bir durum oluşturmaktadır. Egemenler, "askeri çözüm" adına emekçi yığınların sömürüsüz bir düzendeki olası bir gönüllü birliğinin temellerine dinamit yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Buna "dur!" demek, egemenlerin kışkırtmalarına kapılmamak günün en önemli görevidir. Düşman egemenlerdir. Başkası değil!

Şimdi egemenlerin bir bölümü, "askeri çözüm"ün çözüm olmadığını, amaca uygun olmadığını görüyor. Bunlar, askeri bastırma harekatlarının siyasi reform ve ekonomik "iyileştirme" çabalarıyla desteklenmesi gerektiğini savunuyorlar; "siyasi çözüm" diyorlar.

Kastettikleri, en "ileri" halde bölgesel yönetimlere daha fazla yetki tanınan yeni bir idari yapılanmadır. Kürtçe radyo, TV vb'dir. Siyasi çözümcüler de şimdilik bu çözüme –PKK ile anlaşarak varılmasına– karşıdırlar. PKK'nın ezilmesinden yanalar.

Fakat gerek ülke içinde, gerekse enternasyonal alandaki gelişmeler, eninde sonunda siyasi çözümcülerin PKK ile veya adı PKK olmayan ve fakat PKK'nın belirlediği bir kurumla görüşmeler yoluyla "çözüm" noktasına gelecekleri yönündedir.

Egemenler çok kanlı bir savaş ertesi er geç anlaşma noktasına gelecektir. İsrail-FKÖ örneği ortadadır. Böyle bir "siyasi çözüm"de de Türk ve Kürt uluslarının gerçek bir eşitliği sözkonusu değildir. Gerçek bir eşitliğin önşartı, Kürt ulusunun ayrılma hakkının kayıtsız-koşulsuz tanınmasıdır. Bunun olmadığı yerde eşitlik sözkonusu olmaz. Bu ise TC'nin varlığı ile bağdaşmaz.

O halde gerçek çözüm için bir tek alternatif, bir tek yol vardır: DEVRİM!

Bütün milliyetlerden işçilerin-köylülerin demokratik devrimi!

Bunun için mücadele etmeye değer!

Proleter devlet, işçilerin başına;

Kuzgun, egemenlerin ve onların faşist devletinin leşine!

20 Ağustos 1994 •

İşte emperyalizmin barıştan anladığı:

Savaş var... Savaş var... Her yerde savaş var...

SÖMÜRÜCÜLER sömürülerini devam ettirebilmek için herzaman iki yüzlü bir politika izlemişlerdir. Çünkü onların buna ihtiyaçları var. Gerçek kanlı yüzlerini gizlemeleri lazım. Yoksa sömürülerini nasıl devam ettirebilirler? Bu, dün böyle idi. Bugün de emperyalist düzende daha da keskin bir biçimde devam etmektedir. Emperyalizmin iki yüzlülüğünün en açık görüldüğü alanlardan biri de savaş-barış sorunudur. Kaynağı emperyalizm olan savaşı gizlemenin en iyi yolu barış safsataları ile kitleleri uyutmaktır.

Savaş-barış konusu sadece emperyalistlerle değil, tüm revizyonist-oportünistlerle Marksist-Leninistler arasında tarih boyunca ayrım çizgilerinden birisini oluşturmuştur.

Savaş emperyalizm var oldukça var olacaktır. Savaş emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Ancak onunla birlikte tarihin çöplüğüne gidecektir.

SAVAŞ VAR, SAVAŞ VAR!

İşte Kuzey Kürdistan-Türkiye: Dağlarında savaş var memleketimin...

Diğer savaşlar gibi iki tarafı olan bir savaş. Ancak bu savaşta haklı bir yan da var. Haklı yanda; ulusal hakları için ayağa kalkmış Kürt ulusu ve onun öncü gücü PKK. Diğer yanda; Kürt ulusunu toptan yok etmeyi hedefleyen, emperyalist dünyanın ayrılmaz parçası faşist TC!

TC kana doymuyor. Her demeçlerinde *"bir avuç terörist"*, *"bahara bitiririz"*, *"bitirdik, bitireceğiz"* dedikleri ulusal kurtuluş mücadelesinin, hergün gelişip kitleselleşmesi, tüm baskılara rağmen direnişin artması karşısında panik içinde bulunan hakim sınıflar kana doymuyor. Kan içtikçe azgınlaşan kan emiciler kana doymak bilmiyor.

Kuzey Kürdistan'da var olan savaş tüm iğrençliği ile sürüyor. Köyler, kasabalar, şehirler yıkılıyor, yakılıyor. Havadan yağan bombalarla, bir halk yediden yetmişe öldürülüyor.

Ekinler yakılıyor, hayvanlar öldürülüyor.

Yiyecek, ilaç ambargosu konuyor.

İnsanları aç bırakıp teslime zorluyor faşizm. Kadınlar katmerli alıyor bu savaştan nasibini. İşkencelerle, tecavüzlerle insanlık onuru ayaklar altına altında.

İnsanlar göçe zorlanıyor, satılmışlığa, onursuzluğa, ihanete, koruculuğa zorlanıyor.

Binlerce askeri, özel timi, korucusu ile Kuzey Kürdistan yakılıp yıkılıyor. Bir ulus soykırımdan geçiriliyor.

Şehirlerinde de savaş var, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin. Bir yanda burjuva düzen savunucuları, diğer yanda düzene karşı olan yurtseverler, devrimciler, komünistler. Sokaklarda, evlerde, işkencelerde devrimciler katlediliyor.

Partiler kapatılıyor, milletvekilleri tutukevlerinde, işkencelerde. Devrimci ve ilerici basın susturulmaya çalışılıyor. Dergiler, gazeteler kapatılıyor, sorumluları yüzlerce yıllara varan hapis cezaları, milyarları bulan para cezaları ile cezalandırılıyor.

Cezaevlerini dolduran devrimciler, yurtseverler cezaevindeki yaşam şartlarını düzeltmek için başlattıkları mücadelede de ölüm sınırındalar.

Bir yanda, içinde zam-zulüm-işsizlik dolu ve daha fazla sömürü demek olan ekonomik paketler açan, bolluk ve refah içindeki azınlık; diğer yanda, ekonomik krizin tüm faturası ona çıkarılan açlık sınırındaki çoğunluk.

Bir yanda, binlercesi sokağa atılıp işsiz bırakılan, binlercesi de atılmayı bekleyen işçi, memur; diğer yanda, onun en ufak direnişini —Ankara ve Gebze'de olduğu gibi— faşist güvenlik güçleri ile bastıran hakim sınıflar.

Emekçilerin sömürücülere hiç ihtiyaçları yoktur. Ama onların sömürecek sınıf ve katmanlara ihtiyaçları var. Onlar sömürmeden yaşayamazlar. Sömürmenin aracı olan sömürücü devletin en temel dayanaklarından biri ise faşist ordudur. Ordu, devleti ayakta tutan en önemli kurumlardan birisidir.

Bir yanda, yüzbinlerce işçi ve emekçi genci faşist orduda askerliğe zorlayan, defalarca teslim olmayan asker kaçaklarına vereceği para ve hapis cezalarını açıklayan, terhisleri uzatan faşist devlet. Diğer yanda, faşist devletin tüm tehditlerine rağmen, beşte biri bile teslim olmayan, sayıları resmi rakanmalara göre 250 bin olan asker kaçağı işçi ve emekçi gençlik. Askerden kaçanlar, intihar edenler, "kazara vurulan" genç işçi ve emekçiler...

Elbette faşist devlet bunları kötülük olsun diye yapmıyor. "Ülkenin bölünmez bütünlüğü" için, "halkların kardeşliği" için yapıyor. Onlar kendileri için bir şey istiyorlarsa "namert olsunlar". Öldürdüğü insan başında "az daha gözü çıkacaktı" diye hayıflanan misali. Onlar bu zammı, zulmü güya "halkın refahı" için yapıyorlar.

Halk için daha ne yapmıyorlar ki:

—Sınırötesi hareketlerle bombaladığı yerlerin sayısı, ölen insan sayısı belli değil. Amaç, milliyetçi çizgisi ile savaş yürüten PKK'yı yok etmek. Kürt ulusunun haklı mücadelesini kanla bastırmak. Belki Ortadoğu'da bir pay kapmak.

—Kuzey Kıbrıs 20 yıldır işgal altında. 20 yıl önce oraya da "barış" getirmek için müdahale eden TC'nin getirdiğini söylediği "barış", Kıbrıs'ta yaşayan Türk, Rum ve diğer milliyetler arasındaki çelişkileri daha da derinleştirmiştir. İşgal öncesi birlikte yaşayan insanlar arasına kesin sınırlar çekilmiş düşmanlıklar iyice körüklenmiştir.

—İç huzursuzluğu unutturmak için sürekli elinde bulundurduğu Yunanistan'la savaş kozunu son günlerde tekrar gündeme getirmiştir.

Burjuva medyada hergün *"Yunanistan'da eğitilmiş şu kadar PKK'li yakalandı"*, *"PKK'ya Yunan desteği"* gibi haberlere rastlamaktayız. Aralarındaki çelişkiye bir yenisini daha ekleyerek, Ege'de ne kadar haklı olduğunu göstermeye çalışan TC, olası bir savaş için kamuoyu yaratma telaşı içine girmiştir. Şovenizmi körükleyerek savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır.

—Yayılmacı bir politikaya sahip faşist TC, bunu Türki cumhuriyetlerinde denemiş, emperyalizmin kendisine biçtiği dünya jandarmalığındaki rolünü, Körfez savaşındaki tavrı ile, Somali'ye gönderdiği askerlerle, şimdi de Bosna-Hersek'teki askerlerle gayet iyi yerine getirmiş, emperyalizmin ne kadar iyi bir sadık köpeği olduğunu ispatlamıştır.

Bütün bunları ezilenleri daha fazla ezmek, daha fazla sömürmek için yaptıklarını açıkça söyleyecek cesareti olmayan hakim sınıflar, bunları "milli çıkarlar" demagojisi arkasına sığınarak yapmaktadır.

Biz biliyoruz ki, onların barış çığlıkları sahtedir. Onlar ne kadar barış derlerse, bu daha fazla savaş demektir. Daha fazla emekçi sınıfların yok olması demektir.

Görüldüğü gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin her köşesinde faşist devletin yürüttüğü haksız bir savaş sürmektedir. Bu haksız savaşa karşı haklı temelde yürütülen savaş ve direnişler var.

Bu savaşta tarafsız ve suskun kalınamaz. Bu savaşta tarafsızlık demek, var olan sömürü düzenini savunmak demektir. Kürt ulusu üzerindeki baskıları, katliamları onaylamak demektir.

Bu savaşa sessiz kalmak, işkencele-

ri, açlığı, sefaleti, işsizliği onaylamaktır.

Bu savaşta tarafsız olmak, faşizmi, emperyalizmi, şovenizmi, erkek egemenliğini onaylamaktır.

Biz bolşevikler bu savaşta tarafız! Milliyetçi ve reformist çizgisine rağmen, PKK'nın faşist Türk devletine karşı yürüttüğü savaşın haklı yanının destekçisiyiz. Ve Kürt ulusunun ulusal hakkını gerçekten elde edebilmesi için de, kendi mücadelemizi yürütüyoruz.

Biz işçi ve emekçilerin haklı mücadelelerinin yanındayız. Ceza ve tutukevlerinde direnen devrimci ve yurtsever tutsakların yanındayız...

Biz diyoruz ki:

Gelin bu kirli savaşı haklı devrimci savaşla durduralım. Faşist devleti yerle bir edip, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuralım!

Kürt ulusunun özgürlüğü için de bu gerekli. Bunun tek yolu ise, ortak düşmanımız olan TC'ye karşı, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) önderliğinde birlikte örgütlenelim. Silahlarımızı ortak düşmana çevirelim!

DÜNYA KAN GÖLÜ İÇİNDE: BÜTÜN DÜNYADA SAVAŞ VAR... SAVAŞ VAR... SAVAŞ VAR...

Emperyalizmin boz eşeği siyaha boyayıp satma çabasının adı, "yeni" dünya düzenidir. "Yeni" dedikleri bu düzenle "kalıcı barış" çağına girilmişti. "Uluslararası zıtlıklar" olmayacaktı. "Demokrasi ve insan hakları" vadediliyordu.

Bu "yeni" dedikleri düzende olacağını söyledikleri "kalıcı barış"a bir göz atarsak, yeni hiçbir şeyin olmadığını göreceğiz. İşte bazı örnekler:

İşte Körfez savaşı: Artık kendilerine eskisi gibi itaat etmeyen, çizmeyi aşarak Kuveyt'i işgal ederek büyük emperyalistlerin de çıkarlarına göz koyan faşist Saddam karşısında birleşen büyük emperyalist güçler 32. ve 36. paralel dışındaki bölgeyi Birleşmiş Milletler etiketli "barış gücü" ile işgal ederek Irak'ı üçe böldüklerini kim bilmez?

İşte eski Yugoslavya: Emperyalist çıkar dalaşı, ince pazarlıklar, etnik çatışmalar ve ölüm, barut, kan kokusu, kölelik zincirleri. Ve şovenizm alabildiğine körüklenerek, yıllardır birbirine kırdırılan Boşnak, Sırp, Hırvat emekçileri.

İşte Somali: Geniş emekçi kitleleri yoksulluğa, açlığa iten emperyalizm Aralık 1993'de Birleşmiş Milletler'de aldığı bir kararla "açlığı ortadan kaldırmak" adı altında, Somali'yi işgal ederek, kendi emperyalist politik "çözümlerini" dünya halklarına nasıl dayattığını bir kez daha göstermiştir.

İşte Ruanda: Adını birçoğumuzun son günlerde duyduğu Ruanda ölüm ve kan kokuyor. Emperyalistlerin kışkırttığı Tutsi ve Hutu kabileleri arasında vahşi bir savaş yürümekte. Hergün yüzlerce, binlerce insan ölmekte, onbinlercesi, yüzbinlercesi göç etmektedir.

O çok "barışçıl" ve "hümanist" emperyalizm, şimdi yine insanlık adına Ruanda'ya doğrudan müdahale etmiştir. Önce Fransız emperyalizmi, ardından diğer emperyalist büyük güçler şimdi Ruanda'da askerleriyle cirit atıyorlar. Diğer yerlere yapılan emperyalist müdahaleler gibi bu müdahaleler de sorunları daha ağırlaştırmakta, çözüm değil, çözümsüzlük getirmektedir.

İşte Haiti: Emperyalizmin önce ambargo koyduğu, şimdi de işgale hazırlandığı Haiti! Generallerin yaptığı darbeyi kendi hukukuna daha doğrusu kendi çıkarına uygun bulmayan emperyalizm, önce ambargo koydu bu küçük ülkeye. Ama bu küçük ülke emperyalizme tam teslim olmayarak, ona meydan okuyor. Birleşmiş Milletler ve OECD gözlemcilerini sınırdışı ediyor.

Emperyalizm işgale hazırlanıyor. Burjuva medya kaç bin askerin gerektiği konusunu hesaplıyor. 7500 kişilik Haiti ordusunun büyük çoğunluğunun yetersiz ve eğitimsiz olduğu, onun için 15-20 bin askerin yeteceği söylenmektedir. İşgal becerilse bile Haitililerin gerilla savaşına girişecekleri haberleri verilmektedir. Bunlar daha fazla kan, daha fazla ölümlerin, yeni katliamların işaretleridir...

Yukarıda verdiğimiz birkaç örnek... Bu örnekler çoğaltılabilir, ama biz yeter diyoruz!

İşte emperyalizmin adını "yeni" koyduğu, ama eskiden farkı olmayan dünya düzeni. İşte kalıcı "barış" masalı.

Dünya son on yılların en gerici ve en kanlı savaşlarını yaşıyor. Her yerde kan ve barut kokusu...

Emperyalist metropollerde içfaşistleşme, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı her gün daha da artmaktadır.

Emperyalizmin bugün yürüttüğü yalnızca yerel savaşlar değildir. Emperyalist güç dengeleri değiştiğinde yeniden paylaşım için emperyalistlerarası topyekün savaş da demektir.

EMPERYALİZMİN SAHTE BARIŞINA HAYIR DEYİP, 1 EYLÜL'Ü MÜCADELE GÜNÜNE DÖNÜŞTÜRELİM!

Gelişen şovenizmin, ırkçılığın, faşizmin, her yerde patlayan yerel savaşların mantığı var: KÂR! Emperyalist büyük güçlerin paylaşılmış dünyayı yeniden paylaşım dalaşı, yerel gerici güçlerin bu paylaşımda pastadan kendilerine de pay kapma isteği, savaşı emperyalizmin yol arkadaşı yapmıştır.

Kim emperyalistlere ve onların çanak yalayıcılarına inanıp artık savaş tehlikesinin azaldığına kanıyorsa, o büyük bir yanılgı içindedir.

Sınıflı toplum var oldukça, "kalıcı barış"tan, "silahsızlanma"dan sözetmek, bunu propaganda etmek burjuva kuyrukçuluğu ve pasifizmdir. Pasifizm ise, devrimci ve komünistlerin tavrı olamaz!

Sömürü düzeni devam ettikçe savaşlar da var olacaktır. Ama emperyalist haksız savaşlar kader değildir ve durdurulabilirler. Yeter ki biz silahlarımızı sınıf düşmanlarımıza çevirmeyi bilelim. Emperyalist gerici savaşları iç savaşlara dönüştürelim.

Emperyalist savaşları ve emperyalist savaş tehlikesini bir daha dönmemecesine tarihe gömmek için biricik yol var: Emperyalist savaşların kaynağını kurutmak.

Emperyalist savaşları durdurabilecek tek güç ise, işçi ve emekçilerin, Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış, Bolşevik Parti önderliğindeki devrimci savaşıdır.

Haydi; bulunduğumuz ülkelerde Bolşevik Partiler kurup, örgütlenmeye. Var olanların bayrağı altında birleşmeye...

Haydi; kalıcı barışı sağlayacak sınıfsız toplumu yaratmaya...

Haydi; faşizm, ırkçılık, şovenizm, erkek egemenliği, doğanın talanı, kısaca BARBARLIK demek olan emperyalizmi ve yol arkadaşlarını ikiyüzlülüğü ve sahte barışı ile birlikte tarihin çöplüğüne gömme mücadelesine katılmaya!

Haydi; emperyalist savaşlara karşı, devrimci savaşları örgütlemeye...

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Ağustos başı 1994 ◄

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

Yaz aylarının işçi sınıfının mücadelesi açısından sıcak geçmesi bekleniyordu.

Bu beklentinin ortaya çıkmasında; metal işkolunda yapılması gereken toplu sözleşme görüşmeleri, asgari ücretin yeniden tespit edilmesi gerekliliği, koalisyon hükümetinin KİT işçilerine ödemek zorunda olduğu "enflasyon farkları"nın üstüne yatmak istemesi, özelleştirme önlemlerinin beraberinde getirdiği kitlesel işten çıkartmalar... ve benzeri gibi hakim sınıf saldırıları rol oynuyordu...

Ayrıca Adana belediyelerinde işten atılan işçilerin Ankara'ya yürümeleri ve Ankara'daki eylemlilikleri ile, Gebze belediyesinde işten atılan işçi ve me murların kitselleşme eğilimleri gösteren direnişleri, yine yaz aylarının mücadele ile geçeceğinin işaretlerini vermekteydi...

Sendikal cephede ise, Türk-İş, *"20 Temmuz'da iş bırakma kararı"* almıştı ve tüm diğer sendikalar, memur örgütlenmeleri, bu sözde "genel eylem"e katılmaya çağrılıyorlardı. Temmuz ayı başında memur sendikalarından bu çağrıya olumlu yanıt geldi. Artık boyalı basın, *"Türkiye'de yaşam büyük ölçüde duracak. Elektrik, su, çöp, otobüs gibi hizmetlerin yanısıra özel sektör de üretim yapamayacak." (Hürriyet, 4.7.1994)* gibi haberlerle yine felaket tellallığı görevini üstleniyordu.

Bu gelişmelere paralel olarak, sendikal örgütlenmelerin bulunduğu her şehirde, "sendika şubeleri platformları" harıl harıl çalışarak, "genel eylem" hazırlıklarını tamamlıyorlardı...

Bu dönemde, 8-9 Temmuz tarihlerinde, –Gebze'de polis ve jandarmanın direnişçi işçilere sistematik saldırı taktiğinin son perdesi olarak– direnişteki işçilere ağır bir saldırı daha yönlendirildi. Faşist egemen sınıfların garajlarda yatan otobüsleri çıkartma provokasyonu ile başlayan polis-jandarma saldırısına karşı taşlarla, sopalarla kendini koruyan kadın-erkek işçiler, emekçiler yiğitçe direndiler. 50 kadar işçi çatışmalar sırasında yaralandı ve 30 kadarı da tutuklanarak gözaltına alındılar. Aynı günlerde, Adana belediyelerinde işten atılan işçilerin Ankara eylemi, 53 gün süren eylemliliklerden sonra sonuçlandırıldı ve eylemci işçiler, mücadelelerine Adana'da devam etmek üzere geri döndüler...

11 Temmuz sabahı erken saatlerde, Gebze'de 4-5 bin polis ve jandarmanın müdahalesi ile, direnişçi işçilerin birlikte bulundukları alan ablukaya alındı ve direniş, namluların gölgesi altında, yani faşist TC devletinin zoru ile kırılmış oldu...

Ertesi sabah Türk-İş başkanı Bayram Meral'in ise, Başbayanın makamında çay içme randevusu vardı...

Bir şeyler döndüğünün farkında olan az sayıdaki memur sendikaları temsilcileri ve birimlerdeki tek tek sendikacılar, Türk-İş başkanlar kuruluna, aldıkları karara uymaları gerektiğini, 20 Temmuz eyleminin mutlaka(!) yapılması gerektiğini söyler duruma gelmişlerdi.

Bay Bayram ise, Başbayanla görüşmesinden sonra, sadece "enflasyon farkları" konusunun görüşüldüğü yollu imalarda bulunup, 20 Temmuz eyleminin yapılacağını(!) vurguluyordu. Sendikacı, sendikacılık görevini yapmadığı için, yüzbinlerce KİT işçisinin toplu sözleşme görüşmelerinde yazılı olan "enflasyon farkları"nı alıp almayacağı konusu muğlak kaldı. Sadece, işçilerin bu alacaklarının zamana yayılarak ödeneceği –bu da para olarak değil, tahvil şeklinde!!!– haberleri basına sızdırıldı...

Tam bu dönemde, hakim sınıfların TİSK gibi kurumları aracılığıyla işçilere yönlendirdikleri açık tehditleri söz konusu idi: TİSK başkanı eyleme katılacak işçinin "bir günlük" yevmiyesinin; TİSK genel sekreteri ise, işçilerin "iki günlük" yevmiyelerinin kesileceğini belirttiler. Yine aynı patron sendikası, patron üyelerine yaptığı bir çağrı ile, eylemci işçilerin fişlenmelerini ve "gereğinin düşünülmesini" istedi...

20 Temmuz tarihine yakın günlerde, DİSK, Hak-İş, Kamu Çalışanları Sendikaları ve diğer kitle örgütleri de, Türk-İş'in "genel eylem" kararına uyacaklarını ilan ediyorlardı...

Diğer taraftan, bizim eleştirmekten, oportünistlerin de palavracılığını yapmaktan bıkmadıkları "genel grev" çağrıları da tabii ki ayyuka çıktı! Birkaç örnek:

"Şimdi söz bizim, şimdi söz militan eylemin! GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ! (Alınteri sayı 21, 11 Temmuz 1994)

"Sermaye ve sendika ağaları üzerinde yarattığın baskıyı güçlendir, genel greve hazırlan!" (Emeğin Bayrağı sayı 123, 9-16 Temmuz 1994)

"Militan bir genel grev ve genel direniş için 20 Temmuz'da sokakları zaptedelim!" (Emeğin Bayrağı Özel Sayı 1, 16 Temmuz 1994)

Ve nihayet, o beklenen 20 Temmuz günü geldi! Türkiye'nin sendikal örgütlenmenin olduğu birçok şehrinde, işçiler, yürüyüş, miting ve toplu viziteye çıkma şeklindeki eylem türleri eşliğinde, birkaç büyük KİT kuruluşunda da birkaç saatliğine üretimi durdurarak, bir "genel eylem" gerçekleştirdiler.

Eylemin ardından, tüm toplumsal katmanlarda değerlendirmeler yapıldı. Hakim sınıfların tansiyon göstergesi olan boyalı basın, 20 Temmuz eylemi hakkında, işçileri kızdırmayacak şekilde çok dikkatli bir dil kullanarak, eylemin başarısız olduğu değerlendirmesini yaptı. Türk-İş adına Bay Bayram, *"%90 başarılıyız"* değerlendirmesini yaparken, aynı Türk-İş üyesi "Türk Metal Sendikası" ise, 20 Temmuz'da işi durdurmadıklarını, *"iyi yavaşlatma eylemi"* yaptıklarını açıklıyordu. Halbuki, Türk-İş "Başkanlar Kurulu"(!), *"iş bırakma kararı"* almıştı...

Bizim cephedeki "genel grevciler" ise, 20 Temmuz sonrasında şu tespitleri yaptılar:

"Düşmana geri adım attıracak militan çıkış yapılamadı. 20 Temmuz son değil!" (Yukarıdaki Alınteri'nin bir sonraki sayısı = sayı 22)

"20 Temmuz başlangıç, mücadele sürecek!" (Yukarıdaki Emeğin Bayrağı'nın bir sonraki sayısı = sayı 124)

...

Daha sonra, koalisyon hükümeti memur maaşlarına 220 bin liralık bir zamcık(!) yaparak, "gerçek" zammı Ekim ayında vereceği sözünü verdi...

Daha sonra, asgari ücret tespit edildi! Hükümetle işverenin istedikleri oldu. Ama nasıl? Önceki yazımızda da belirtmiştik, esasında sendikacıların talepleri gerçekleşti! Asgari ücret, 4.2 milyon lira oldu (4 milyon 173 bin 750 lira / Bozdur bozdur harca!)...

Daha sonra, DİSK olağan genel kurulu yapıldı ve boyalı basına göre "sosyal-demokrat" eğilimli olduğu söylenen (sanki önceki başkan Kemal Nebioğlu başka bir şeydi de!) Rıdvan Budak Başkan oldu...

Tüm bu gelişmeler, bize bir kere daha şu gerçeği vurgulamamız gerektiğini gösteriyor:

İşçilerin kurtuluşu kendi ellerinde!
İşçilerin kurtuluşu Sosyalizm'de!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!!!

21 Ağustos 1994 ■

Örgütsel alanda liberal hatalardan arınalım!

BOLŞEVİZMİ ÖRGÜTSEL ALANDA DA HAKİM KILALIM!

GEÇEN sayımızda Mao'nun 7 Eylül 1937 tarihli "Liberalizme karşı mücadele edelim" başlıklı makalesini yayınlamış, bunun yanında bizim Bolşevik Partimizin somut pratiğinde yaşanan bazı liberal hatalar üzerinde durmuştuk. Bu sayımızda yine kendi somut pratiğimizin bir başka sorunu üzerinde duracağız. Fakat bu soruna geçmeden bir kez daha Mao'nun liberalizm konusunda yaptığı bir tespiti yinelemek istiyoruz:

"Liberalizm küçük burjuva bencilliğinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik, siyasi, örgütsel liberalizme yol açar." diyor Mao. Onun bu tespitinin doğruluğunu biz kendi siyasi pratiğimizde yaşadık, yaşıyoruz. Gerçekten de liberalizmin en temel kaynağı "kişisel çıkarları birinci plana almak" şeklindeki küçük burjuva bencilliğidir. Kuşkusuz, komünist olma iddiasındaki hiçbir kişi, eğer bu iddiasında ciddi ise, şu veya bu hatalı tavrının kaynağının küçük burjuva bencilliği olduğunu kolay kolay kabul etmez. Çünkü komünist olma iddiasındaki her kişi bilir ki, bunun kabulü bir yenilgininin, kendi içinde burjuvazi ile proletaryanın çatışmasında burjuvazinin üstün geldiğinin kabulüdür. Ve biz atılan kimi yanlış adımların bilinçli olarak, "ben şimdi kişisel çıkarlarımı partinin ve devrimin çıkarlarının önüne çıkarıyorum" düşüncesi ile atıldığını da düşünmüyoruz.

Fakat niyet ne olursa olsun, liberalizmin altı kazındığında karşımıza çeşitli biçimleriyle küçük burjuva bencilliği, bireyciliği çıkıyor. İçinde yaşadığımız, burjuva bireyciliğini, bencilliği savunulacak en yüce değerlerden biri olarak sunan hakim ideolojik ortam kuşkusuz komünistleri de etkiliyor. Ve hem tek tek yoldaşların somutunda, hem de bir bütün olarak partide, küçük burjuva bencilliği, bireyciliği ile, proleteryanın bireyi inkar etmeyen bilinçli kollektivizmi arasında sürekli bir mücadele yaşanıyor.

Hem tek tek yoldaşların kendi içlerindeki mücadelede, hem de bir bütün olarak partinin mücadelesinde küçük burjuva bencilliğine, bireyciliğine karşı zafer kazanılmazsa, örgütsel alanda Bolşevikleşmek boş laf olarak kalır. Devrim için Bolşevik bir örgüt, olmazsa olmaz ön şarttır. Bütün yoldaşlarımızı ve okuyucularımızı aşağıda tartışacağımız konuya bu bilinçle yaklaşmaya çağırıyoruz...

KİMİN HANGİ ALANDA, PARTİNİN HANGİ ÖRGÜTÜNDE, NEREDE ÖRGÜTLENECEĞİNE KİM KARAR VERECEK?

Bu soruya da, geçen sayımızda sorduğumuz "kimin kiminle çalışacağına kim karar verecek" sorusunda olduğu gibi, her komünist olma iddiasında olan kişi ve örgütün vereceği cevap hemen hemen aynıdır. Komünizm adına hareket eden kişi ve örgütler için kimin hangi alanda,partinin hangi örgütünde, nerede örgütleneceğine karar verecek olan tek tek hakkında karar alınan kişiler, bireyler değil, örgüttür.

Örgüt burada kollektif irade olarak, tek tek örgütü oluşturan bireylerin iradesinin üzerine çıkar. Komünist bir örgüte üye olan kişi en başından itibaren bunu kabul ederek örgüte üye olur. Komünist Partilerinin tüzüklerinde –bizim partimizin tüzüğünde de olduğu gibi– demokratik merkeziyetçilik ilkelerinde bireyin partiye, azınlığın çoğunluğa, alt kademelerin üst kademelere ve tüm partinin –iki kongre arasında– Merkez Komitesine tabi olduğu açıkça belirtilir. Komünist Partisine üye olanlar bunu kabul ederek partiye üye olurlar. Bu, her komünist tarafından genel kabul gören ilkelerin pratiğe uygulanmasında fakat, bazı durumlarda, özellikle alınan kararlar, tek tek bireylerin kendi istek ve eğilimleri, "kişisel çıkarları" ile çeliştiği noktalarda problemler çıkabilmektedir. Kendileri hakkında hangi alanda,hangi örgütte, nerede örgütleneceğine dair alınan kararla hemfikir olmayan kimi yoldaşlar, hoşnutsuzluklarını çeşitli biçimlerde dile getirmekte, en kötü halde alınan kararı uygulamayarak, partiden dışlan-

maya kadar varabilmektedirler.

Bu bağlamda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 5. Kongresinde seçilen Merkez Komitesi'nin 3. toplantı sonuçlarında şunlar söylenmektedir:

»5. Kongre ertesinde, 5. Kongre tarafından seçilen MK, Kongrenin anlayış ve kararları doğrultusunda tek tek yoldaşlar hakkında kararlar alarak bunları bildirdi. MK bu kararları Kongre öncesinde tüm yoldaşlardan istenen yazılı değerlendirmeler ve hücrelerde yapılan kişi değerlendirmelerini içeren tutanak bölümleri ve verilen kimi sözlü bilgilerin ışığında aldı. Karar alma konusunda bilgi eksikliği duyulan yoldaşlara sorular iletildi. Hakkında yeter bilgi olduğu kanaatına varılan tüm yoldaşlar hakkında kesin kararlar alındı. Bu kararlar iletildiğinde kimi yoldaşlar hayal kırıklığına uğradılar. Alınan kararlara veya kimi bölümlerine itirazlar getirdiler. Bazı yoldaşlar örneğin hangi çalışma alanında örgütlenmesi konusunda alınan karara, kimileri hangi örgütte, kimileri de coğrafi olarak yerleşmesi için karar alınan alana itirazlar getirdiler.

(...) "Hayal kırıklıkları"nın çıkış noktasını biz "eskinin devamı isteği"nde görüyoruz. Geçen dönemlerde kadroların nerede, hangi hücrede, hangi çalışma alanında vb. örgütlenmesinde en önemli çıkış noktası tek tek yoldaşların kişisel istek ve eğilimleri, subjektif konumları idi. Şöyle denmesi hiç abartılı değildir: Biz geçen dönem içinde hiçbir yoldaşa onun kesinlikle istemediği bir iş vermedik; kendi isteği olmaması halinde, onu bir çalışma alanından, bir başka çalışma alanına atamadık. Verilen bütün görevler onları yapacak yoldaşlarla tartışma içinde, ikna etme temelinde verildi.

Buradaki kaygı, kişinin kişi olarak ardında durmadığı bir kararın uygulanmasında çekeceği zorlukla bağıntılı idi, bağıntılıdır. Kuşkusuz kişi, karar olduğu için değil, kendi de doğru bulduğu için yaptığı bir işte daha başarılı olabilir. Bu yüzden görev verilirken, örgütlenirken tek tek kişilerin her alandaki kişisel istek ve eğilimlerinin de gözönünde bulundurulması gerekir. Sorun bu değil. Sorun bu "göz önünde bulundurma"nın pratikte karar alırken hangi ağırlıkta rol oynayacağı sorunudur.

Geçmişteki pratikte bu "gözönünde bulundurma" kural olarak BELİRLEYİCİ ağırlıkta bir rol oynamıştır. Yani kişisel istek ve eğilimlere rağmen karar alınmamış, ya da alınması halinde peşi fazla izlenmemiştir. Şimdi kendi kişisel istek ve eğilimlerine rağmen de karar alındığını gören kimi yoldaşlar kendilerine haksızlık yapıldığı düşüncesine kapılabilmektedir.

Burada bilinmesi gereken şudur: Yapılan şu veya bu yoldaşa karşı bir özel uygulama değil, örgütleme alanında genel bir siyaset değişikliğidir. 5. Kongre net olarak örgütlenmede çıkış noktasının tek tek yoldaşların kişisel durumu, istekleri vb. değil, PARTİNİN İHTİYAÇLARI ve OBJEKTİF OLABİLİRLİK olması gerektiğini vurgulamıştır. Kuşkusuz partinin ihtiyaçları ve objektif olabilirlik de değişik yoldaşlar tarafından değişik biçimlerde değerlendirilebilir. Burada da belirleyici olan tüzüğün hükümleridir. Birey partiye, azınlık çoğunluğa, alt kademeler üst kademelere, bütün parti –iki kongre arasında– MK'ne tabidir.

Alınan karar yanlış da bulunsa uygulanacaktır. Ve uygulama kesinlikle alınan kararın yanlışlığını ispat için adeta çalışmayı sabote etme biçiminde olamaz. Hayır, her yoldaş, kendisi ile ilgili alınmış karara uygun olarak, bu karara itirazı olsa bile, örgütlenmek ve en iyi, en aktif bir biçimde kararı hayata uygulamak zorundadır. Komünistlik bunu gerektirir.

Bunun tersi bir tavır, kendisi ile ilgili olarak alınan bir kararı beğenmediği için çekip gitme, veya fakat kararı sabote etme tavrı komünistçe bir tavır değildir; son çözümlemede kendisi ile ilgili alınacak her kararın sonuçta kendisi tarafından belirleneceğini söyleme tavrıdır. Bu bir anlamda kuşkusuz böyledir: KP üyeliği gönüllü bir iştir. Herkes kendisi ile ilgili bir kararı beğenmediği zaman, özgür iradesi ile "ben yokum"' deme hakkına, kendini partiden dıştalama hakkına sahiptir. Fakat parti içinde kaldığı sürece karara uymak ve onu en iyi biçimde uygulamakla yükümlüdür.

Bu bağlamda PARTİNİNİN İHTİYAÇLARI'nın ne olduğunu, hangi kadroya en çok hangi alanda ihtiyaç olduğunu belirleyecek olan tek tek yoldaşlar değil, partinin genel durumunun ve tek tek kadroların durumunun tam bilgisine sahip olan yönetici organ(lar)dır.

Yönetici organların bir yoldaşın herhangi bir alanda çalışması yönünde aldığı karar, sözkonusu yoldaşın görüşüne göre durumu yanlış değerlendiren bir karar olabilir. Buna rağmen, sözkonusu yoldaş karara uyacak ve karara uymayı da formel bir edim olarak değil, gerçek uymak, en iyi biçimde hayata uygulamak biçiminde kavrayacaktır. Komünist tavır budur. Partinin ihtiyaçları yanında tek tek kişilerin ihtiyaç ve istekleri belirleyeci olamazlar.

Partinin ihtiyaçları yanında bir de OBJEKTİF OLABİLİRLİK kıstası vardır. Objektif olabilirlikten anladığımız,kişinin dışındaki şartların alınan kararın uygulanmasına engel olup olmadığıdır. Örneğin bir kadroya bir çalışma alanında görev veriliyor. Bu görev partinin ihtiyacı olmasının yanında, dış şartlar, görevin verildiği kişinin bu görevi yapmasının önünde engel değil. Olası engellerin de ortadan kaldırılması mümkün. Böyle bir duruma biz "objektif olabilirlik" diyoruz.

Hem partinin ihtiyacı olan, hem de objektif olabilir olan bir görevi, örneğin "kendini bu görev yerinde iyi his etmediği", "alışamadığı", "insanlarla sıcak ilişkiler geliştiremediği", "bir başka alandaki bir başka insanla birlikte olmak istediği", vb. subjektif nedenlerle yapmak istemeyen, yokuşa süren, objektif olarak partiyi değil, kendisini çıkış noktası almaktadır. Komünistçe değil, bireysel, küçük burjuvaca davranmaktadır.

Bu bağlamda da MK'miz geçmişte yapılan kimi liberal hatalardan kopma konusunda kararlıdır. Partinin örgütsel olarak sağlamlaşmasının gereğidir bu. Bütün yoldaşlar bu gerekliliği kavramalı, kendini bu gerekliliğe göre yeniden kalıba dökmelidir.

Biz MK'nin bu söyledikleri yanında bir iki noktayı daha bilince çıkartmak istiyoruz:

* Örgütsel kararlar, gizli bir örgütte üzerine açıkça tartışılması mümkün olmayan, kamuoyu önünde ve bazen hakkında karar alınan kişiye bile bütün gerekçeleri ile açıklanamayacak olan kararlardır. Hakkında karar alınan kişiye bile diyoruz, çünkü hakkında karar alınan kişiye karar alan kurumun bütün gerekçeleri aktarması, onun sahip olduğu bütün bilgiyi aktarmasını gerektirebilir, bu ise "kişinin örgütsel alanda mutlak bilmek zorunda olduğu bilgilerden fazla

bilgiye sahip olmaması gerektiği" ilkesi ile çelişir.

Örgütsel kararlar üzerine fazla tartışmaksızın uygulanmak için alınan kararlardır. Alınan örgütsel kararlar hakkında itirazlar –kararların uygulanmasına paralel olarak– üst organlar nezdinde getirilmelidir. Ve fakat bunlar üzerine ulu orta tartışılmamalıdır. Alınan örgütsel bir karar doğrudan MK kararı ise, itiraz mercii bir dahaki Kongredir. Kişi yanlış bulsa bile, kararı uygulayacak, itirazını Kongreye yöneltecektir. Bunun tersi bir tavır, partiyi ve yoldaşları açıkça bütün gerekçeleri ile yürütülemeyecek bir tartışmaya zorlamaktır. Yanlıştır.

* Karar alan organlar açısından karar alma yetkisinin şimdi liberal hatalardan arınmak kaygısı içinde bürokratça kullanılması tehlikesine de dikkat edilmek zorundadır. Karar alınırken kadroların en değerli malzememiz olduğu hiç akıldan çıkarılmamalı, hakkında karar alınan yoldaşların kişisel durumları, eğilim ve istekleri de mutlaka hesaba katılmalı ve karar alınmadan ve alındıktan sonra yoldaşlar tabii ki ikna edilmeye çalışılmalıdır. Kuşkusuz, daha önce de belirtilidiği gibi, yoldaşların kişisel durumları, istek ve eğilimlerinin dikkate alınması demek, onların belirleyici olması demek değildir. Fakat yoldaşlara onların kişisel isteklerinin parti çıkarları ile çeliştiği noktada tercihin parti çıkarları yanında yapılmış olduğu, onların da böyle yapması gerektiği kavratılmak zorundadır.

* Verilen, partinin ihtiyacı olan, objektif olarak veren kişinin yapabileceği bir görevi, kişisel nedenlerle yerine getirememek, büyük bir ideolojik zaaf, kendi içinde burjuvaziye yenilmektir. Bu kuşkusuz kötü bir durumdur. Partiye, devrime ağır zarar veren bir durumdur. Parti onun oluşturan üyelerin, kadroların şahsında tanınmakta, onların somutunda değerlendirilmektedir. Örneğin bir çalışma alanına görevle gönderilen ve orada faaliyet içinde insanları örgütleyen, çalışmaya önderlik eden bir kadronun, süreç içinde ideolojik zaaf gösterip, çalışma alanını terketmesi, o yoldaşın şahsında partiyi değerlendiren özellikle yeni sempatizanlar şahsında partiye güveni sarsar. Önder tanınan yoldaşların her hatası, partiye olan güveni sarsar, zarar verir.

Fakat verilen bir görevi yapabileceği halde, kişisel nedenlerle yapmamak; söz ile eylem uyumsuzluğu ve kişisel çıkarları sarsıldığında kendi iradesini parti iradesinin üzerine çıkarmanın vereceği zarar çok daha fazladır. Partinin verdiği, partinin ihtiyacı olan ve yapabileceği bir görevi kişisel nedenlerle yapmayan bir partilinin lafta savunduğu ile, pratiği çelişme içindedir ve bu kuşkusuz "dışardaki" insanlar tarafından da böyle değerlendirilecektir.

Bu noktada her yoldaş komünist olma iddiasının yüklediği sorumluluk içinde hareket etmek, içindeki burjuvaziyle boğuşu kaybetmemek zorundadır. Hiç kimse bu bağlamda "insanüstü" bir şeyler istendiğini sanmamalıdır. Sorun relasyonu doğru kurmaktır.

Bir yanda diyelim ki parti görevi nedeniyle birlikte olunamayan sevgili vardır; ya da bir başkasına bırakılmak zorunda kalınan çocuk vardır; ya da edinilmiş bir arkadaş, yoldaş çevresinden uzaklaşmak; gidilen yeni çalışma alanında yerleşim ve yaşama zorlukları, kimi örgütsel aksaklıklar, yalnız başına kalma duyguları vb. vb. olumsuzluklar vardır; diğer yanda dünyanın geleceği olan komünizm davası için yapabileceğinin maksimumunu yapmak vardır.

Bu ikisi yanyana konduğunda tercihini ikincisi yanında yapmak hiç de insanüstü bir şey değildir. Komünizm davası gibi yüce bir davayla karşılaştırılamayacak cücelikte davalar için, binlerle, onbinlerle insan, bundan çok daha fazlasını göz alabilmekte, yapabilmektedir. İşte milli mücadeleler, işte din uğruna yürütülen mücadeleler vb. Bizim yoldaşlarımız bu bağlamda kendi tarihimize de bakmalı, İbrahim'den bu yönde de öğrenmelidir! Kendilerini kötü olumsuz örneklerle değil, iyi, olumlu, doğru örneklerle karşılaştırmalıdırlar.

* Kendi içinde burjuvaziye yenilmek, yapabileceği ve görev verilmiş bir işi kişisel nedenlerle yapmamak kötüdür, zararlıdır. Fakat zararın neresinden dönülse kârdır.

Kendi içinde burjuvaziye yenilen bir yoldaş için "zarardan dönme"nin ilk adımı, durumu olduğu gibi teşhis etmek, sorunun kendinden kaynaklandığını görmek, bunun küçük burjuva bireyciliği olduğunu kavramaktır. Kabahatı dışarda aramak, kendi zaafının belirleyici olduğunu görmemek, kendini kurtarma çabası içinde attığı yanlış adıma kendi yenilgisi dışında gerekçeler, bahaneler aramak, psikolojik olarak anlaşılabilir bir tavırdır, fakat komünist bir tavır değildir ve düzelmek, hatayı aşmak için çıkış noktası olabilecek bir tavır da değildir. Bu tavırın mantıki sonucu, bataklıkta daha da ilerlemektir. Bu gibi tavırlarla partiye, devrim davasına verilen zarar daha da artar. Biz hiçbir yoldaşımızın bu tavırlar içine girmesini istemeyiz, beklemeyiz. Fakat geçmiş tecrübeler bunun olabildiğini, olduğunu gösteriyor.

* Verilen bir görevi, yapabilecek durumda olduğu halde yapmayan bir yoldaş, parti üyeliği statüsünün gündeme getirileceğini bilmelidir. Kuşkusuz bu tavra giren her yoldaşın kendi özel durumu değişiktir; zorlukları değişiktir ve her somut durum, somut olarak ele alınıp incelenmelidir.

Fakat şu da olgudur ki, bizim partimizde bugüne dek kimseye yapamayacağı bir iş, deyim yerinde ise, kişiye "zorluk çıkarmak", onu "yapamayacağı bir iş verme yoluyla dışlamak" için verilmemiştir. Zorlukları, somut durumu ne olursa olsun, görev olarak verilmiş, yapılabilecek bir işin kişisel nedenlerle yapılmaması, partinin kendini koruması, inanılırlığını sağlaması ve sürdürmesi için, sözkonusu kişinin parti üyeliğinin sorgulanmasını beraberinde getirmek zorundadır.

Bu, şu veya bu somut yoldaşın durumunda ve geçmişle karşılaştırıldığında "haksızlık" olarak bile görülse, tek doğru ve partinin çıkarlarını koruyan tavırdır. Attığı yanlış adımla bir anlamda kendini partiden dışlayan yoldaşlar açısından da, bu adımın parti üyeliğinin sorgulanmasını gündeme getirmesi, verilen zararın ağırlığı konusunda yoldaşlara doğru bilinç vermek ve kendilerini düzeltmeleri için onları da zorlamak için de bir araçtır.

Bize Bolşevik bir örgüt gereklidir!

Bolşevik örgüt, özü-sözü bir olan, dediğini yapan örgüttür!

Bu örgütün üyeleri, kişisel çıkarları ile partinin çıkarları çatıştığında, tercihini her durumda partiden yana yapan insanlar olmak zorundadır!

Bütün yoldaşlar, komünist olma iddiasındaki her kişi, kendini bu yönde geliştirmelidir!

DEVAM EDECEK

"Ulusal kültür" ve Marksist

1-3 Temmuz 1994 tarihinde Hollanda'nın Maastricht kentinde "Kürt Kültür ve Sanat Konferansı" adı altında bir konferans gerçekleştirildi. Konferansın aldığı karar ile de bu konferans "1. Kürt Kültür ve Sanat Konferansı" olarak adlandırıldı.

Gerek bu konferansta savunulan düşünceler olsun, gerekse de Özgür Ülke gazetesinde yayınlanan A. Öcalan'ın Yaşar Kaya ile konuşmasında kültür ve sanat hakkında takındığı tavır olsun, bu konuda Marksist-Leninist yaklaşımın ne olduğunu ortaya koyma mızı gereklilik haline getirmektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de genel olarak ulusal sorun hakkında epey tartışmalar yürütülmüş ve hala yürütülmektedir. Fakat, ulusal sorun içinde önemli bir yeri olan "ulusal kültür" bağlamında ise doğru dürüst bir tartışmanın yürütüldüğü söylenemez. Bu noktada yeterli tartışılmamış olması olgusu ile "1. Kürt Kültür ve Sanat Konferansı"nda savunulan yanlış düşünceleri gözönüne aldığımızda tavır takınmamız daha da zorunlu bir hal almaktadır. Zira bu konuda takınılan tavır da, ulusal sorunda komünistler ile burjuva milliyetçilerini birbirinden ayıran bir ölçüttür.

Ezilen bir ulusun, ulusal baskıya karşı mücadelesinde; baskıya karşı olma yanı ile içerdiği demokratik muhteva gibi; o ulusun kültürü üzerindeki baskıya karşı olma anlamında da demokratik bir muhteva vardır. Bu bağlamda Marksist-Leninistler "ulusal kül tür" üzerindeki baskıya karşıdırlar ve bu baskıya karşı çıkan demokratik yanı desteklerler.

Fakat bunun ötesinde, Marksist-Leninistlerin burjuvazinin iktidarı şartlarında özel, "ulusal kültür"ü geliştirme diye bir tavırları yoktur, olamaz. Proletaryanın herhangi bir ulusun ulusal gelişmesine vereceği hiçbir destek yoktur. Tam tersine, geniş emekçi yığınları böylesi bir yaklaşım ve savunuya karşı uyarır, buna karşı mücadele eder ve kendi sınıfsal çıkarlarını savunur.

"ULUSAL KÜLTÜR" SINIFLARÜSTÜ MÜ?

Bu soruya Marksizm-Leninizm açıkça *HAYIR* cevabını verir. Sınıflarüstü bir kültür yoktur, olamaz da. Marksizm-Leninizm bütün toplumsal sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da soruna sınıfsal temelde yaklaşır. Buna göre her toplumsal sınıfın kendisine ait bir kültürü vardır.

Bir ulusun değişik sınıfları içerdiği gerçeği gözönüne alındığında, "ulusal kültür", bir bütün olarak bu sınıfların tümünün içinde eşit biçimde yer alınan anlamında "ortak kültürü" olamaz. Bu bağlamda kendi içinde bütün olan bir "ulusal kültür" yoktur. Bu kültür içinde o ulusun burjuvazisinin kültürü ve proletarya ile ezilenlerin kültürü vardır. "Ulusal kültür" adına burjuvazi ve proletaryanın kültürlerinin arasındaki sınıfsal ayrımı ortadan kaldırmak, hepsini bir ve ortak kültür olarak göstermek burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek, burjuvaziye hizmet etmektir.

Kültür sorununa da proleter sınıf bakış açısı ile yaklaştığı içindir ki, Lenin, *"her ulusal kültür, iki ulusal kültürü içerir"* tespitini yapmaktadır. Yani burjuvaziye ait olan ve proletaryaya ait olan iki kültürü içerir.

Bu gerçeği gözönüne alan Marksist-Leninistler "ulusal kültür" sloganını ve savunusunu reddederler. Bu konuda Lenin'in tavrı şöyledir:

"Her kim proletaryaya hizmet etmek istiyorsa, o tüm ulusların işçilerini birleştirmeli ve hem "kendi" hem de yabancı burjuva milliyetçiliğine karşı sabırlı bir mücadele yürütmelidir. ***Her kim ki ulusal kültür şiarını koruyorsa, o Marksistlerden değil, milliyetçi küçük-burjuvalardandır."*** *(abç) (Leninizm Dizisi, Defter 6, sayfa 94-95, İnter Yayınları)*

Lenin'in açıkça söylediği gibi "ulusal kültür" şiarını savunmak Marksist (şimdi Marksist-Leninist) olmayı dıştalar. Neden?

Çünkü, ***"Ulusal kültür şiarı burjuva (ve çoğu kez aşırı gerici-dinci) bir sahtekarlıktır."*** *(abç.) (age. sayfa 93)* ***da*** ondan. Peki bizim şiarımız nedir? ***"Bizim şiarımız, demokratizm ve tüm dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası kültürüdür."*** *(abç.) (aynı yerde)*

Marksist-Leninistler bu şiarı yükselttikçe küçük-burjuva milliyetçileri, *"ulusal olmayan, saf bir kültürün"* olamayacağını haykırırlar her zaman. Böylece sorunu içerik tartışması yerine biçimin tartışılmasına kaydırmaya çalışırlar. Marksist-Leninistler "ulusal kültür" şiarına karşı dünya işçi sınıfının uluslararası kültürü şiarını yükseltirken hiçbir biçimde "saf" kültür savunuculuğunu yapmazlar. Aynı zamanda uluslararası kültürün gayrimilli bir kültür olduğunu da savunmazlar.

Zira, *"**Her** ulus, yaşam koşulları ister istemez demokratik ve sosyalist bir ideolojiyi üreten emekçi ve sömürülen bir kitleye sahip olduğundan dolayı,* ***her*** *ulusal kültürde -gelişmemiş olsa da- demokratik ve sosyalist kültürün unsurları vardır. Fakat her ulusun içinde burjuva bir kültür (ve çoğunlukla da aşırı gerici ve dinci kültür) de vardır, ve yalnızca "unsurlar" biçiminde değil, aksine egemen kültür olarak.* ***Bu nedenle genel olarak "ulusal kültür", büyük tarımcıların, papazların ve burjuvazinin kültürüdür."*** *(abç.) (aynı yerde)*

Marksist-Leninistler her ulusal kültürde gelişmemiş de olsa var olan demokratik ve sosyalist kültürün unsurlarına sahip çıkıp savunurlarken, ***egemen*** kültür durumunda olan burjuva kültürüne karşı savaşmayı bir an olsun unutmazlar. Altını çizdiğimiz yerde bir önemli sorun daha açığa çıkmaktadır. O da, her ulusal kültürün değişik sınıfların kültürlerine bölündüğünün ötesinde, ***kapitalizm şartlarında egemen olan kültürün burjuvazinin, karşı-devrimin kültürü olduğu gerçeğidir.*** İşte bu gerçekten dolayıdır ki, "ulusal kültür" genel olarak burjuva kültürüdür. Marksist-Leninistler

– Leninist tavır

tam da bundan dolayı "ulusal kültür" şiarını reddetmektedirler.

Uluslararası proletaryanın kültürünün gayri-milli olmadığını savunmak, her ulusal kültürde demokratik ve sosyalist unsurların savunulmasının ötesinde, uluslararası proletaryanın her ülkedeki parçasının kültürünün biçimde milli olması anlamına da gelir. Marksist-Leninistlerin "ulusal biçim"-den anladıkları şey de, uluslararası proletaryanın kültürünün her ulusal dilde o ülkenin koşullarına uygun biçimde savunulmasıdır. Bunun için Lenin şu tavrı takınır:

*"Biz "demokratizmin ve tüm dünya işçi hareketinin uluslararası kültürü" şiarını atarken, **her** ulusal kültürden **salt** onun demokratik ve sosyalist unsurlarını almakta; ve sadece istisnasız burjuva kültüre, **her** ulusun burjuva milliyetçiliğine karşı karşıt olarak yalnızca bunu almaktayız. Hiçbir demokrat, hele hele hiçbir Marksist, dillerin eşitliğini ve kendi dilinde "kendi" burjuvazisine karşı polemik yürütmenin, "kendi" köylülüğü ve "kendi" küçükburjuvaları arasında anti-dinci ve antiburjuva düşünceler propaganda etmenin gerekliliğini yadsımaz -bu kendiliğinden anlaşılırdır, ama Bundcu bu reddedilmez doğrularla, tartışma konusu olanı, yani sorunun gerçekten nerde yattığını saklamaktadır.*

Sorun, Marksistler için dolaylı ya da dolaysız olarak ulusal kültür şiarını atmanın mı, yoksa buna karşı her yerel ve ulusal özelliklere "uygunluk içinde" her dilde işçilerin enternasyonalizmi şiarını mutlaka propaganda etmenin mi caiz olduğudur." *(abç.) (age. sayfa 93-94)*

Bu konuda sorunun düğümlendiği yer, tam da Lenin'in, altını çizdiğimiz yerde ortaya koyduğu noktadır.

Buraya kadar anlattıklarımızı kısaca özetlersek: Marksist-Leninistler ezilen ulus üzerindeki tüm baskıların kalkmasından yana oldukları gibi, ulusal baskının bir biçimi olan o ulusun kültürü üzerindeki baskının da kalkmasından yanadırlar. Her türlü ulusal baskıya karşı olmak zaten bu noktadaki baskıya karşı olmayı da içermektedir. Bu baskının ortadan kaldırılması gerektiği tavrının ötesinde bir ulusun ulusal gelişmesine destek vermezler, buna karşı geniş emekçi yığınları uyarırlar.

Her ulusal kültür, unsurlar halinde demokratik ve sosyalist yanlar da içerir. Marksist-Leninistler herhangi bir ulusun kültüründen sadece ve sadece bu unsurları alır ve savunurlar.

Kapitalizm şartlarında "ulusal kültür" egemen sınıf olan burjuvazinin kültürüdür.

Bunun için de "ulusal kültür" şiarı burjuvazinin şiarıdır. Bu şiara karşı Komünistler, *"tüm dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası kültürü"* şiarını yükseltirler. Dolaylı ya da dolaysız "ulusal kültür" şiarına sahip çıkma yerine, her dilde proletarya enternasyonalizminin propagandasını savunurlar.

Dünya Komünist Hareketi tarihinde bu konuda epey tartışılmıştır. Burada ortaya koyduğumuz tavır genel yaklaşımın bir özetidir.

İçinde bulunduğumuz dönemde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ucundan da olsa değinilen bir nokta da "özerklik", "federasyon" vb. sorunlardır. PKK açısından son yıllarda öne çıkarılan "siyasi çözüm" sorunu tam da bu çerçevede dönmektedir. Şimdilik PKK açısından "ulusal kültürel özerklik" savunusu tam net olarak ortaya çıkmamış da olsa, bugün savunulan politikanın sonucu olarak "ulusal kültürel özerklik" savunusu noktasına varmaları hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Şimdiye kadar "ulusal kültür" şiarına sahip çıkanların, ulusal sorunun çözümünde "ulusal kültürel özerklik" denen şeyi pratik programlarına alıp, savundukları reddedilemez bir olgudur. "Bizim" milliyetçilerimiz de sonunda, bu noktada üzerlerine düşeni yapacaklardır. Biz de sırası gelince bu noktada tavır takınma ve bu noktada da milliyetçiliğe karşı mücadele etmede üzerimize düşeni yapacağız.

"1. KÜRT KÜLTÜR VE SANAT KONFERANSI", KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN BİR AYNASIDIR!

Bu tespitimize, "ulusal gururu" incinen tüm milliyetçiler tepki ile karşılık vereceklerdir. Öyle ya, ezilen bir ulusun fertleri, "aydınları, bilim adam ve kadınları" Kürdistan tarihinde ilk defa biraraya gelerek Kürt kültürü ve sanatı üzerine tartışmaktadırlar ve bu da bizim tarafımızdan milliyetçiliğin bir aynası olarak değerlendiriliyor."Bu kadar da olmaz" yani... Soruna milliyetçi temelde yaklaşanlar böyle diyecektir. Ama ne kadar acı da gelse gerçekleri Marksist-Leninist temelde ortaya koymak zorundayız. Sorun herhangi bir ulusun kültürü üzerine konferans yapmak da değil, sözkonusu konferansta savunulan düşüncelerin içeriğinin ne olduğu sorunudur.

İşte bu temelde soruna baktığımızda, "1. Kürt Kültür ve Sanat Konferansı"nda ve bu konferansın propagandasında savunulan düşünceler Kürt milliyetçiliğinin kültür ve sanat alanında da savunulduğunu ortaya koymaktadır.

Sözkonusu konferansa, verilen bilgilere göre yaklaşık 150 kişi katılmıştır. Bunların tümü de en azından laf düzeyinde Kürt ulusunun ulusal kurtuluşundan yana olan insanlardır. Ve bunlar, burjuva eğitimden yararlanabilen, değişik düzeylerde de olsa "aydın, bilim insanı" vb. olarak adlandırılan insanlardır. İşte böylesi insanların, ezilen bir ulusun kurtuluşu için takındıkları tavırın hangi içeriğe sahip olduğu, sözkonusu ulusun kurtuluşu bağlamında büyük bir öneme sahiptir.

En başta bu konferans, Kürt ulusunun proletaryası ve emekçilerinin kültürünü değil de, burjuva ve feodal kültürü de içinde barındıran, bir bütün olarak "ulusal kültür"ü sahiplenmesi ile burjuva milliyetçi bir muhtevaya sahiptir. Bu, konferansta konuşan Selim Biçuk'un *"egemen sınıfların tarih boyunca hep kültürde ağırlığı olduğu"*-nu tespit etmesine rağmen böyledir. Çünkü, bu konferans Kürt kültürünü tartışırken, Kürt burjuva ve feodallerinin kültürü ile proletarya ve emekçilerin kültürü arasında ayrım yapmadan, Kürt kültürünü "ulusal kültürü" sınıflarüstü bir kültürmüş gibi ele alan bir tavır takınmıştır. Bu ayrımı yapmadığı içindir ki, aldığı kararlarda *"3 - Tüm Kürt eserlerinin koruma altına alınması ve geliştirilmesi"*ni de *(bkz. Özgür Ülke, 7 Temmuz 1994)* karar

altına almıştır. Bu karara göre açıkça içeriği ne olursa olsun, sözkonusu eser hangi sınıfa hizmet ederse etsin, koruma altına alınıp geliştirilecektir. Burada temel çıkış noktası, proletaryanın sınıfsal bakış açısı değil burjuva milliyetçiliğidir. Çünkü tek ve temel ölçüt, sözkonusu eserin Kürt eseri olmasıdır. Bu çıkış noktası ve alınan karara biraz daha yakından baktığımızda karşımıza şu resim çıkmaktadır: Tüm Kürt eserleri korunup geliştirilecekse eğer ve "ulusal kültür" de kapitalizm şartlarında burjuvazinin kültürü olduğuna göre (Kürt ulusunun kültüründe feodal sınıfın kültürü de var), o zaman tüm Kürt eserleri içinde de bu sınıfların kültürü egemendir. Böyle olduğu için de, bu eserlerin korunmaya alınıp geliştirilmesi, bu egemen sınıfların kültürünün geliştirilmesi anlamına gelir. Bu da burjuva milliyetçiliğinin savunulmasıdır.

Bu milliyetçi yaklaşım konferansda konuşanların savundukları düşünceler içerisinde de ortaya çıkmaktadır. Berlin Kürt Enstitüsü Başkanı İsmet Şerif Vanlı ***"Kürt kültürünün özünün yakalanması ve yabancı etkilerden temizlenmesi gerektiğini"*** *(agg. 2 Temmuz 1994)* söylerken, milliyetçiliğin hangi düzeyde savunulduğuna da ışık tutmaktadır. İ. Şerif Vanlı bunu, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin baskılarına karşı gelme adına savunmaktadır. Kürt kültürünün "yabancı etkilerden" temizlenmesi düşüncesi tam da burjuva milliyetçilerinin tavrıdır. Çünkü bu "yabancı" etki içinde değişik uluslardan proletaryanın kültürünün etkisi de vardır. Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimleri bize, böylesi tavırların yeni olmadığını göstermektedir.

Yurkeviç ile polemiğinde Lenin, Yurkeviç'in Ukraynalı işçilerin Rus kültürünün etkisi altında olduğu görüşüne karşı şu tavrı takınır:

"Eğer Ukrayna işçileri, Rus kültürünün etkisi altında ise, biz iyi biliyoruz ki, papazların ve burjuvazinin Rus kültürünün fikirlerine paralel olarak, Rus demokrasisinin ve sosyal-demokrasisinin fikirleri de, o işçiler üzerinde etkide bulunmaktadır. Birinci tür "kültür"e karşı savaşırken, bir Ukraynalı ***marksist****, bunu, ikinci kültürden her zaman ayırdedecek ve Ukraynalı işçilere şöyle diyecektir: "bilinçli Rus işçisiyle, onun yazınıyla, onun fikir çevresiyle her türlü birleşme olanaklarını olanca gücümüzle kavramamız, kullanmamız ve güçlendirmemiz mutlaka gereklidir;* ***hem*** *Ukrayna,* ***hem*** *Rusya işçi hareketinin hayati çıkarları bunu gerektirir".*

Eğer Ukraynalı bir marksist, Rus kıyıcılara karşı duyduğu ***tamamen haklı ve doğal kinin*** *bir parçasının, hafif bir düşmanlık duygusu biçiminde bile olsa, Rus işçilerinin proleter kültürünü ve proleter hareketini kapsamasına izin verirse, kendisi bu yüzden burjuva milliyetçiliğinin bataklığına kaymış olacaktır. Aynı şekilde, eğer bir Rus marksisti, Ukraynalıların tam hak eşitliği isteğini ya da onların bağımsız bir devlet* ***kurma hakkını*** *bir an bile unutursa, yalnızca burjuva değil, ama aşırı gerici milliyetçiliğin bataklığına kaymış olur." (Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 31, Sol Yayınları)*

Sorunun özü, ulusal baskıya karşı gelirken ezen ulusun egemen sınıflarının "kültürü" ile o ulusun proletaryasının kültürü arasında ayrım yapıp yapmamaktır. İ. Şerif Vanlı'nın şahsında ve diğer katılımcıların da şahsında "Kürt Kültür ve Sanat Konferansı" ezen ulusların (Türk, Arap, Fars) baskılarına karşı gelirken, bu ezen ulusların proletaryasının kültürünü de reddeden bir tavır takınmaktadır. Bundan dolayı da burjuva milliyetçiliğinin bataklığında yerini almıştır. Kuşkusuz İ. Şerif Vanlı, Marksist-Leninist olma iddiasında olan biri değil. Ve fakat konferansta Marksizm-Leninizm, Sosyalizm vb. adına konuşanlarla İ. Şerif Vanlı'nın savundukları arasında bir fark yoktur. Bu yüzden polemiğimiz öncelikle onlara yöneliktir.

Sözkonusu bu konferansa hakim olan düşünce Kürt milliyetçiliği olmuştur. Temel düşünce "ulusal kültür", "ulusal sanat" ve ulusal birlik olarak ortaya konmuştur. Eleştirilmesi gereken temel sorun da budur. Bu yüzden konferansta alınan diğer kararlar ve savunulan düşünceler üzerine, şimdilik daha fazla durmaya gerek yoktur.

Konferans, Özgür Ülke gazetesi yazarlarından Mehmet Aktaş'ın deyimi ile *"sorunun çok yönlü tartışıldığı bir dönemde başladı."* Ve, *"Bizzat PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın merkezinde olduğu" (agg. 5 Temmuz 1994)* tartışmalar yürütüldü. Konferansın önemini belirtmek için yapılan bu tespit, ne yazık ki tartışmaların seviyesini ortaya koymamaktadır. A. Öcalan, bu konferansa gönderdiği mesaj dışında da kültür ve sanat konusunda tavır takındı. Şimdi biraz da sorunun bu yanına bakalım.

A. ÖCALAN'IN KÜLTÜR POLİTİKASI HANGİ TEMELDE YÜKSELİYOR?

Bu soruya cevap vermek için fazla uzağa gitmeyeceğiz. Yaşar Kaya'nın A. Öcalan ile yaptığı röportajla yetineceğiz. Yazımızın başında da belirtmiş olduğumuz gibi bu röportaj Özgür Ülke gazetesinde Temmuz ayı başında beş bölüm halinde yayınlandı.

Sözkonusu bu röportajda A. Öcalan M. Emin Bozarslan'ın Ehmede Xani'nin Mem u Zin adlı kitabının yazılışının 300. yıldönümü olan 1995 yılında sahip çıkılması çağrısına atıfta bulunarak, bu kitabın sahiplenilmesi gerektiğini tespit eder. Ama A. Öcalan sadece bu tespitle yetinmemekte ve şöyle tavır takınmaktadır:

"... Kürt kültüründe böyle bir olay var ve bunun küçümsenmemesi gerekiyor.

Ama onu anlayan kaç kişi var? Mem u Zin nasıl anlaşılmalı? M. Emin Bozarslan'ın kendisi anlamış mıacaba? Onun çevirisiyle, tekniğiyle okusunlar, anlasınlar diye uğraşıyor belki. Bu da saygı değer bir çalışma. 300 yıl sonra burdan çıkarılması gereken nedir? Şimdi bazıları yorumlamaya çalışıyor."

Alıntının burasına kadar sorulan sorular ve yapılan tespitler gözönüne alındığında, bunları okuyan her okuyucunun doğal olarak düşüneceği şey, A. Öcalan'ın sözkonusu bu kitabı okuduğu ve kendine göre de yorumladığıdır. Fakat durum öyle değil. İşte alıntının devamında söyledikleri: ***"Ben o eseri hiç okumadım. Ama mesajı biraz biliyorum."*** *(abç.) (agg. 4 Temmuz 1994)*

Evet politika dediğin böyle olur!!! Sözkonusu eseri hiç okumadığı halde, mesajı biraz biliyor?!! A. Öcalan hiç okumadığı bir kitap hakkında değerlendirme yapabilmekte ve bu temelde de sonuçlar çıkarmaktadır.

Hiç okumadığı Ehmede Xani'nin *"kitabının pratiğini yapar gibi"* görüyor kendisini. Bunun da dışında sözkonusu kitabı bizzat Latin alfabesine ve Türkçeye çeviren, bu bağlamda en azından kitabın içeriğini bilen M. Emin Bozarslan hakkında ise şu tavrı takınmaktadır:

"Evet, bunu M. Emin hocaya söyleyin yani sen çok önem veriyormuşsun bu yazara. Ehmede Xani de çağının gereklerini yerine getirmiştir. Daha ne istiyorsun deyin. Biraz saygılı olsun gerçeğe. PKK'nın pratiğine yanaşmıyor bile. O pratik hakkında tek bir yazı yazmamıştır. Şiddetle eleştiriyorum. İleride karşıma çıkarsa gerçekten "büyük ulusal değerlere karşı, büyük utanmazlık içindesin" diyeceğim. Hem o kitaba bu kadar değer biçeceksin, hem de o kitabın anlamını yerine getiren bir hareketi görmezlikten geleceksin. O, bu çelişkiye nasıl

sahip çıkacaktır? Hem yazar olduğunu söyleyecek, Kürt tarihiyle, bilmem edebiyatıyla uğraştığını söyleyecek, hem onun en güçlü temsilcilerinin vasiyetine veya umutlarına bu kadar işlerlik kazandıranı görmeyeceksin. ***Bu, uşaklıkla, işte o KDP pratiğinden etkilenmekle veya işbirlikçi Kürt kişiliğinden payını almakla ancak izah edilebilir.*** *" (abç.) (agg. 5 Temmuz 1994)*

A. Öcalan'ın anti-bilimsel temelde yükselen tavrının ötesinde, bu alıntıda bir başka yanlış yaklaşım daha ortaya çıkmaktadır. O da, PKK yandaşı olmayan yazar, aydın ve bilim insanı, kim olursa olsun, PKK lideri için fazla bir değere sahip değildir. İşbirlikçi olmamanın, iyi ve değerli bir yazar olmanın tek ölçüsü, PKK'nın yanında yer almaktır. Eğer bir insan PKK'nın yanında yer almıyor ve onun çizdiği çerçevede hareket etmiyorsa, ne kadar yetenekli ve değerli bir insan olursa olsun, o, işbirlikçi olmakla suçlanmaktadır. Kültür ve sanat alanında yarattığı değerler, bir sanatçı, yazar ve aydının değerlendirilmesi için ölçü olarak alınmamaktadır. Bırakalım Marksist-Leninist bir yaklaşımı, bu yaklaşım demokratik bir yaklaşım bile değildir.

Dünyanın merkezine kendisini koyduktan sonra, kültür ve sanat alanında yapılanların küçümsenmesi de doğaldır. Buna bir örnek daha:

"Evet, Mem u Zin çevrildi. İşte sanırım Şerefname çevrildi. (Burada Şerefname'nin çevrildiği konusunda A. Öcalan emin olmadığı için "sanırım çevrildi" diyor. Oysa Şerefname yine M. E. Bozarslan tarafından Türkçeye çevrilmiş ve ilk baskısı ise ANT Yayınları tarafından 1971 yılında yayınlanmıştır. Burada da Kürt "kültürü" bağlamında ne kadar bilgiye sahip olduğu ortaya çıkmaktadır. /BN) ***Bilmem bir sürü böyle Kürt kitabı filan da ortaya çıkarıldı. Bunları çıkaran yazarlar, gafil yazarlardır. Şimdi, tamam bu kitaplar önemli ama, o bütün kitapların sergilediği PKK'dir."*** *(abç.) (aynı yerde)*

Öcalan neyi savunacağına bir türlü karar veremiyor. Dincilerin AIDS hastalığının varolacağının Kuran'da yazıldığını söylediği gibi, A. Öcalan da 299 sene önce yazılan Mem u Zin ve 397 sene önce yazılan Şerefname'nin (bu kitabın yazılış tarihi, verilen bilgilere göre 1597'dir) PKK'yi sergilediğini söylemektedir. Bu yaklaşım açıkça idealist bir yaklaşımdır ve reddedilmek zorundadır.

Milliyetçi yaklaşıma sahip olan A. Öcalan kendi yaklaşımı ile bile çelişmektedir. Şöyle ki, sözkonusu yazarların niteliği ne olursa olsun, aslında Kürt tarihini ortaya çıkarmaya çalıştıkları için bile, belli bir emek harcamaktadırlar. Kürt ulusunun "kültürü" nün savunucusu olduğunu iddia eden biri için, bu çabaların bir değeri olması gerekir. Fakat A. Öcalan bu yazarları "***gafil yazarlar***" olarak değerlendirmektedir. Yani Mem u Zin ve Şerefname gibi kitapları ortaya çıkardıkları için sözkonusu yazarlar suç işlemişlerdir... Bu yaklaşımın temelinde ise her şeyin PKK'lı olup olmamakla ölçülmesi yatıyor.

A. Öcalan, sadece Ehmede Xani'nin kitabı bağlamında okumadan politika yapmıyor. Hayır, o, aynı zamanda adını duyduğu Makyavel'in kitabı hakkında da aynı tavrı takınmaktadır. Tavrı şöyledir:

"Şeyin kitabı aklıma geldi. Makyavel miydi o? Hükümdar adlı kitap. Bu kitap aslında -o da büyük bir klasiktir- İtalya'nın birliği için çalışacak emiri, yani hükümdar, yani militanı belirlemeye çalışıyor. Emir kimdir? Sultan kimdir? İşte hükümdar kimdir? İtalya'yı nasıl kuracağız? İtalya'nın birliğini nasıl sağlayacağız? (ŞİMDİ DİKKAT! / BN) ***Benim okumadığım bir kitap ama kesinlikle bu amaçlı bir kitap olduğuna eminim."*** *(abç) (agg. 4 Temmuz 1994)*

Yorumunu okuyucuya bırakarak devam edelim.

A. Öcalan'ın takındığı bu tavıra Yaşar Kaya ise şöyle onay vermektedir: ***"Aynen öyle sayın Öcalan"***. Ortaya çıkan bu tablo gülünç olduğu kadar acıdır da. Şöyle ki, kör inanç ve burjuva milliyetçi çıkarlar temelinde yapılan siyaset, Kürt ulusunun kurtuluşu olarak gösterilmektedir. Kör inanç, çünkü bir örgütün lideri ve bugün ulusal hareketin önderi olduğu için A. Öcalan ne söylerse söylesin kabul edilmektedir. Burjuva milliyetçi çıkarlardır, çünkü Yaşar Kaya ve benzerleri ulusal harekete önderlik eden birine karşı çıkar ve yanlış yaptığını söylerlerse, tesadüfen ulusal bir kurumlaşma olursa elde edebilcekleri imtiyazları tepmiş olurlar. Karşılıklı çıkarlar birbirini eleştirmeden iyi geçinmeyi gerektirmektedir ve öyle de yapılıyor.

Bunun da ötesinde A. Öcalan okumadığı bir kitap hakkında şu değerlendirmeyi de yapmaktadır:

"Makyavel çıkıyor. Birlik uğruna hükümdara ne iş yaptırılmak gerekiyorsa onu söylettiriyor bu kitapta. Biz çokça eleştiririz o kitabı. (Okumadığı halde eleştiriyor?!! /BN) ***Ama herhalde bizim için temel bir ders kitabı olsa gerek. O kitaptan bulsaydık da okusaydık."*** *(abç.) (aynı yerde)*

Evet, okumadığı halde temel bir ders kitabı olarak propaganda yapmaktadır. Bütün bu aktardıklarımız. A. Öcalan'ın ne kadar anti-bilimsel bir tavır içinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Böylesi bir siyaset ancak reddedilebilir.

Gerek Ehmede Xani bağlamında, gerekse de Makyavel bağlamında savunulan düşüncede ortaya çıkan temel bir dürtü vardır. Ulusal birlik dürtüsü.

Fakat bunu savunurken A. Öcalan yine hata yapmaktadır. Bilindiği gibi ulus, kapitalizmin ürünüdür. Somut olarak 300 sene önce yazılan bir kitapta Kürt ulusunun birliğinin savunulması, olgu olarak mümkün değildir. Çünkü, Kürtlerin ulus haline gelmeleri 19. yy sonu ve 20. yy'ın ilk çeyreğidir. Böyle olduğu için de Ehmede Xani'nin ulusal birliği savunmasının maddi temeli de yoktur.

Bunun da ötesinde temel yanlış, ulusal birlik olsun da, bu birlik emir, sultan, hükümdar ve kimin önderliğinde olursa olsun farketmez tavrıdır. Bu tavır, milliyetçiliğin çıkmaz bir sokak olduğunu göstermektedir. Bu tavır temelinde ne Kürt ulusuna ait proletarya ne de emekçi katmanlar kurtulur. Çünkü her şeyin ölçütü milliyetçiliktir.

Konferans hakkında söylenecek son şey "1. Kürt Kültür ve Sanat Konferansı" Kürt milliyetçiliği temelinde yükselen bir politikanın platformu olduğudur. A. Öcalan takındığı tavır ile idealist bir temelde politika yaptığını, bilmediği konularda da tavır takınarak kitlelerin başeğme tavrına güvendiğini açıkça ele vermiştir.

Bütün bu tavırların gösterdiği şey ise, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun da bu politika temelinde mümkün olmadığıdır. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu zaten sözkonusu bile değildir.

Ulusal kültür şiarı milliyetçiliğin bayrağıdır. Marksist-Leninistler, demokratizmin uluslararası işçi sınıfı hareketinin enternasyonal kültürü şiarını ve proleter enternasyonalizm bayrağını yükseklere kaldırırlar.

- Sınıflarüstü kültür politikasına hayır!
- Yaşasın enternasyonal proletaryanın kültürü!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm!

25.07.1994 •

Kürt sorununa islami "çözüm" mü? Milliyetçiliğin dini-gericilikle birleşmesi mi?

9-10 Temmuz 1994 tarihinde Almanya'nın Berlin kentinde Kürdistan İslami Hareketi'nin düzenlediği "Kürt Sorunu ve İslami Çözüm" konferansı yapıldı.

Sözkonusu bu konferansa değişik örgüt, parti ve dergi temsilcileri katıldı. PKK Genel Sekreteri A. Öcalan da bu konferansa bir mesaj göndererek tavır takındı. A. Öcalan şahsında PKK'nın dini nasıl savunduğunu daha önce ortaya koymuştuk. Sözkonusu bu konferans ise, Kürt milliyetçiliğinin dini-gericilikle hangi düzeyde birleştiğini pratikte bir kez daha ortaya koydu. Öyle ki, kendisine *aydın* diyenler bile bu konferansda yerini almayı ihmal etmediler, hem de, dinin savunulduğu, dini temelde sorunlara "cevap" arandığı bir konferansta. Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği'nin ne tür aydınları içerdiği de böylece ortaya çıkmaktadır.

PKK'nın din konusundaki tavrı bilindiğinde, bunların da bu konferansa katılması normal birşey olarak görülebilir. ERNK adına bu konferansa katılan Mustafa Karasu ile mesaj göndererek tavır takınan A. Öcalan'ın savundukları görüşler, PKK'nın islamiyetle içiçe olduğunu, kurtuluşu islami yoldan aradıkları, milliyetçilik ile dini-gericiliğin etle-tırnak gibi birleştiğini ortaya koymaktadır.

Kuran okunarak başlayan bu konferansta M. Karasu Özgür Ülke gazetesinin özeti ile şunları söylemektedir:

"Mustafa Karasu, PKK'nin tüm inançlara özgürlük ve örgütlenme olanağı yarattığını, dinin özünün adalet ve kardeşlik olduğunu, zulme karşı çıktığını belirterek, PKK'nin eylemiyle bunu gerçekleştirdiğini, ***PKK'nin özünün islamın özüne uygun düştüğünü söyledi."*** *(abç.) (Özgür Ülke, 13 Temmuz 1994)*

Altını çizdiğimiz yerde açıkça PKK'nin özünün islamın özüne uygun düştüğü tespit edilmektedir. Bu tespit sadece M. Karasu tarafından yapılmamaktadır. Aynı zamanda konferansa gönderdiği mesajda A. Öcalan da bu tespiti yapmaktadır:

"Öcalan, PKK eyleminin İslam dininin özüne uygun olduğunu söyledi ve islami harekete başarılar diledi." *(aynı yerde)*

Bu tespitlerden çıkarılması gereken iki sonuç vardır. Birincisi, kendisi hiç de dinci olmayan PKK liderinin din konusunda takındığı tavır, esas olarak kitlelerin inancı adına, kitle kuyrukçuluğu ve bu temelde de kitleleri kazanmak için pragmatik bir tavırdır. Yapılan siyaset temelinde kitleler bu hareketin peşinde gitmiyorsa, o zaman kitlelere göre –bu politika yanlış da olsa– siyaset yapılmalı anlayışı PKK'nın hakim olan anlayışıdır. Böylesi bir anlayış ama, kökten yanlıştır ve reddedilmesi gerekir.

İkinci sonuç ise, her ne kadar pragmatik yaklaşım bunların islamı savunuyor görünmesini gerektiriyorsa da, bu yaklaşımın varacağı sonuç, gerçekten de PKK'nin islamın özüne uygun hareket eden bir örgüt durumuna dönüşmesidir. PKK ister istesin, isterse istemesin bugünkü siyasetlerini değiştirmezlerse kaçınılmaz olarak bu sonuca varılacaktır. Yani PKK islami gericiliğinin özüne uygun davranan bir örgüt haline dönüşecektir. Böyle olmak istenmiyorsa eğer, o zaman bugün savunulan siyaset terkedilmek zorundadır. Biz bu siyasetin terkedileceği konusunda hiç de iyimser değiliz. Çünkü takınılan tavırlar varolan siyasetin değişebileceğine imkan tanımıyor.

PKK, kemalizme karşı mücadele adına, artık iyice islamiyete sarılmış durumdadır. A. Öcalan mesajında şunları söylemektedir:

"İslamiyeti tarihte tahrip eden ve kendi yararına kullanan siyasi güçler vardır. Ama hiçbirisi kemalizmin tahripkarlığı kadar, halk gerçekliğini inkar eden islamiyetle oynamamışlardır. İslamiyetin hiçbir döneminde, hiçbir devletinde, halkların aleyhine bu kadar tehlikeli ve imhacı yaklaşılmamıştır. Örneğin çok iyi bildiğimiz Osmanlı İmparatorluğu'nda, halkların lehine, kültürüne, velhasıl sosyal, hatta siyasal gerçekliklerinin özgürce gelişmesinde bu denli karşıtlık yoktur. Bugün Kürdistan'da zulüm hareketi vardır. RP, Genel Kurmay'ın onayıyla devletin uşaklığını yapıyor.

Bu da kemalizmin usta bir taktiğidir. ***Özgürlük hareketi Kemalizmi sarstığı kadar, İslamiyetin de önünü açmıştır."*** *(abç.) (aynı yerde)*

Burada açıkça Kemalizmin alternatifi olarak islamiyet ortaya konmakta ve "özgürlük hareketi", yani PKK önderliğindeki ulusal hareketin islamiyetin önünü açması sorunu "gurur"la savunulmaktadır. Oysa böyle bir durum "özgürlük hareketi" için acı bir durumdur. Bir gericiliğe karşı gelirken başka bir gericiliğe hizmet etmektedir.

A. Öcalan Kemalizm ile islamiyeti böyle birbirine alternatif göstermekle aynı zamanda Kemalizmin sahte laik yüzünü gerçek bir laik olarak göstermekle de dinci-gericilerin savunduğu düşüncelerin yanısıra, sahte laik kemalistlerin düşüncelerini de savunma konumuna düşmektedir.

PKK'nın tavrı dışında konferansta savunulanlar içinde öne çıkarılması gereken noktalar şunlardır:

Erzurum milletvekili Abdulmelik Fırat ile Kürdistan İslam Hareketi adına konuşan Abdurrahman Dürre şu tespiti yapmaktadırlar:

"...dil, kültür ve ulusal haklar yasağının dinle bağdaşmadığını, bunu İslam adına yapanların islama küfrettiklerini vurguladılar." *(abç.) (özetleyen Özgür Ülke)*

Bu tespitlerinde açıkça sahtekarlık yapmaktadırlar. Şöyle ki, sanki Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı islam adına yapılıyormuş ve bu yüzden de islama küfredilmekte imiş...(!?) Böylece bunlar ulusal baskının gerçek nedenini gözardı etmektedirler. Bu temelde de anda kurulu devlet iktidarı ve bu devlet iktidarının sahip olduğu kapitalist düzen mücadelenin hedefi dışına çıkarılmaktadır. Sonuç olarak, suçlu olan bu sömürü düzeni ve düzenin devleti değil de, islamiyeti yanlış yorumlayanlardır... sonucu ortaya konmaktadır. Buna karşı getirilen çözüm ise islamiyetin gereklerinin yerine getirilmesidir.

Nubıhar dergisi genel yayın yönetmeni Sabah Kara ise, islamiyetin gerici olarak değerlendirilmesinin ardında yatan nedenin "batı kültüründen etkilenme" olduğunu açıklayarak "batı kültürü"ne karşı tavır takınmaktadır. Bu vatandaşın yaptığı iş de değişik dinleri –hristiyanlık ile müslümanlığı– karşı karşıya getirmektir. Sabah Kara bir olguyu gözardı etmektedir. O da: en başta Marksist-Leninistler olmak üzere bütün tutarlı ateistlerin her türlü dine karşı olması olgusudur. Şayet herhangi bir Kürdistanlı örgüt islamiyetin gericilik olduğunu söylüyorsa, onun nedeni "batı kültüründen etkilenmek" değil, dine karşı doğru bir tavır takınmasıdır. Ve dini-gericiliğe karşı böylelerinin tavrı sadece desteklenmeye hak kazanır. Biz de dini-gericiliğe karşı mücadelede, aradaki niteliksel farklılıklarımızı açıkça orta-

ya koyarak, dine karşı mücadele edenlerin yanında yerimizi alacağız. Fakat, biz şunu da iyi biliyoruz ki, dine karşı tutarlı ve doğru mücadele verebilmek için Marksist-Leninist olmak gerekir. Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler dışında ise ne Kürdistan'da ne de Kuzey Kürdistan'da Marksist-Leninistler yoktur. Bu olgu da, dini-gericiliğe karşı mücadele verecek esas gücün Bolşevikler olduğunu ortaya koymaktadır.

Sözkonusu bu konferans bir de "Sonuç Bildirgesi" yayınladı. Bu bildirge altı maddeden oluşmaktadır. Bu bildirgede ortaya konan tavır Kürt sorununa "İslami çözüm" olarak sunulmaktadır. Bu "çözüm"ün temel direğini şu maddeler oluşturmaktadır:

"2- Savaşın iki tarafını da Hucurat Suresi'nin 9. ayetine uygun bir temelde Kur'an'ın hakemliğine ve barışa çağırıyoruz. Bu çağrıya olumlu cevap vermeyen zalim ve mütecaviz sayılır. Dinimiz tüm inananların zalime karşı tavır almasını, zulüm ve tecavüzünden vazgeçene kadar onunla savaşılmasını emretmektedir.

3- Ateşkesle birlikte tarafların, Kürt ve Türk halkının ulusal, kültürel, dini ve demokratik tüm haklarını karşılıklı kabul eden, güvenceye alan bir çözüme varmayı hedefleyen siyasal görüşmelere başlamaları zorunludur.

4- Kürdistan ve Türkiye halklarının kardeşlik duygu ve bağı içinde birlikte geleceklerini inşaa etmeleri, mağdur durumdaki Kürt halkının tüm ulusal, kültürel, sosyal ve ekonomik haklarının verilmesiyle mümkündür. Bu çözüm hem dinimize hem de uluslararası yasalara uygundur." (aynı yerde)

Burada savunulan görüşler dini biçime büründürülmüş olsa da, PKK'nın son yıllarda savunduğu görüşlerdir. İlkönce bu olgu tespit edilmek zorundadır.

İkincisi ise, birinci maddede *"Kürdistan halkının tüm hakları dört ülke tarafından gaspedilmiştir"* tespitini yapmalarına rağmen, hernedense "çözüm" sadece Türk devleti bağlamında ileri sürülmektedir. Bu bağlamda en azından iki olgu tespit edilmek zorundadır:

1) PKK somut olarak bugün, Kuzey Kürdistan bazında sorunun, kendilerinin kabullendiği siyasi çerçevede "çözmeye" çalışmaktadır. Bunun sonucu olarak da muhatap Türk devleti olmaktadır.

2) Bu olguya bağlı olarak şu durum ortaya çıkmaktadır: Parçalanmış Kürdistan'ın birliği sorunu pratik olarak bugün bir kenara bırakılmıştır. Sorun bizim için bunun bir kenara bırakılması değil.

Hayır. Sorun, Kürdistan eğer birleşecekse ve Demokratik ve Bağımsız bir Kürdistan olacaksa eğer, o zaman Kürdistan'ı paylaşan dört devletin de işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle yıkılması gerekir.

Bunun sağlanması için de her devrim için sözkonusu devlet sınırlarının temel alınması gerekir diyenlere, "siz kemalistsiniz, şovenistsiniz, Kürdistan bir bütündür, Kuzeyi Güneyi yok, Kürt ulusunun kurtuluşundan yana iseniz Kürdistan'ı bir bütün olarak ele almak zorundasınız, vb. vb." tavırlarla karşı çıkıp söylemediği şeyler bırakmayıp, onun da ötesinde "Türk solu" diye adlandırdıkları örgütlerin insanlarını yer yer öldürmeye kadar varan şiddeti mübah görenler, bizzat yaşamın dayatması sonucu kendileri bu ayrımı yapmak zorunda kalıyorlar. Bunu yaparlarken de devrimcilere ve komünistlere getirdikleri suçlamaların temelsiz ve yanlış olduğunu, böylesi eleştiri ve suçlamaları yapanların kendileri olduğu gerçeği üzerinde atlamaktadırlar.

İşte sorun, bu konuda yapılan siyasi çarpıtmalardır. Bu çarpıtma temelinde de Kuzey Kürdistan için savundukları "çözüm"ü bir bütün olarak "Kürt sorunu" ve Kürdistan için "çözüm" olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

"Çözüm" olarak ortaya sunulan görüşün kendisine gelince, bu tavır çözümsüzlüğün "çözümü"dür. Aktardığımız maddeleri tek tek ele alırsak durum şöyledir:

2. Maddede savaşan iki taraf (PKK ile Türk devleti) Kuran'ın hakemliğinde barışa çağrılmaktadır. Bu da ateşkes çağrısı demektir. Bu çağrıya olumlu cevap vermeyen ise "zalim ve mütecaviz" sayılacakmış. PKK ateşkese dünden razı olduğu için bu çağrının esas muhatabı faşist Türk devletidir. Ve bu devlet çağrıya olumlu cevap vermezse "zalim" sayılacakmış... mış... mış... Sanki bu faşist devlet PKK ile ateşkes ilan ederse zalim olmaktan çıkacak?!!

Bu maddenin PKK'nın ateşkes konusundaki tavrından tek değişik olan kuranın hakemliğidir. Türk devletini bir yandan islamiyete "düşman" ilan edip onun müslümanlıkla alakasının olmadığını söylemekteler, diğer yandan ise bu islamiyet "düşmanı" devletten *"Kur'an'ın Hucurat Suresi'nin 9. ayetine uygun"* davranmasını istemektedirler. Söylenecek tek şey: Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu(?)dur.

3. madde de ise ateşkes ilan edildikten sonra siyasi "çözüm" için görüşmelerin başlatılması istenmektedir. Bu da PKK'nın savunduğu görüşün aynıdır. Hem de dini biçime büründürülmeden. Bu maddedeki temel sorun faşist Türk devletini yıkma diye bir dertlerinin olmadığıdır. Yani bu devlet varlığını sürdürecek ve Kürt sorunu da, bu devletle görüşmeler temelinde "çözülecek"... Bu tavır açıkça reformist bir tavırdır, gericidir. Böylelerinden başka bir şey de beklenemez zaten.

4. madde ise bu siyasi "çözüm" anlayışının devamı olarak yazılmıştır ve sözkonusu edilen haklar, faşist devletin varlığını devam ettirdiği şartlarda elde edilmek istenen haklardır. Faşist Türk devletinin varlığını koruduğu şartlarda istenilen bu hakların elde edilebileceğini söylemek açıkça yalan söylemektir. Kitlelerin gözünü boyamaktır. *"Kürt halkının tüm ulusal, kültürel, sosyal ve ekonomik haklarının"* alınması ancak, bu devletin, işçi sınıfı önderliğindeki devrimle yıkılması temelinde mümkündür. Tüm ulusal hakların alınması, ancak ve ancak Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını elde etmekle mümkündür. Bu ise faşist Türk devletinin sonudur. Bu yüzden bu devlete son verilmediği sürece bu haklar elde edilemez. Tüm kültürel hakların elde edilmesi ise, tüm ulusal hakların elde edilmesine bağlıdır. Halkın sosyal ve ekonomik haklarının elde edilmesi de ancak ve ancak kapitalist düzenin yıkılması ile mümkündür. Bir Kürt kapitalisti ile bir Kürt işçisinin ekonomik olarak hiçbir ortak yanları yoktur, olamaz da. Sosyal haklar ise yine ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıflar için değişmektedir. Burada savunulan tüm haklar ulus yerine halk için savunuluyorsa –ki öyle formüle ediliyor– o zaman kapitalizmin ortadan kaldırılması daha da zorunludur.

Böylece Kürt sorununa "islami çözüm" de çözüm getirmemektedir. Kürt sorununa çözüm getiren tek düşünce, uluslararası proletaryanın kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizmdir. Başka yol yoktur. Değişik ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçilerin ortak mücadele birliği ve bu mücadele temelinde kapitalist düzenin yerle bir edilmesidir tek çözüm.

İslamın bütün "çözüm"lerine olduğu gibi Kürt sorununa "çözüm"üne de hayır! Sadece islamın "çözüm"lerine değil, islamın kendisine hayır! Bu da yetmiyor. Her türlü dine, dinci-gericiliğe de hayır!

Milliyetçiliğin ulusal soruna çözüm getirmediği gibi milliyetçiliğin dinci-gericilikle birleşmesi de Kürt sorununa çözüm getiremez. Her türlü milliyetçilikle her türlü gericiliğe hayır!

Bütün dinlere hayır!

Kahrolsun her türden gericilik!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi Marksizm-Leninizm!

27.07.1994 •

Yılmaz Güney

YAŞAMINI komünizm/sosyalizm, devrim mücadelesine adayan; *"Halkın sanatçısı, halkın savaşçısıdır!"* şiarına bağlı kalarak devrimci sanatıyla büyük emekçi yığınların kalbinde taht kurmayı başaran; Kuzey Kürdistan-Türkiye toprağında yetişen ender sayıda komünist sanatçılardan biri olan Yılmaz Güney'in ölümünün üzerinden 10 yıl geçti...

O, aramızdan fiilen ayrıldı. Ancak O'nun çok yönlü devrim mücadelesi, siyasal görüşleri, Marksizm-Leninizm'deki yeri açısından şimdi daha netleşmiş olarak sınıf mücadelesinde canlılığını koruyor, koruyacak!

Biz Bolşevikler, Yılmaz Güney'in ölümünün hemen ardından çıkardığımız bildirilerde; *"Yılmaz Güney gibi Marksizm-Leninizmi savunma isteğinde olan bir devrimciyi anmanın biricik doğru yolu, onun siyasi eserinin tam bir değerlendirilmesi; Marksizm-Leninizm kantarına vurulması, doğrularının savunulması, yanlışlarının eleştiri-özeleştiri silahı kullanılarak aşılmasıdır. Bunun yapılması, bu yönde adımlar atılması, Yılmaz Güney'in devrimci mirasına gerçek anlamda sahip çıkıp çıkmamanın kıstasıdır."* tespitini yaparak, komünist ve devrimcileri anmada ne anladığımızı, bu konuda Bolşevik yöntemin ne olduğunu ortaya koymuştuk.

Buna uygun davranarak üzerimize düşen bu görevi yerine getirdik. O'nun siyasal görüşlerini Marksizm-Leninizm kantarında tartarak, doğrularını ve yanlışlarını ortaya koyduk.

Bu Bolşevik yöntem, komünist ve devrimcileri anmada her türlü faydacı yaklaşımın suratında patlayan bir şamar; reformist, revizyonist, oportünist yaklaşımların yerle bir edilmesinde kullanılan önemli bir silahtır.

Biz Bolşevikler, "Yılmaz Güney değerlendirmesi" ile, bugün bu silahı kuşanmış olarak, O'nu doğru bir temelde anıyor, mücadelemizde yaşatıyoruz.

• • •

Yılmaz Güney, ailesinin Siverek'ten göç ederek gelip yerleştikleri Yüreğir Ovasının Yenice Köyünde 1 Nisan 1937'de dünyaya geldi.

Kim bilebilirdi, varolan gerçekleri olduğu gibi gözler önüne seren ve gelişmesi içinde devrimci dönüşümden yana açıkça tavır alan, bu uğurda faşist baskıları, zindanları militan iradesiyle alt eden bu Kuzey Kürdistanlının mücadele dolu bir yaşamın ardından, 9 Eylül 1984'de Komün Savaşçılarının yattığı "Perre Leceaise" mezarlığında bir komünist sanatçı-savaşçı olarak yeralıp, dünya proletaryasının, emekçilerinin, ezilen halklarının mücadelesinde ölümsüzleşeceğini...

Komünizm/sosyalizm, devrim mücadelesini yaşamıyla birleştirenlerin ulaşabildiği en onurlu noktadır bu! Yılmaz, bu noktayı yakalayanlardan biridir...

O, özgürlüğe susamışlıktan çatlayan Kürdistan topraklarında faşist TC'nin ve onun yanısıra feodal ağaların, beylerin korkunç zulmü altında inim inim inleyen Kürt insanının; Çukurova'da pamuk tarlalarında ırgatların; sanayi merkezlerinde işçilerin, emekçilerin; kısaca tüm ezilenlerin, sömürülenlerin acısını yüreğinin derinliklerinde taşıdı, onların yaşamlarını sanatsal cephede sahip olduğu üstünlükle objektif olarak, tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi.

O, bu gerçekleri yalnızca gözler önüne sermekle kalmadı, gerçek kurtuluşun sosyalizmde/komünizmde olduğunu hay kırdı. Ve sanatını bu amaca ulaşmanın bir aracı olarak kullandı.

O, *"Devrimci sanatçı... her şeyden önce bir devrimcidir, militandır, sanatı devrimin bir aracıdır, bir silahıdır."* diyerek, devrim mücadelesini merkeze koydu. Sanatın sınıflarüstü olamayacağını, onun sınıfsal içeriğinden koparılamayacağını, devrimci sanatın proletaryanın hizmetinde bir savaşım aracı olduğunu berrak bir biçimde ortaya koydu. Ve O, ölünceye kadar bu düşüncesine uygun olarak hareket etti.

O, *"Sınıf düşmanlarımız olan zalimlerle hesaplaşmak için geceyi gündüze katarak her alanda kendimizi savaşa hazırlamalıyız. Kendimizi siyasal ve pratik konularda yetiştirmeli, geliştirmeliyiz. Örgütsel zaaflarımız, teorik-felsefi yetmezliklerimiz mutlaka aşılmalıdır."* diyerek, komünist tavrın nasıl olması gerektiğine işaret etti. O, bu tavrıyla Marksist-Leninist cephede mücadele içinde varolan yanlışlıklardan kopacağının açık işaretlerini ortaya koydu.

O, uluslararası alanda sahip olduğu sanatsal alandaki üstünlüğünün etkisinde kalarak yerinde saymadı. Marksist-Leninist bir savaşçı olarak kendini geliştirmeye; kavradığı ölçüde Marksizm-Leninizme yönelen her türden saldırılara karşı açıkça cepheden savaşım yürütmeye çalıştı.

O, Rus sosyal-emperyalizmine ve modern revizyonizme karşı açık, berrak tavır takınan ve açıkça komünist, Marksist-Leninist olduğunu ilan eden ve bunun sonuçlarını taşımaya hazır olduğunu pratiğiyle de ispatlayan bir komünisttir.

O, modern revizyonizmi Marksizm-Leninizme düşman, karşı-devrimci bir çizgi olarak mahkum etmiş, Kruşçev tipi modern revizyonizmi, Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramış; modern revizyonizme karşı mücadeleye, genel ideolojik-siyasi mücadelesi içerisinde ağırlıklı bir yer veren bir komünisttir.

O, üç dünya teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmiştir.

O, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak değerlendirilmesini reddetmiştir. O'nun kimi yanlış pozisyonlarını Marksist-Leninist bakış açısıyla eleştirmiş, O'na yönelen Arnavutluk Emek Partisi kökenli yanlış eleştiri ve saldırılara da karşı çıkmış, Mao'nun değerli bir Marksist-Leninist olduğunu savunmuştur. O, Mao Zedung değerlendirmesi bağlamında da Marksist-Leninist konumdadır.

O, Leninist bir partinin en temel bir çok özelliğini (Partinin öncü örgüt, en yüksek örgüt biçimi olduğunu, Parti olmadan devrimi başarıya ulaştırmanın mümkün olmadığını, Partinin illegal temelde, esas olarak profesyonel devrimcilerden oluşması gerektiğini) savunmuştur.

O, Arnavutluk Emek Partisi ve Çin Komünist Partisi'ne eleştirici yaklaşımıyla, Uluslararası Komünist Hareketin yeni bir platform ihtiyacını dolaylı olarak dile getiren bir konumdadır.

O, hatalarını gördüğü veya gösterildiği yerde özeleştiri yapmaktan çekinmemiştir. Özeleştiri konusundaki olumlu tavrı, onu bütün oportünistlerden ayıran bir tavırdır.

Kuşkusuz, Yılmaz Güney hatasız bir aziz değildir! O, bir bölümünü buraya aktardığımız ve esas olarak O'nu komünist kılan bu pozisyonlarının yanında; katılmadığımız, yanlış bulduğumuz, Marksist-Leninist olmayan pozisyonlara da sahiptir. Bu yanlış bulduğumuz görüşlerinden bazıları şunlardır:

O, Marksizm-Leninizmin ustaları içinde Stalin'i saymamış; Stalin'in Marksizm-Leninizmi zenginleştirmediğini iddia etmiş; Stalin'in *"sonuçları bugüne taşan önemli hatalar"* işlediğini ileri sürmüştür. Stalin'i Marksizm-Leninizmin bir klasiği olarak değerlendirme yerine,

Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

O'nu *"Lenin'in öğretilerine ve ilkelerine içtenlikle bağlı kalarak (bütün hatalarına karşın) proletarya diktatörlüğü altında Lenin'in eserini devam ettirmeye çalışan bir Marksist-Leninist"* olarak değerlendirmiştir. O, bu konuda Çin Komünist Partisi'nden Stalin'e gelen yanlış eleştirilerden etkilenmiştir.

Yılmaz Güney'in Stalin savunusu, açık anti-Stalinist bir konumda olmamasına rağmen, Marksist-Leninist olmayan bir savunudur. Bu noktadaki hatası, O'nun siyasal yaşamının en önemli hatasıdır.

O, üç dünya teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmesine rağmen, onun en temel tezlerinden olan *"dünyada baş düşman"*, *"dünyada baş çelişki"*, *"iki süper güç"* gibi tezlerden köklü olarak kopmamış, bunları dünya ve Kuzey Kürdistan - Türkiye üzerine yaptığı değerlendirmelerinde esasta çıkış noktası yapmıştır.

O, Marksizm-Leninizmin yöntemsel önermeleri bağıntısında, özellikle teori-pratik uyumluluğu bağıntısında önemli hatalar yapmıştır: Kuzey Kürdistan'da Parti yaratılması sorununu proleter devrimcilerin en önemli sorunu görmesine ve oportünist veya küçük-burjuva örgütlerden Marksizm-Leninizm adına bir şey beklemediğini savunmasına rağmen, bunların bir bölümü ile Parti kurma imkanını savunmuş ve böyle bir Partinin kuruluşuna katkı olarak ortak yayın faaliyetine girmiştir.

• • •

Yılmaz Güney'e Bolşevik yaklaşımın bir bölümünü özlü olarak buraya aktarmaya çalıştık.

Belirleyici durumda olan, dikkat çektiğimiz bu noktalarda da görüldüğü gibi, Yılmaz Güney'in "Siyasi Yazıları"nda dile gelen çizgisi, bir dizi noktada Marksist-Leninist, bir dizi noktada Marksist-Leninist olmayan ve fakat o noktalarda da oportünist temel ideolojik akımlardan ayrı; kendine özgü ve yer yer Marksizm-Leninizme yakın olan bir konumdadır. Özellikle eleştiri-özeleştiriye açık olan konumuyla da Marksist-Leninist bir çizgiye doğru gelişme imkanı vardır.

Biz Bolşevikler, Yılmaz Güney ve O'nun siyasi yazılarını Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları temelinde ele alıp değerlendirdiğimizde, O aramızdan ayrılmıştı. Bu nedenle onunla bu kıstaslar temelinde tartışmanın imkanı ortadan kalkmıştı.

O'nun doğrularına ve yanlışlarına tarihi koşullar içerisinde yaklaşıyor, O'nun kişi olarak Marksizm-Leninizmden önemli hata ve sapmalara sahip olan bir Komünist olduğu değerlendirmesini yapıyoruz.

Evet, O her şeyden önce bir *Komünist*tir! Yılmaz Güney'de hiç kimsenin silip atamayacağı belirleyici öz budur. O'nu bu özünden ayırmak, Yılmaz Güney'e yapılabilecek en büyük hakarettir...

O'nun kitleler içindeki etkinliğini yıkamayan burjuvazinin kalemşörleri, yıllardır O'ndaki komünist özü kazıyıp atmakla meşguller. Siyasal düşüncelerinden arındırılmış bir sanatçı Yılmaz Güney yaratılmaya çalışılıyor. Böylece O'nu etkisizleştirmek istiyorlar.

Sermayenin bu türden kalemşörleri ince düşünülmüş bu oyunlarında yalnız değiller. Birçok reformist, revizyonist kişi ve grup, hatta Marksizm-Leninizm adına konuşan birçok "sol" örgüt de çoğu zaman bu kervana katılabiliyorlar.

"O, çirkin kraldı", *"O, büyük bir sinema sanatçısıydı"*, *"O, her şeyden önce bir Kürttü"*, vb. yaklaşımlarla Yılmaz Güney anılamaz! Bu yaklaşımlarla, burjuvazinin 8 Martlara, 1 Mayıslara, Newrozlara yaklaşımı arasında fark yoktur!

Hayır! Yılmaz Güney her şeyden önce bir komünisttir ve O, yaşamını bu amacın gerçekleşmesi mücadelesine adamıştı.

O, "Perre Leceaise" mezarlığına taşınalı 10 yıl oldu. O'nun aramızda olmadığı bu 10 yıl içinde, dünyada hızlı değişimler yaşandı. O'nun büyük bir kararlılıkla mücadele yürüttüğü sosyal-emperyalist kamp evrimini tamamlayarak klasik emperyalist sisteme iltihak etti. Bu iskambil kulelerinin ardarda çöküşü, dünya işçi ve emekçilerine, ezilen halklara sosyalizmin-komünizmin çöküşü olarak yutturulmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Dün bunların sosyalist olduğunu savunanlar, yani işçileri, emekçileri sosyalizm adına yanlış bilinçle donatarak aldatanlar, bugün hiçbir şey olmamışçasına sosyal-demokratlıklarının keyfini çıkarıyorlar.

"Yeni dünya düzeni" safsatasıyla emperyalist talan gözlerden gizlenmeye çalışılıyor. Milyonlarca emekçinin katledildiği bölgesel savaşlar yok sayılıyor. Emperyalist kâr hırsıyla barbarlık alabildiğine kol geziyor. Kürt ulusu bir soykırımla karşı karşıya. Bugün Kürt ulusuna karşı uygulanan katliamlar, dünyanın birçok bölgesinde başka milliyetlerden ezilen halklara da uygulanmaktadır. İşsizlik, açlık, sefalet alabildiğine yükseliyor...

Tüm bunların yanısıra komünistler, tüm dünyada en güçsüz oldukları bir dönemden geçmektedirler. İşçileri, emekçileri devrimin mevzilerine yerleştirecek örgütlülüğü henüz yakalayabilmiş durumda değiller.

Marksist-Leninist cephedeki bu boşluk, oportünist, revizyonist, reformist cephe tarafından hoyratça kullanılıyor.

Marjinallikten kurtulma, kitleselleşme adına Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri ayaklar altına alınabiliyor...

Sosyalizmin çıkarları günübirlik siyasetlere kurban ediliyor...

Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlılık, dogmatizmle eşitlenebiliyor...

Kuzey Kürdistan - Türkiye Devrimci Hareketi olgulardan bile doğru dersler çıkaramadı, geçmiş yanlışlarından kopma yönünde bir adım bile atamadı!

Marksizm-Leninizmin Kuzey Kürdis tan-Türkiye'deki gerçek temsilcileri olan biz Bolşeviklerin Marksist-Leninist ilkelere sımsıkı sarılarak yürütmeye çalıştığımız mücadele, —bugünkü geçici güçsüzlüğümüzden yararlanılarak— oportünist, revizyonist, reformist akımlar tarafından sessizce geçiştirilmeye çalışılıyor.

Marksizm-Leninizm adına konuşanlara getirdiğimiz doğru eleştirilere kulaklar daha sıkı kapatılmaya devam ediliyor...

Marksizm-Leninizm adına işçi sınıfına, emekçilere oportünizm, revizyonizm, reformizmi taşıyanlar, "büyük örgüt" balonları şişirmeye ve bunun üzerine siyaset inşa etmeye devam ediyorlar...

Kabaca çizmeye çalıştığımız bu çerçeve içinde bulunan bu akımların hemen tümü, şu ya da bu ölçüde, kendilerince Yılmaz Güney'i sahiplenip, anmaya çalışıyorlar...

Ama hayır! Biz Bolşevikler komünist ve devrimcileri anmadan ne anladığımızı her gelişmenin ardından somut olarak ortaya koyduk. Hiç kimseye komünist ve devrimcilerin mücadelelerini çar-çur ettirmedik, ettirmeyeceğiz.

Yılmaz Güney bir komünisttir! O, komünistçe sahiplenilip, komünistçe anılacak; uluslararası işçi sınıfının, tüm dünya emekçilerinin ve ezilen halkların mücadelelerinde yaşayacaktır...

Yılmaz Güney ölümsüzdür!

O, Bolşevik mücadelede yaşıyor,

ya şa ya cak !!!

20 Ağustos 1994

Genç Bolşevikler, 2. Komünist Gençlik Kampını yaptılar!

GENÇLİK

YURTDIŞINDA gerçekleştirilen 2. Komünist Gençlik Kampı, Genç Bolşeviklerin örgütlü-militan mücadelede ısrarlı olduklarını gösterdi.

2. Komünist Gençlik Kampı, geçen bir yıllık çalışma döneminde Genç Bolşeviklerin önemli adımlar attıklarının ve geliştiklerinin de işaretlerini verdi...

Bolşevik Parti'nin 5. Kongresi'nde gençlik örgütlenmesi konusunun tartışılıp sonuçlandırılmasından sonra, belirli bir düzeyde gençlik çalışmasının yürütüldüğü yurtdışı alanında, 1994 ilkbaharında Bolşevik Gençlik (Yurtdışı) oluşturulmuştu. 2. Komünist Gençlik Kampı, bu önemli gelişmenin doğrudan etkisi altında yapıldı ve kamp süresince teorik-siyasi konularda ve gençlik çalışmasının sorunlarını değerlendiren, bunlardan dersler çıkartılan önemli tartışmalar yürütüldü.

• Tartışılan konulara göre kamp programının ilk gündem maddesinde "emperyalizm teorisi"nin işlenmesi yer almaktaydı. Konuyu İnter Yayınlarının çıkardığı *"Ekonomi Politik"* kitabının birinci cildinden hazırlayan yoldaş, K. Demirkapı'nın Dönüşüm Yayınlarında yayınlanan *"Dünyada ve Ülkemizdeki Gelişmeler; Şimdiki Durum; Gelişme Perspektifleri ve Görevler Üzerine"* başlıklı kitabından yararlanarak, emperyalizmin temel özelliklerinin, günümüzde de aynen ve daha güçlü olarak geçerli olduklarını canlı bir şekilde anlattı.

Bu konunun önemli bir bölümü, Lenin'in emperyalizm teorisini ortaya koymasından sonraki dünya konjonktüründeki en önemli değişimlerden olan; Stalin yoldaşın ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan geri dönüş ve sosyal-emperyalizm, sosyal-faşizm olguları üzerine tartışmaya ayrıldı.

Bu konuya ilişkin yürütülen tartışmaları yeterli ve esasta anlaşılır bulan Genç Bolşevikler, teorik çalışmaya daha çok ağırlık vermeleri ve kendilerini geliştirmeleri gerektiğini kavramışlardır.

• Programın ikinci maddesinde, yurtdışında çalışma yapan gençlik gruplarının çalışmaları hakkında bilgi vermeleri ve hataları tespit etmek, bunlardan dersler çıkarmak hedefiyle yürütülen canlı tartışmalar yer aldı.

1. Komünist Gençlik Kampı'ndan sonra, Bolşevik Gençlik olarak çeşitli faaliyetler gerçekleştirilmiş, belli bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütülmüştür. Bu bir yıllık çalışma döneminde, yurtdışında varolan gençlik gruplarındaki çalışmalar daha sistematik hale sokulmuş, bazı alanlarda yeni gençlik grupları oluşturulmuştur. Gayet doğal olarak, bu çalışmalarda, işe yeni başlanmış olmanın beraberinde getirdiği birçok zorlukla karşılaşılmıştır. Her şeyden önce bu çalışma bizler açısından yenidir ve yürütülecek çalışma konusunda henüz tam bir açıklık yoktur.

Şimdiye kadar yürüyen çalışmanın olumlu, ya da yanlış ve eksik yanlarını şöyle sıralayabiliriz: Şu anda gençlik çalışması henüz bir sistematiğe oturtulmamıştır ve teorik eğitim çalışması her grubun gereksinimlerine cevap verecek şekilde yapılmaktadır. Örgütlenme alanında temel alınması gereken, işçi gençliğin işletme hücrelerinde örgütlenmesi şeklindeki örgütlenme yoktur. Bunlar önümüzdeki çalışma döneminde Genç Bolşeviklerin yoğunlaşacakları en önemli alanlar olarak ortaya çıkmıştır.

Gençlik grupları pratik faaliyetlerinde çok daha atak ve mücadeleci idiler. Başta anti-faşist eylemler olmak üzere, birçok eylemlere katıldılar ve hatta bazı alanlarda tamamen Bolşevik Parti olarak faaliyetlerini sürdürme durumundaydılar. Geçtiğimiz dönemde, sayı olarak az da olsa bazı eylemler hazırladılar, hazırlıklarına ve eylemlere katıldılar. Bu alanda görülen eksiklik ise, mücadelede anti-militarizm alanındaki tavırsızlıktır. 1 Eylül, bu eksikliğin giderilmesinde iyi bir fırsat oluşturmaktadır.

Gençlik gruplarının faaliyetlerinde, şu anda özel olarak yürütülen bir çocuk, kız ve genç kadın çalışması yoktur. Genç Bolşevikler önümüzdeki dönemde bu alanda da çalışma yapmanın önkoşullarını yaratma görevine sahipler.

Gençlik gruplarında ortaya çıkan belli zaaflar vardır. Örneğin herkesin ortaklaşa ve özgürce kabullendiği/kabullenmesi gerektiği disiplinin tam uygulanamaması ve bunun beraberinde getirdiği rahatsızlıklar, bu zaaflardan birini oluşturmaktadır. Ya da yetişkinlere düşüncelerini söyleme konusundaki çekingenlik, ürkeklik ve bunun yanında kendi hataları üzerinde konuşma konusundaki duyulan korkular da bu zaaflardan sayılmalıdır. Oysa iş yapanın hata yapabileceğinden yola çıkmak zorundayız. Ve eğer gençler hata yapıyorlarsa, bu, genellikle bilinçsizlikten ve tecrübesizlikten kaynaklanmaktadır. Sorun, bu hataların kabulü ve bunların aşılması için çaba sarfedilmesinde ve açık olmada yatar. Genç Bolşevikler eleştiri ve özeleştiri silahını doğru kullandıklarında, alt edemeyecekleri hiçbir engelin olmadığını göreceklerdir!

Bunlar dışında, yurtdışındaki gençlik grupları, örgütlenmelerini hemen her alanda salt Kuzey Kürdistan-Türkiyeli gençlikle sınırlı tutmakta, bu konuda belki de tek bir bölge kuraldışını oluşturmaktadır. Bu, yurtdışında faaliyet sürdürülen bölgelerin somut koşullarına göre mutlaka çözümler bulunması gereken bir sorundur ve bunun "yeni yönelim" ile bağları doğru bir şekilde kurulmak zorundadır.

• Kamp programında yer alan diğer konu, gençlik gruplarının çalışmalarında özel önem vermeleri gereken bir alanı kapsamaktadır: Aile içinde cinsel şiddet!

1. Komünist Gençlik Kampı'nda, "kadınlara ve çocuklara karşı şiddet, parti üyeliği ile bağdaşmaz" kararı bağlamında yürütülen tartışmalarda, kampa katılan tüm genç kadın ve erkek yoldaşlarımızın bu kararla hemfikir oldukları ortaya çıkmıştı.

2. Komünist Gençlik Kampı'nda, aile içindeki şiddetin çok daha korkunç bir görünümü olan ve çoğunlukla kız çocuklarının ve genç kadınların hedef oldukları cinsel şiddet konusu ele alınmış ve üzerinde tartışılmıştır. Kamp sonunda yapılan anketin sonuçları, bu sorunun genel olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda değil, bizim içimizde de alarm verici boyutlarda olduğunu göstermiştir.

Bu konuda, emperyalist ülkelerde yapılan araştırmalar, aile içinde 5-6 aylık bebeklerden, 13-15 yaşındaki kız çocuklarına kadar cinsel şiddetin gün-

GE LE CEK TİR...

demde olduğunu ortaya çıkarmıştır. Suçlular, hemen her durumda baba, amca, abi gibi güven duyulan erkek aile üyeleridirler. Aile içinde cinsel taciz, sinsi ve hain bir edimdir ve erkek egemen sistemin/düzenin aile içindeki etkimelerinden biri olarak tespit edilmek zorundadır.

Bunu tespit etmek yetmez! Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda da yaygın bir şekilde rastlanan –ve gözler açıldığında rastlanacak olan– aile içinde cinsel suistimale karşı mücadele, tüm Bolşeviklerin bugünden savaş açmaları gereken –kelimenin gerçek anlamında "canalıcı" önemde olan– bir alandır. Ortaya çıkarmak, yardımcı olmak, suçlulara dünyayı dar etmek...

• Bu önemli konuların dışında zaman elverdiği ölçüde, Berlin'de bir neo-nazi liderin öldürülmesi bağlamında Alman devleti tarafından sorumlu oldukları iddiasıyla tutuklanmış olan "Anti-faşist Gençlik" taraftarı Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli gençlerin durumları ve olayların gelişmesi üzerine bilgi verildi ve bu konuda yapılanlar üzerine tartışıldı. Bu konuya bağlı olarak, poliste ve tutukevinde komünist tavır sorunu tartışıldı ve Berlin'deki gelişmeler değerlendirildi.

Ayrıca tüm kamp süresinde ortaya çıkmış olan çeşitli sorulara açıklık getiren konuşmalar yapıldı. Bu soruların önemli bir bölümünün Stalin dönemine, geri dönüş olgusuna ve sosyalizmin inşası sorunlarına ilişkin olması dikkat çekiyordu. Sınıf mücadelesinin bu ilkesel siyasi-ideolojik sorunlarında Genç Bolşeviklere yardımcı olmak, geleceği kazanmanın önkoşuludur!

• Kısaca aktardığımız yukarıdaki temel tartışma konuları dışında, kamp süresince pratik olarak gerçekleştirilen ve toplam dört çalışma alanını kapsayan çalışma gruplarının faaliyetlerini vurgulamak önemlidir. Gazete, afiş, tiyatro, müzik konularını temel alan çalışma grupları, ürünlerini kampın son günü akşamı düzenlenen eğlencede sergiledikleri zevkli, eğlenceli, öğretici çalışmalar yürüttüler.

Gazete çalışma grubu, yakın bir dönemde devrimci kamuoyuna sunulacak olan "GENÇ BOLŞEVİK" adlı gazetenin 2. sayısının makalelerini yazdı, bunlar üzerinde tartışmalar yürüttü ve –teknik hazırlığı dışında– baskıya hazır hale getirdi.

*Afiş çalışma grubu*ndaki genç yoldaşlar, 1 Mayıs, 8 Mart, 1 Eylül emperyalist savaşlara karşı gün ve gençlik geceleri için çeşitli afiş çalışmaları yaptılar ve başka konularda çeşitli resimler ve karikatürler hazırladılar ve çok orijinal fikirler ürettiler. Bunların bir bölümü, çıkarılacak olan gazetede yayınlanacaktır.

Tiyatro çalışma grubu, salt genç kadın yoldaşlardan oluşuyordu. Tamamen bu bileşimin önerileri ile ortaya çıkarılan oyun, sözümona "devrimci" bir aile babasının karısı ve kızı şahsında ortaya koyduğu erkek şovenisti tavırları konu alıyor ve başarılı bir şekilde teşhir ediyordu.

Müzik çalışma grubu ise, çok kısa bir sürede hazırladığı devrimci marşları ve şarkıları, kampın son günü yapılan eğlencede başarıyla sundu ve topluca marşlar, şarkılar söylendi.

• Bunlar dışında yine zaman yettiği ölçüde film seyredildi; futbol, voleybol ve masa tenisi oynandı...

* * *

2. Komünist Gençlik Kampı, Genç Bolşeviklerin faaliyetlerini doğru bir proje üzerinde yükseltmeye çalıştıklarını göstermiş; önemli adımlar attıklarını ve bu ölçüde de geliştiklerini kanıtlamıştır.

Birinci Komünist Gençlik Kampı sonrasında söylediğimizi, burada daha bir güvençle yinelemek istiyoruz:

Bolşevizm, Proleter Gençlik Hareketi'nin ortaya çıkması, ayakları üzerinde dikilmesi ve proletaryanın bu doğal müttefikinin yanıbaşında saflara girmesinin önünü açacak; Bolşevik gençlere umut, sorumluluk ve enerji yüklü gelişlerinde, elinden gelen her türlü yardımı yapacaktır...

Proleter Gençlik Hareketi için ileri!
Gençlik ge le cek tir!

Ağustos 1994 •

2. Genç Bolşevik Kampı yapıldı...

2. Genç Bolşevik kampı yapıldı. Kampta ilk gün oda dağıtımı gibi teknik sorunlar halledilirken, toplu selamlama yapıldı. Kampa .. genç kadın ve erkek yoldaş katıldı. Bunun ..'ü erkek, ..'si kadın yoldaşlardan oluşuyordu.

Saat 18.00'de akşam yemeği esnasında, tüm gençler yoldaşlarıyla görüşmenin, tanışmanın ve böylesi gurur verici bir kampta yer almanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

Çünkü Genç Bolşevik Kampı'ndaki gençler, geleceğin önderleri; Marksizm-Leninizm'in yılmaz savaşçıları; her türden gericiliğin baş düşmanı; Bolşevizmin birer neferleri olma yolunda bir adım daha atmış oluyorlardı. Kamp, Marksist-Leninist teoriyi ve gençlik çalışmasının sorunlarını önplana alıyor gençleri bilinçlendirmeyi amaçlıyordu. Kampın gidişatı şöyle idi. Sabah 8.00'de kahvaltı, saat 9.00'da teori ve tartışma bölümü, 12.00'de öğle yemeği, saat 14.00-16.00 arası çalışma grupları, 18.00'de akşam yemeği ve 20.00'den sonra tartışmalar olarak belirlendi.

Tartışmaların konuları, *"Emperyalizm, dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ve görevler üzerine"*, *"Gençliğin sorunları, Bolşevik Gençlik örgütünün durumu ve perspektifler"*, *"Ailede çocuklara ve gençlere karşı uygulanan şiddet ve cinsel şiddet"*, *"Berlin'de anti-faşist gençlikten yapılan tutuklamalar ve kriminalleştirmeler"* üzerineydi. Bunların dışında, aynı ya da başka konularda da özel tartışmalar da yapıldı.

Ama bu demek değil ki, hiç eğlenilmedi. Kimi çalışma grupları kuruldu, gençler buralarda hem eğlendi ve hem öğrendiler.

İlkönce altı grup oluşturuldu: gazete, afiş, tiyatro, müzik, karate ve dans. Fakat karate ve dans grupları katılımın az olmasından dolayı iptal edildi ve diğer gruplara dağıtım yapıldı.

Grupların çalışmaları şöyle idi:

GAZETE: Bu grup, bir kamp gazetesi için ön adımları attı. Kamp gazetesi için tartışıldı ve makaleler bizzat çalışma grubu içinde yer alan genç kadın ve erkek yoldaşlarca hazırlandı. Fakat zaman ve teknik açıdan gazete bitirilemedi. (Elinizdeki gazete, doğrudan bu çalışmanın ürünüdür! / BN)

TİYATRO: Kadın yoldaşlar, sözüm ona "devrimci" bir aile babasının, karısı ve kızı şahsında ortaya koyduğu erkek şovenisti tavırlarını konu alan ve teşhir eden güzel bir oyun hazırlayıp, bunu kampın son akşamı sundular.

MÜZİK: Bu grup ise, hazırladığı marşlar ve şarkılarla, kampın son günü yapılan eğlencede gençlere hoş dakikalar yaşattı. Topluca marşlar, şarkılar söylendi.

AFİŞ: Bu grup 1 Mayıs, 8 Mart, 1 Eylül emperyalist savaşlara karşı gün ve gençlik geceleri için afişler ve karikatürler hazırladı.

Bunun dışında, gençler toplu halde anti-faşist filmler seyrettiler ve futbol, voleybol, masa tenisi oynadılar. Kimi arkadaşlar müzik dinlediler. Bir gün yüzmeye gidildi. Kampın son günü akşamı ise, çalışma gruplarının ürünlerini sergiledikleri bir eğlence düzenlendi.

Sonuç olarak; zevkli, eğlenceli, öğretici bir kamp oldu.

Genç Bolşevikler, yeni bir döneme daha zinde, daha neşeli, daha olgun girdiler... ◄

GENÇ BOLŞEVİK

BOLSCHEWISTISCHE JUGEND

SAYI / NR.: 2 • 15 AĞUSTOS / AUGUST 1994 • 10.000 TL / 2,– DM / 20 ÖS / 5 FF

2. Camp der Jungbolschewiki hat stattgefund...

DER 2. Camp der Jungbolsch...
hat stattgefunden...
Tag wurden...
wie Raumtei...
hat die gemeinsame...
den. An dem Camp ha...
sinnen und Genossen, d...
... Frauen, teilgenommen.
Um 18.00 Uhr, währe...
sens erlebten die Jugendli...
über die Begegnung mit ihr...
und Genossen, über das ge...
nenlernen und darüber, daß...
solchen stolzvollen Camp teilzu...
Denn die Jugendlichen im...
Jungbolschewiki haben einen...
Schritt in Richtung, die FührerInn...
Zukunft, KämpferInnen des Ma...
Leninismus, die HauptfeindInnen...
Reaktion und SoldatInnen des Bols...
mus zu sein, getan. Der Camp behand...
der ersten Linie die marxistisch-len...
sche Theorie und die Probleme der Jug...
arbeit, und hatte das Ziel, die Jugendlic...
aufzuklären.

Editorial...

Diese Nummer von "BOLSCHEWISTISCHE JUGEND" wurde von den Jugendlichen, die am 2. Kommunistischen Jugendcamp teilgenommen haben, vorbereitet.

Als "Zeitungs-AG", die während des Camps regelmäßig arbeitete, haben wir die Artikel, die in dieser Zeitung erschienen sind, geschrieben und fast über alle ausführlich diskutiert und diese für den Druck vorbereitet.

In dieser Nummer behandeln wir viele wichtig... der Jugend. Wir ...en,

Editörden...

GENÇ BOLŞEVİK'in bu sayısı, 2. Komünist Gençlik Kampı'na katılan gençler tarafından hazırlandı.

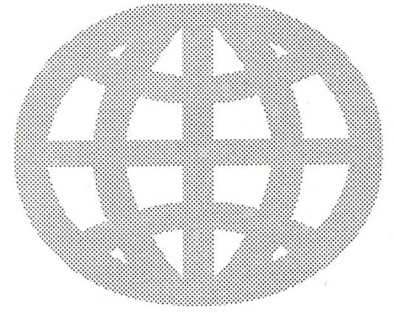
Kamp süresince düzenli çalışan "Gazete Çalışma Grubu" olarak, bu gazetedeki makaleleri hazırladık, hemen hepsi üzerinde tartıştık ve baskıya hazır hale getirdik.

Elinizdeki bu 2. sayımızda gençliğin birçok önemli sorununa yer verdik. Biz bunların, gençliğin sorunlarının ... olmadığını biliyo-

GENÇ BOLŞEVİK

2. Sayı

Oku, okut!

Almanya

Burjuvazinin kahramanları: Stauffenberg, Schindler...

ALMANYA, geçtiğimiz aylarda, Hitler faşizmine karşı düzenlenen direnişleri anma günlerinde kimlerin a-nılması gerektiği üzerine ateşli tartışmalara sahne oldu.

Almanya'da 20 Temmuz, Hitler faşizmine karşı direnişin resmi anma günüdür. 20 Temmuz 1944'de Stauffenberg öncülüğünde bir grup subay ve sivil Hitler'i öldürmek için bir suikast düzenlemişler, fakat becerememişler, akabinde idam edilmişlerdir.

20 Temmuz 1994, bu suikastın 50. yıldönümüdür. Tartışmaların ateşlenmesindeki sebeplerden biri budur. Fakat tartışmanın kendisi arada bir sönüp ateşlense de, 50 yıldır küllenmemiştir.

Şimdilerde olduğu gibi, bir dizi tarihçiye göre, Hitler'e karşı direnişleri anma günlerinde veya anıtlarda komünistlere yer yoktur, çünkü onlar da Hitler kadar "kötü"dürler. Bazı tarihçi ve politikacılar ise; komünistler dışlandığında faşizme karşı direnişin "d"si kalmayacağından, "geçerken" bazı komünistlerin de anılmasında veya bazı anıtlara isimlerinin yazılmasında zarar değil "fayda" görmektedirler.

20 Temmuz 1994'de Berlin Plötzensee'deki merkezi direniş anıtında yaptığı konuşmasında Başbakan Kohl, yarım ağızla da olsa Elser'in gösterdiği bireysel direnişe övgü düzünce "kıyamet koptu". Stauffenberg'in oğlu ve diğer asillerin akrabaları bunu bir skandal olarak nitelediler. Elser gibi komünist bir marangozun ismi, kendi asil Alman subayı ve soylusu olan babalarının, dedelerinin isimleri yanında nasıl anılabilirdi? Fakat Kohl ne yapsın, bireysel de olsa Elser gibi gerçek direnişçiler unutulduğunda ortada anılacak bir direniş kalmıyordu!

Stauffenberg aslında özde Hitler'den hiçbir farkı olmayan bir faşisttir. Stauffenberg, Goerdeler, Hecker, Olbricht ve benzerleri gibi subay ve soyluların temel konularda Hitler ile hiçbir ayrılığı yoktur. Bunlar, 1933'de faşist terör rejiminin kurulmasına, kısa zamanda bütün muhalefetin temizlenmesine, Yahudilerin eşi görülmemiş bir soykırıma uğratılmasına, Polonya, Avusturya, Çekoslovakya, Fransa, Belçika, Hollanda, Yugoslavya, Sovyetler Birliği ve daha bir dizi ülkenin işgal edilip, milyonlarca insanın hunharca katledilmesine, kafatası ırkçılığına hiçbir "duyulabilir" ses çıkarmamışlar, "üstün Alman ırkı"na gösterdikleri hizmetlerden ötürü Hitler tarafından sürekli ödüllendirilmişlerdir.

20 Temmuz 1944'de Stauffenberg öncülüğünde bir grup subay ve sivil Hitler'i öldürmek için bir suikast düzenlemişler, fakat becerememişler, akabinde idam edilmişlerdir.

Bunların suikast düzenledikleri tarih ilginçtir: 20 Temmuz 1944! Bu tarihte, artık Alman orduları saldırı değil, bozgun halindedir. Doğu cephesinde Kızıl Ordu, faşist Alman ordusuna bir yıl önce Stalingrad'da ölümcül darbeyi indirmiştir; faşist Alman sürülerini Berlin'e doğru kovalamaktadır, Polonya içlerine kadar da ilerlemiştir. Batı cephesinde, 6 Haziran 1944'de, müttefikler yüzbin asker ile Normandiya'ya çıkmışlar, ikinci cepheyi

GEORG ELSER

1939 yılında, tek başına Hitler'e Münih'te bir suikast düzenlemiş, Hitler bu suikastten, salondan 11 dakika önce ayrılması sayesinde kurtulmuştur.

açmışlardır. Yani Almanya'nın yenilgisi artık kesindir. Sorun bu yenilginin boyutunun ne kadar ağır olacağıdır. İşte Stauffenberg gibilerini Hitler'e karşı suikaste iten durum budur.

Bunlar daha iyi kartlar ile görüşme masasına oturmak istemektedirler. Hitler için ise masaya oturmak ölüm demektir. Stauffenberg ve benzerlerinin Hitler'e suikast düzenlemelerinin nedeni, onların barbar Hitler faşizmine karşı olmaları değil, zaten kaybedilmiş olan savaşta masaya Almanya'nın çıkarları için daha iyi kartlarla oturma dürtüsüdür. Yoksa özde Stauffenberg, Hecker, Goerdeler, Olbricht ve benzerlerinin Hitler'den bir farkı yoktur.

Gerçekte, yalnız Almanya'da değil, bütün dünyada faşizme karşı motor gücünü komünistler oynamışlardır. Komünistler başından itibaren faşist tehlikeye dikkat çekmişler, onun gelişimine karşı başından itibaren direniş göstermişlerdir. Komünistlerin savaştan sonra bütün Doğu Avrupa ülkelerinde iktidara gelmelerinin, Fransa, İtalya, Yunanistan gibi ülkelerde iktidara gelmeseler de, en büyük siyasi güçlerden biri olmalarının temelinde, faşizme karşı gösterilen direnişle kazanılan haklı prestij yatmaktadır.

Bu muazzam örgütlü direnişin yanında kahramanlık destanları yaratan sayısız bireysel direniş de vardır. Kohl'ün konuşmasında adını andığı Georg Elser, bunlardan biridir. Elser 1939 yılında, tek başına Hitler'e Münih'te bir suikast düzenlemiş, Hitler bu suikastten, salondan 11 dakika önce ayrılması sayesinde kurtulmuştur. Bu anlamda faşizme karşı direniş örgütlü de olsa, bireysel de olsa esasta komünistlere aittir.

Fakat komünizmi, faşizmden çok daha tehlikeli gören, bu anlamda direnişin gerçek kahramanlarının adını ağızlarına almak istemeyen, ama buna rağmen tarihteki en büyük barbarlıklardan birini uygulayan Hitler faşizmine de karşı çıkmak zorunda olan burjuvazi, bu işin içinden nasıl çıkacaktır? İşte burjuvazinin Stauffenberg gibilerine sarılmasının nedeni budur. Burjuvaziye Stauffenberg gibilerden başka kendine yaraşır "kahramanlar" kalmamaktadır. Burjuvazinin "kahramanları" Stauffenberg gibi faşist subaylar veya Schindler gibi fabrikatörlerdir.

Oskar Schindler, Spielberg'in yaptığı film sayesinde bütün dünyaya tanıtıldı ve film 1994'ün Oscar ödülünü kazandı. Medya tarafından bir kahraman olarak tanıtılan ve örnek gösterilen Schindler, aslında faşist nazi partisinin örgütlü üyesidir. Schindler'i diğer faşistlerden ayıran, vahşetin boyutları karşısında duyduğu şaşkınlıktır. Yoksa 1933'ten beri olanları bizzat yaşayan Schindler'in herhangi bir direnişi vs. yoktur. Savaşın sonuna doğru kendi fabrikasında çalıştırdığı binin üzerinde Yahudi'nin rüşvet karşılığında canını "kurtarır". Savaştan sonra, nazi geçmişi yüzünden yargılanmaktan korktuğu için kaçar. Schindler'in farkı, Yahudilerin gaz odalarında diri diri yakılmasına karşı olan bir nazi olmasıdır. Hepsi bu kadar.

Burjuvazinin Stauffberg, Schindler ve benzerleri gibi gerçekte diğer faşistlerden özde farkı olmayan insanlardan "kahramanlar" yaratması, onun sınıf bakış açısına uygundur. Burjuvaziden bu konuda dürüstlük beklemek ham hayaldir. Sonra unutulmamalıdır ki, bir önceki sayımızdaki "Normandiya Çıkarması" üzerine makalede değindiğimiz gibi, tarih, en politik bilimdir. Tarihsel olayları herkes kendi politik çıkarlarına göre yorumlar. Gerçekler ile bakış açısının çakıştığı tek unsur komünistlerdir. Bu olay bir kez daha göstermiştir ki, gerçekler bizden yanadır ve güneş balçıkla sıvanamaz!

Bu bilinçle faşizme karşı direnişin belkemiğini oluşturan, ona Stalingrad'ta ölümcül darbeyi vuran, insanlığı faşizm belasından kurtaran örgütlü ve bireysel komünist savaşçıları bir kez daha saygıyla anıyor ve onların mücadelesini, faşizmi de yaratan sömürü koşullarını tamamen yok edene kadar onlara layık bir şekilde sürdüreceğimize and içiyoruz!

Kahrolsun Staufffenberg, Schindler gibi sahte kahramanlar!

Yaşasın komünistler önderliğindeki anti-faşist direniş ve zafer!!!

Cezayir

Cezayir halkı ikisi de birbirinden kötü olan iki faşist tercih arasında eziliyor...

Ya faşist cunta, ya da islami faşist Selamet Cephesi

'92 yılı başlarında genel seçimlerin birinci turundan sonra İslami Selamet Cephesi'nin (FİS) ikinci turda

seçimi kesin kazanacağı belli olduktan sonra, generaller –ileri bir tarihte demokrasiye tekrar dönmek üzere– iktidara el koydular. O zamandan beri Cezayir'de üstü kapalı bir içsavaş yaşanmaktadır. Bu süre içinde hayatını kaybedenlerin sayısı dört ile beş bin arasında kabul edilmektedir.

Halk iki kesim tarafından da terörize edilmektedir. Hayatını kaybedenlerin çoğunluğu polisler, gazeteciler, aydınlar ve son zamanlarda artan bir şekilde yabancılardır. Hükümet yanlısı aydınların buluştuğu lokaller özel olarak korunmaktadır. Bu koruma işi, polislerin veya askerlerin gönüllü yaptığı bir iş de değildir. FİS her gece ortalama 3 polis öldürmektedir.

Geçenlerde tiyatrocu Abdül Kadir Alloula FİS tarafından öldürülmüştür, onun suçu Brecht'i Arapça oynamaktır. Birçok aydın bu sinir bozucu ortamdan bıkmış ve bavullarını toplayıp Fransa'nın yolunu tutmuştur.

1992 yılında generaller gidişata elkoyduklarında, ileri bir tarihte seçimlerin yapılacağını ve tekrar demokrasiye dönüleceğini ilan etmişlerdi. Onlar tarafından oluşturulan "Ulusal Diyalog Komisyonu"nu onlardan başka tanıyan yoktur. FİS hiçbir şekilde askerler ile görüşmeye yanaşmamakta ve iktidarı terör ile ele geçirmeye çalışmaktadır. Halkın büyük kesimi, en azından tercih olarak FİS'in arkasındadır, askerler iktidarı daha büyük bir terör ile ellerinde tutmaktadırlar.

Gazeteler de ikiye bölünmüştür. Le Matin, Le Soir, La Liberte, El Watan gibi Fransızca yazan gazeteler askerleri desteklemektedir. Arapça yazan basın, 1992'deki darbeden sonra askerler tarafından basılmış ve Fransızca yazan basından herhangi bir dayanışma gelmemiştir. Yüzün üzerinde cunta yanlısı gazeteci başkent Cezayir'e 20 km. uzaklıkta, çok sıkı güvenlik önlemleri altında Hotel "Manar"da kalmaktadırlar.

Ekim'den bu yana FİS, ölüm listesindeki düşmanların sınırını daha da genişletti. Cezayirli olmayanlara 1 Aralık'a kadar ülkeyi terketmesi için süre tanındı, bu tarihten itibaren her yabancı her an ölebilirdi. Sadece 10 Aralık'a kadar, 11 yabancı hayatını kaybetti, 5 tanesi kellesi kesilerek öldürüldü. İslama uygun bir idam biçimi! Kelleleri kesilmiş biçimde gemilerinde bulunan 7 İtalyan denizcisi ile hayatını kaybeden yabancıların sayısı 44'e yükseldi. Yılbaşından beri Cezayir'de yaşayan yabancıların % 90'ı ülkeyi terketmiştir.

Cezayir'de üstü kapalı bir içsavaş yaşanmaktadır. Bu süre içinde hayatını kaybedenlerin sayısı dört ile beş bin arasında kabul edilmektedir. Halk iki kesim tarafından da terörize edilmektedir. Hayatını kaybedenlerin çoğunluğu polisler, gazeteciler, aydınlar ve son zamanlarda artan bir şekilde yabancılardır.

Cezayir, gittikçe daha kanlı bir şekilde bir iç savaşın içine sürüklenmektedir. Ancak bu savaşta haklı bir taraf yoktur. Bir yanda askeri faşist cunta, diğer yanda ondan daha az barbar olmayan faşist İslami Selamet Cephesi (FİS) durmaktadır.

ABD öncülüğünde Birleşmiş Milletler, Haiti'de seçimle işbaşına gelen başkanı devirip kendi iktidarlarını kurdukları için, askerlerin geri çekilip iktidarın seçimle gelen Arestid'e verilmesi için Haiti'ye ambargo uygulamakta; ABD, askeri müdahaleye hazırlanmaktadır.

Fakat haritada daha büyük bir yer kaplayan, daha fazla nüfusa sahip olan Cezayir'de askerler, meşru bir seçimi durdurup iktidara el koyduklarında ne ABD'den, ne Birleşmiş Milletler'den, ne de diğer emperyalist güçlerden Cezayir'e ambargo uygulama ya da müdahale etme yönünde "tıs" çıkmamaktadır. Çünkü olası seçimlerde iktidara gelmesi kesin olan FİS, emperyalistlerin işine hiç gelmemektedir. Onlar bu yüzden generallerin Cezayir'i kendi metodları ile "düzene sokmalarına" sessizce destek vermektedirler. Bu olay da birkez daha çok açık göstermektedir ki, emperyalistlerin dillerinden düşürmedikleri, "demokrasi", "insan hakları" boş bir palavradan ibarettir. Onlar için gerçekte korunması gereken bir tek değer vardır; maksimal kârlar ve bu kârları güvence altına alacak iktidarların desteklenmesi! Gerisi "hoş", ama boş sözdür.

Cezayir, devrim için çelişkilerin uygun olduğu, ama bu çelişkilerden yararlanacak devrimci güçlerin zamanında gerekli örgütlemelere gidemediği durumda bu gibi ülkelerin başına neler gelebileceğine de iyi örnektir. Sömürünün çekilmez boyutlarda olduğu bu gibi örneklerde, ne yazık ki bu çelişkilerden komünistler değil, sömürünün islami biçiminden başka birşeyi getirmeyecek olan islami faşistler yararlanmaktadır.

Ülkemizde de aynı boyutlarda olmasa da benzer bir gelişme vardır. Eskiden devrimcilerin kalesi olan bir dizi semt, mahalle, şehir bugün bir dizi durumda Refah Partisi'nin etkisi altındadır. Halkın önündeki tercihin bir faşist güç ile bir diğer faşist güç arasında değil, sömürü, baskı, zulüm ve diğer bütün kötülüklerin kaynağı olan "islami" de olsa, "batıl" da olsa, bu kapitalist sistemi yerle bir edecek olan komünistler ile diğer tüm gericiler arasında olması için davamıza dört elle, daha büyük enerji ve fedakarlıkla sarılmalıyız! Bu bilinçle görev başına!

03.08.1994

Ruanda

Yeryüzünde cehennem

GÖRÜLEN odur ki, Ruanda'da bugün insanlığın bu yüzyılda gördüğü en büyük katliamlardan, soykırımlardan biri yaşanmaktadır. Katliamların başladığı Nisan ayından bu yana hayatını kaybedenlerin sayısı, verilen rakamlara göre yarım milyonun üzerindedir. İkibuçuk milyon Ruandalı komşu ülkelere kaçmıştır. Her türlü sağlık tesisinden yoksun olan, temiz su bile bulunmayan kamplarda kolera ve diğer salgın hastalıklar hergün binlerce Ruandalının hayatını kaybetmesine yol açmaktadır.

6 Nisan'da Hutulu Başkan Habyarim-

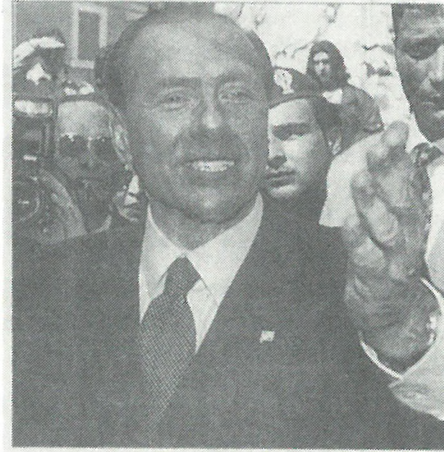
ana bir uçak kazasında hayatını kaybettikten sonra Hutular, diğer etnik grup olan Tutsileri bu kazadan sorumlu tuttular ve Tutsilere karşı eşi az görülür bir soykırım kampanyası başlattılar. Birkaç hafta içinde yarım milyon Tutsi ve birkaç bin muhalif Hutu hayatını kaybetti. Bu soykırım, Türklerin Ermenilere, nazilerin Yahudilere uyguladığı soykırımlardan sonra en büyüğü ve en hızlısı idi. Daha sonra ülkenin kuzeyinde örgütlü olan ve esas olarak Tutsilerden oluşan "Ruanda Yurtsever Cephesi" başkent Kigali'ye doğru saldırıya geçerek başkenti ele geçirdi. Öç alınacağından korkan Hutular, siyasi önderlerinin de kışkırtmasıyla Zaire ve Burundi'ye doğru kaçmaya başladılar. Bir hafta içinde 1,5 milyon Hutulu sınırı geçerek komşu ülkelere sığındı. İktidarın yeni sahibi RPF, intikamcılık uygulanmayacağını, sadece soykırımın doğrudan sorumlularının cezalandırıla-cağını ilan ederek, kaçan Hutulara güven vermesi amacıyla da başkan ve başbakanlık Hutulu politikacılara verildi. Ayrıca RPF, soykırımda çok işe yarayan eski etnik kökene göre düzenlenen kimlikleri ortadan kaldırdığını ilan etmiştir. Fakat göçmenler arasında kontrol hala Hutulu askerler ve politikacıların elindedir. Bunlar, her dönenin Tutsiler tarafından "gözlerinin oyulduğu", "kafasının kesildiği" şeklinde propagandalar ile geri dönüşü engellenmektedirler. Hutulu generaller ve siyasi sorumlular, göçmen kamplarından iktidarı tekrar ele geçirmek için büyük bir taarruza hazırlanmaktadırlar. Bu durum yeni ve belki de daha kanlı çarpışmaların habercisidir. Bu çatışmalar Hutu ve Tutsilerin hiçbir temel sorununu çözmeyeceği gibi, iki etnik grup arasındaki düşmanlığı ve kini daha fazla arttıracaktır.

Hutu ve Tutsilerin kurtuluşunun yolu, kendi ırkçı, şovenist önderlerinin peşinden gitmek değil, hangi kökenden gelirse gelsin, Ruandalı ezilen sömürülenler ile birleşip, ülkedeki sömürücülere ve bunların arkasındaki emperyalist sisteme karşı bağımsız, demokratik Ruanda için mücadele etmektir.

03.08.1994

İtalya

Berlusconi'nin keli çabuk göründü:

"Haydi İtalya!" oldu "Haydi hırsızlığa!"

BUNDAN birkaç ay önce iktidara gelen medya kralı Berlusconi önderliğindeki Forza İtalia (Haydi İtalya), halk içinde büyük hayaller yaymıştı. Bu zamana kadar İtalyan halkını bıktıran mafya bağıntılı, rüşvetçi, dolandırıcı politikacılar gitmiş, yerine "temiz ellere" sahip Berlusconi gelmişti.

Berlusconi'nin seçimleri kazanmasında kendi medya tekeli büyük rol oynamıştı; bir dizi TV kanalı, radyo, dergi, gazete Berlusconi'nin kazanması için her türlü reklam ve tanıtım olanağını, hilesini denemişlerdi. Berlusconi'nin kazanmasında yerleşik muhafazakar partilerin mafya ile içiçeliği, dolandırıcılığı, rüşvetçiliği, "sol" partilerin bölünmüşlüğü de büyük rol oynadı.

Berlusconi'nin gücü tek başına hükümet kurmaya yetmedi; bu yüzden Forza İtalia, zengin Kuzeyin, fakir Güneyden ayrılması talebi üzerine kurulu "Liga Nord" ve faşist MSI hareketleri ile işbirliği yaparak koalisyon hükümetini kurdu. Böylece İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir Batı Avrupa ülkesinde ilk defa bir faşist parti iktidarda yeralmış oldu. Bundan sonra bu olağan hale gelecekmiş gibi görünüyor.

Fakat Berlusconi'nin yaydığı "pembe hayaller"in sadece seçim vaadi olduğu kısa zamanda anlaşıldı. Berlusconi, ilkönce tam kendi isteği doğrultusunda yayın yapmayan RAI 1 ve 2'yi kendi dümen suyuna çekmek istedi, fakat beceremedi.

Berlusconi'nin en büyük hatalarından biri de devlet işleri ile kendi özel işlerini sürekli birbirine karıştırmasıdır. Bu durum Berlusconi'nin kendi şirketlerini kayırmasına, bunun sonucunda görevliler ile memurlar arasında büyük çelişkilerin çıkmasına yolaçtı. Berlusconi işbaşına geldiğinden beri liretin değer kaybı hızlandı. Berlusconi'nin vaatlerinin tersine bütçe açığı kapanmak bir yana, daha da arttı. Göze fazla batmayan ve uzmanları ilgilendiren bu gelişmelerin dışında bir gelişme daha oldu ki, tam bir fiyasko ile sonuçlandı. Berlusconi kabinesi, önceden herhangi bir bilgi vermeden "gözaltı tutukluluk şartları"nı düzenleyen kanun hakkında bir kararname çıkardı. Aslında bu, gerekli bile olabilirdi, çünkü İtalya'nın fazlası ile dolu hapishanelerinde bir sürü insan mahkeme gününü bekliyordu.

Fakat Berlusconi hükümetinin kararnamesi sadece "dolandırıcılık suçundan" yargılananlara gözaltı süresince tutuklanmama özgürlüğü öngörünce kıyamet koptu! "Temiz eller" kampanyası ile iktidara gelen bir hükümet "pis elli" bir dizi dolandırıcıya, rüşvetçiye ve sadece bunlara gözaltı süresi içinde tutuklanmama hakkı veriyordu! Halk içinde, mafyaya ve örgütlü dolandırıcılığa karşı verdiği mücadelesi sayesinde kahraman mertebesine yükselen ve "temiz eller" hareketinin sembolü olan hakim Antonio Di Pietro, bu kararname altında çalışamayacağını belirterek istifasını verdi. Bu kararname karşısında "La Republica" adlı günlük gazete Berlusconi hareketinin sembolü "Haydi İtalya"yı değiştirerek "Haydi hırsızlar!" diye başlık attı. Halkı medya gücü ile her zaman uyutabileceğini zanneden Berlusconi, bu kadar tepki beklememişti. Hükümet kararnameyi geri çekmek zorunda kaldı.

Berlusconi iktidara geldiğinde, bazı siyasi otoriteler onun "sihirli güçlere" sahip olduğunu ve en az 20 yıl iktidarda kalacağını iddia ediyorlardı! Şimdi ise ciddi siyasi otoriteler Berlusconi'nin bir yılını doldurup doldurmayacağını tartışıyorlar; sihirin etkisi zamanımızda çabuk geçiyor!

03.08.1994

Dünya kupasının ardından...

BİR dünya kupası daha sona erdi. Şampiyonluğu finale kadar tekleye tekleye gelen İtalya'yı penaltı atışlarıyla yenen Brezilya aldı. Böylece ilk defa penaltı atışlarıyla şampiyon tayin edilerek bir gelenek bozulurken, Amerika kıtasında Avrupalı değil, Güney Amerikalı bir takımın kupayı almasıyla da bir gelenek devam etti.

Bu dünya kupası, dünya futboluna Avrupa ekolünün hakim olduğunu da gösterdi. Kendilerine özgü oyun anlayışları ile seyircilerin merakla beklediği Brezilya, Arjantin bile oyunlarını Avrupa futbolu esasına göre kurmuşlardı. Kupanın yıldızı olan Romario, Bebeto gibi futbolcular zaten Avrupa'da top koşturuyorlardı... Fakat bu kupa, sadece bunları değil, başka şeyleri de gösterdi:

Her şeyden önce tekellerin spor turnuvaları üzerindeki etkileri gittikçe daha fazla artmaktadır. İki yıl önceki Barcelona olimpiyatlarından sonra tespit ettiğimiz gibi, yarışanlar neredeyse sporcular değil, daha fazla kâr uğruna yırtınan tekellerdir. Uluslararası bir dizi tekel, FIFA (Dünya Futbol Federasyonu), UEFA (Avrupa Futbol Federasyonu) ve ulusal futbol kurumlarıyla içiçe girmişlerdir.

Röportaj için TV kameraları önüne çıkan futbolcular, antrenörler, sorumlular, yorumcular vb. sirk maymunlarından farksızdırlar. Yakaları, göğüsleri, omuzları, alınları tekellerin reklamları ile doludur. Futbolcuların kendileri pazardaki bir metadan farksız hale gelmişlerdir. Kendilerini bir bütün olarak veya parça parça satmaktadırlar. Hangi şampuanı, traş kremini, bıçağını, losyonunu, parfümü, çamaşırı kullanacağı bellidir. Takım ile futbolcu ayrı ayrı markaları kullanmak için anlaşma yaptıklarında, iş mahkemede çözülmektedir.

Maçları daha fazla insanın izleyebilmesi, böylece reklamların etkisinin daha da artması için maçlar, 30 derece üzerinde öğle sıcağında oynanmıştır. Fakat insanları TV karşısına çekebilmek için sadece maç saatlerini herkese uygun zamanlara almak yetmiyor. Aynı zamanda maçların da daha hareketli, heyecanlı, bol gollü olması gerekiyor! Bunun için FIFA, bir dizi yeni kural getirmiştir. Örneğin, geçen kupadan beri uygulanan, kalecinin ayakla, geri gelen pasları elle tutamaması gibi, örneğin bu kupada uygulanan, yenen takımın 3 puan alması, forvet oyuncularının daha fazla korunması gibi.

TV kameraları ve teknisyenler tarafından heyecansız maçlar bile, ağır çekim, yakın çekim ve görüntü hileleri ile heyecanlı hale getirilmektedir. Oyunun hareketli olması için bizzat topun kendisi bile değiştirilmiştir. Sentetik maddelerden üretilen ve bir dizi testten geçen yeni top, eskisinden %5 daha hızlı uçmaktadır ve hiçbir kupada kaleciler ellerinden topu bu kadar kaçırmadılar. Önemli olan hareket, heyecan yaratıp, reklamları seyretmek için insanları stadyumlara ve TV karşısına çekmek değil mi? Her şey mübah!

Alınan tedbirler sonuç vermiştir; profesyonel futbol liginin bile olmadığı ABD'de yapılan bu kupada, futbolun en önemli boş zaman uğraşı olduğu, geçen kupanın yapıldığı İtalya'ya göre %30 daha fazla gol atılmış, stadyumlara %35 daha fazla seyirci çekilmiş, finali 180 ülkede milyarın üzerinde insan TV'ler üzerinden izlemiştir. Tekelleri ilgilendiren yön de zaten budur!

Tekeller satışlarını artırmak için spora milyarlar yatırmaktadırlar. Sırf Coca Cola ve Mastercard'ın bu dünya kupası için harcadıkları para 20'şer milyon dolardır. Tekeller kaz gelecek yerden tavuk esirgememektedir!

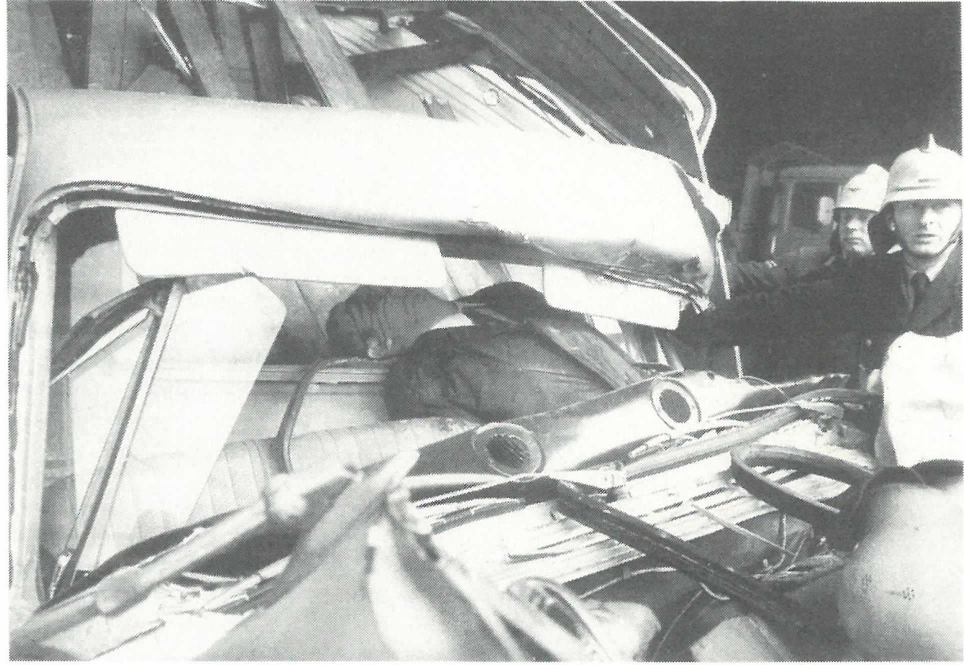
Bu turnuvaların bir diğer yanı da insanları uyuşturucu etkisidir. Fakir ülkelerde bu uyuşturucunun etkisinin dozajı epey yüksektir. Özellikle futbol, çelişkileri, yoksullukları, sömürüyü, baskıyı, vb. durumları gizleyici, milli bilinci, şovenizmi vb. güçlendirici bir rol oynamaktadır. Ülke takımları galip geldiğinde, oyuncular kahraman ilan edilmekte, yoksul ile zengin hep birlikte eğlenmektedir. Dünya kupasını aldıktan sonra Brezilya'da bir gün ulusal bayram ilan edilmiştir. Fakat takımlar mağlup olursa, bütün suç oyunculara yüklenip, onlar "kansız", "hain" ilan edilmekte veya kendi kalesine gol atarak Kolombiya'nın elenmesine katkıda bulunan Escobar gibi öldürülmektedir. Bu, spor değil, barbarlıktır!

Nijerya gibi cunta ile yönetilen, Fas, Suudi Arabistan gibi krallıkla yönetilen Brezilya, Arjantin, Romanya, Bulgaristan, Rusya, vb. gibi büyük sıkıntılara sahip ülkeler, dünya kupası sayesinde sempati toplamaya çalışmakta ve kendi iç sıkıntılarını alınacak sportif başarılar ile örtmeye ve ulusal şovenizmi güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Yunan devleti, bunu, Yunanistan'ın ilk maçında stadyum üzerinden "Makedonya Yunandır!" şeklinde, balon ile bir slogan uçurarak resmen yapmış, futbolcular da oynamayıp dikkatleri slogana çekmek için yukarıya doğru bakarak "vatan hizmetlerini", "layıkı" ile yerine getirmişlerdir! Nerede kaldı, sporun milli sınırları aşan birleştiriciliği?!!

Biz, tekellerin yönlendirdiği, yıldız sporcular üzerine kurulu spor faaliyetleri istemiyoruz! Profesyonel spor, mantığı gereği şirketleşmeye, tekeller ile işbirliğine gitmektedir. Bu yüzden profesyonel yürütülen spor faaliyetlerine de karşıyız. Spor, tekellerin ürünlerini daha iyi pazarlamada bir ARAÇ değil, insanların dinlenmesi, eğlenmesi, sağlıklı kalması, boş zamanlarını iyi geçirmesi için bir amaç olmalıdır. Yıldız sporculara milyarlar ödenip, kitlelerin pasif seyirciler haline dönüştürülmesine karşıyız. Amaç, birkaç yıldızı oynatıp milyonlara seyrettirmek değil, herkese istediği veya yeteneği olduğu dalda spor yapma imkanlarının sağlanmasıdır.

Bunların kapitalist sistemde gerçekleşmesini beklemek hayaldir. Kapitalist sistem her alanda olduğu gibi, sporda da kâr üzerinde yükselir. Bu yüzden spor faaliyetlerinde de tekellerin yönlendirdiği, yıldız sporcular üzerine kurulu, halkın büyük çoğunluğunun seyirci olduğu sistemi değiştirmenin yolu, kapitalist sistemi yıkmaktan geçmektedir.

Olmaz demeyin; top yuvarlaktır!

"Özgürlük" adına cinayet!

Kapitalist sistem tarafından doğanın, çevrenin ve toplum sağlığının mahvedilmesinin temel araçlarından biri

otomobil

"OTOMOBİLLENDİR BENİ MACİT" diyordu reklamlardaki kadın, çünkü artık herkesin bir otomobile sahip olması normal ve hatta gerekliydi!

Otomobil lobisinin sözcüleri otomobili, "özgür insanın özgür aracı" olarak tanımlamıyorlar mıydı? Zaten değeri öldüğünden bu yana TL karşısında döviz gibi durmadan artan, "rahmetli" T. Özal, vakti zamanında "otoyollar serbest düşüncenin, demiryolları da komünizmin simgesidir" diyerek, ulaşımda neyin tercih edilmesi konusunda gerekli işareti kendine yakışır bir şekilde vermemiş miydi?

Otomobil, "özgür insanın özgür aracı" olduğuna göre, "özgürleşmek" herkesin hakkıdır. Ne yazık ki, kapitalist toplumda her "özgürlük" belli bir "maddi güç" neticesinde elde edildiğinden, bu "özgürlükten" de sadece bu maddi güce sahip olanlar yararlanabilmektedirler. Almanya ve ABD gibi emperyalist ülkelerde iki kişiye bir araba düşerken, bin Afrikalıya dokuz, bin Çinliye birin altında araba düşmektedir. Bu anlamda, bu "özgürlük" pahalı bir özgürlüktür!

Diğer yandan bu "özgürlük", doğaya, çevreye ve toplum sağlığına yaptığı olumsuz etkiler yüzünden zararlı bir özgürlüktür. Günümüzde artık, "özgür insanın özgür aracı" olarak otomobil sloganının hem zararlı, hem yanlış olduğu herkesin günlük pratiğinde yaşadığı bir gerçek haline gelmiştir.

Trafikte hayatını kaybedenlerin sayısı Türkiye'de belli dönemler dışında siyasi çatışmalarda hayatını kaybedenlerin altına düşmemiştir! Bu anlamda en büyük "terör" araçlarından biri arabalar, en büyük "teröristler"den biri de bunu mümkün kılan ve "özgürlük" olarak lanse eden kapitalist sistemdir.

Tamamen "otomobillendirilmiş" bir toplum olan, çok iyi bir eğitim düzeyine ve altyapıya sahip olan Almanya'da trafikte hayatını kaybedenlerin sayısı her yıl yaklaşık onbindir.

Ozon tabakasının delinmesinde, ormanların ölmesinde, çevrenin kirlenmesinde, doğanın tahrip olmasında baş sorumlulardan biri otomobildir. Bunun yanında sebep olduğu hava kirliliği, gürültü ve sıkışıklık, büyük metropolleri yaşanmaz hale getirmiştir.

"Belli bir amaç için bir yerden bir yere mümkün olan en kısa zamanda ulaşma" anlamında hareketlilik, modern sanayi toplumlarının en gerekli unsurlarından biridir. Bu hareketlilik olmadan modern bir sanayi toplumu işleyemez! Burjuva ideologları bu haraketliliği sağlamanın en uygun aracının otomobil olduğunu söylüyorlar ve buna uygun hareket ediyorlar. Biz bu tespite, hem subjektif olarak burjuvazinin bakış açısını yansıttığı, hem de otomobilin doğaya, çevreye, toplum sağlığına verdiği zararlar yüzünden katılmıyor ve hareketliliğin başka araçlar ile, çevreye ve toplum sağlığına verilecek zararı en aza indirerek doğa ile uyum içinde de sağlanabileceğini, bunun siyasi tercih sorunu olduğunu savunuyoruz.

Bu yazıda çok genel biçimde hareketliliğin sağlanmasında kapitalizmin çözümü olan otomobilin aslında tam bir çıkmaz sokağı ifade ettiğini gösterip kendi alternatif ve çözümlerimiz üzerinde kısaca duracağız.

Yazıda ilkönce burjuvazinin hareketlilik konusunda çözümü olan otomobil trafiğinin bizzat kendisine, daha sonra otomobilin çevreye, doğaya ve toplum sağlığına verdiği zararlara değinip, son olarak kendi çözüm önerilerimizi ve bu alandaki perspektifimizi ele alacağız.

OTOMOBİL TRAFİĞİ = ÇIKMAZ SOKAK...

OTOMOBİL, icat edilmesinden buyana yaklaşık 100 sene geçmesine rağmen, çağımızda insan ve çevre hayatını en fazla etkileyen unsurlardan biridir. Yüzyılın başında tek-tük ve tek tek üretilen otomobil, ABD'de H. Ford'un uyguladığı band sistemi sayesinde ilk defa herkes için ve seri halinde üretildi. Fakat otomobil, yine de 60'lı yıllara kadar erişilmesi zor, lüks bir araç olarak kaldı. 60'lı yıllardan itiba-

ren üretim tekniklerinin gelişmesi ve talebin artması neticesinde otomobil sayısında hızlı bir artış başladı.

Kapitalizmin mantığı, doğayla uyum içinde yaşamaya ve toplum sağlığına göre değil, yalnızca daha fazla kâr dürtüsüne göre ayarlandığından, büyük kâr getiren otomobil üretiminin önü bütün araçlarla açıldı. Her şey otomobile göre ayarlandı. Şehirler insanlara değil, otomobillere uygun düzenlendi. Yerleşim birimleri, alış-veriş merkezleri, fabrikalar, işyerleri otomobille ulaşılacak biçimde düzenlendi. Eski yollar yetmediği için yeni yollar sadece otomobillere ait yollar, dört şeritliden on şeritliye kadar otoyollar yapıldı. Tüm bu gelişmeler, burjuvazinin bilinçli siyasi tercihleri sonucudur. Fakat sonuçta insanlar daha "hareketli", daha "özgür" hale gelmediler. 80'li yıllara gelindiğinde metropollerde trafik çekilmez hale geldi. Daha fazla araba, daha fazla "özgürlük" değil, daha fazla tıkanıklık, daha fazla kirlilik, daha fazla gürültü ve daha fazla kaza getirmişti.

Bu durumun oluşmasında burjuvazinin ulaşım politikası belirleyici olmuştur. Yüzyılın başında ulaşım alternatifleri olmadığından esas olarak demiryolu, denizyolu gibi toplu taşıma araçları ile yapılırken, ikinci dünya savaşından sonra yatırımlar toplu değil, özel ulaşım araçlarına yapılmıştır. Türkiye'de, cumhuriyetten sonra az da olsa yeni demiryolları döşenmiş, "yurt", "demir ağlar" ile örülmeye çalışılmıştır. 50'li yıllardan itibaren demiryoluna yatırım neredeyse tamamen durmuş, her şey karayollarına göre düzenlenmiştir. İnsan taşımacılığında otobüs, eşya taşı-macılığında kamyon desteklenmiştir. Böylece 20 yıl içerisinde karayolları ölüm yollarına dönüşmüştür.

Almanya'da 1970'lere kadar demiryolu taşımacılığı özellikle yük taşımacılığında epey önde iken izlenen kapitalist ulaşım politikası sonucu karayollarının epey gerisine düşmüştür. Demiryollarının uzunluğu 1950 ile 1990 arasında 6100 km. demiryolu sökülerek %20 oranında kısaltılmıştır. Buna karşılık aynı dönem içinde karayollarının uzunluğu %400 oranında artırılmış, sadece 6500 km. yeni otoyol yapılmıştır. Alman devleti 2000 yılına kadar 6000 km. yeni yol, 1600 km. yeni otoyol yapmayı planlarken, ne kadar demiryolunun sökülеceği daha belli değildir!

İnsanların bu durumda ulaşım aracı olarak otomobili tercih etmeleri normaldir. Çünkü kapitalist sistem tarafından her türlü araç ile özel taşımacılık desteklenmekte, toplu taşımacılık kösteklenmektedir. 8 milyon nüfuslu İstanbul'da ulaşım hala esas olarak minibüs ve otobüsler ile yapılmaya çalışılmaktadır. İncir yaprağı misali birkaç istasyonluk tranvay ve metro ancak turistik atraksiyon vazifesi görmektedir. Bu insan düşmanı ulaşım politikası sonucu İstanbul trafiği "katil eder" hale gelmiştir.

Batı metropollerinde de toplu taşıma araçları, yanlış politikalar sonucu çekiciliğini gittikçe yitirmektedirler. Toplu taşıma araçlarına gerekli önem verilmemekte, esas yatırımlar özel taşımacılığa akmaktadır. Bu uygulamalar ve bu sistemi destekleyen, önünü açan kanunlar. trafik sistemi sayesinde insanlar özel taşıma araçlarını kullanmaya zorlanmaktadırlar. Normal bir tüketicinin gözünde toplu taşıma araçları pahalı, yavaş, hantal, pis ve çok dolu-durlar. Özel araba ise hızlı, hareketli, temiz ve rahattır. Fakat bu gelişme, doğal bir sürecin sonucu değil, kapitalist ulaşım politikasının sonucudur. Son 40-50 yıl içerisinde izlenen politika ile ev ve işyeri, ev ve alış-veriş yerleri, ev ve eğlence yerleri birbirinden ayrılmıştır.

Eskiden insanlar oturdukları yere yakın bir yerde çalışırlar, köşebaşındaki bakkaldan alış-veriş yaparlar, yan sokaktaki kahvede veya sinemada vb. eğlenirlerdi. Şimdi şehir merkezleri, yoğun trafik ve pahalı kiralar yüzünden oturulmaz hale geldiğinden mahalleler şehir dışına kurulmaktadır. Fabrikalar, sanayi bölgelerinde, şehrin başka bir tarafındadır. Köşebaşındaki bakkallar bir bir kapanmakta, bunların yerini otoparklı, cafeli, şehir dışına kurulan büyük alış-veriş merkezleri, süper marketler almaktadır.

Çoğu durumlarda insanın günlük ihtiyaçlarını halletmek için gidip-gelmek zorunda olduğu bu merkezlere ulaşmada toplu taşıma araçları yoktur bile! Bu yüzden insanlar sabah kalkıp araba ile şehrin diğer ucuna işe, oradan şehrin başka bir ucundaki alış-veriş merkezine, daha sonra da yine şehrin bir başka ucundaki eğlence merkezine gitmek (tabii güçleri kalırsa) zorunda kalmaktadırlar.

Bu süreç, ABD, Almanya gibi emperyalist ülkelerde neredeyse tamamlanmıştır. Türkiye ise hızla bu sürecin içine girmektedir. Bu sistem sonucunda şehirler trafik sıkışıklığından, gürültüsünden, egsozlardan çıkan zehirli gazlardan yaşanmaz hale gelmektedir. Oturma, işyeri, alış-veriş merkezlerinin birbirinden ayrılması, bunlara sadece otomobiller ile ulaşılır olması, daha fazla yeni yol, sorunları çözmemekte, yukarıda saydığımız olumsuz sonuçları katlayarak sorunu içinden çıkılmaz hale getirmektedir. Büyük metropoller bugün bu trafik problemi yüzünden yaşanmaz hale gelmiştir. Bu yüzden şehir kenarlarına ve dışına bir kayma eğilimi vardır. Fakat bu da kısa zamanda trafiğin bu merkezlere kaymasına yolaçmakta, aynı sorunları bu merkezlere taşımaktadır. Yani gelinen yer tam bir çıkmaz sokaktır.

Metropolleri yaşanmaz kılan bu trafik problemine karşı bazı şehirler kendilerine özgü çözümler geliştirmişlerdir. Örneğin Malmö'de (İsveç) trafiğin yoğun olduğu saatlerde dışarıdan gelenlerden para alınmaktadır. Şehir içine sadece aylık "şehire girme aidatı"nı ödemiş arabalar ve

içinde üç kişiden fazla yolcu olan arabalar bırakılmaktadır. Zürih'te (İşviçre) akşam bir dizi yolda bariyerler kapanmakta, sadece o caddede oturanlar girebilmektedir. İsviçre'de bir dizi araba girmesinin tamamen yasak olduğu kasaba vardır. Bu şehirlerde yaşamı zehir eden trafik problemine karşı bu ve benzeri önlemler ile karşı durulmaya çalışılmaktadır.

Fakat bu tip önlemler bile ancak otomobil lobisinin güçlü olmadığı yerlerde mümkün olabilmektedir. Otomobil trafiğine karşı bir dizi önlemin alındığı ve bir dizi kasabaya otomobillerin giremediği İsviçre'de otomobil sevenler "Otomobil Partisi" (Autopartei) adı altında, açık faşist eğilimler taşıyan ve otomobiller önünde her türlü yasağın kalkmasını hedefleyen bir parti kurmuşlardır. Bu parti bazı bölgelerde %15'e kadar oy alabilmektedir!

Otomobil lobisinin güçlü olduğu Almanya gibi ülkelerde ise bu gibi, otomobil trafiğine kökten karşı olmayan ama onun zararlarını bir derece azaltan önlemler bile mümkün değildir. Almanya, otoyollarda hız sınırlamasının olmadığı tek ülkedir. Almanya'da otomobilin giremeyeceği, bırakalım kasabayı, köy bile yoktur! Alman büyük şehirlerinde yaşam trafik sıkışıklığı, gürültüsü, zehirli gazları yüzünden yaşanmaz hale gelmiştir. Bu durumda yetkililerin önerdiği çözüm; "beğenmeyen arabaya binmesin" şeklindedir. Alman emperyalist burjuvazisi "bindiği dalı kesmek istememekte"dir. Fakat bu gidişle dal, bu yüke dayanamayıp bir yerinden kırılacaktır!

OTOMOBİLİN TOPLUMSAL ZARARLARI

"Otomobillendir beni Macit!" diyen reklamın ardından gelen "Anahaber bülteni" içinde, otomobil ile "özgürleşmenin" topluma ne kadar pahalıya mal olduğunun somut örnekleri ardı ardına sıralanmaktadır. "Haberler"de o gün meydana gelen trafik kazalarının önemlileri seçilmekte ve ölü sayıları verilmektedir. Günlük ölü sayısı ortalama 15-20'dir. Bu yüzden, araba trafiğinin ülkemizde ismi "trafik canavarı"dır!

Canavar, hergün 15-20 kişiyi yutmaktadır. Özellikle Adnan kahveci, Teoman Erel ve "hızlı yaşayıp genç ölen" Uzay Heparı gibi ünlüler öldüğünde "trafik canavarı" bir kez daha baş makale olmakta, fakat birkaç gün sonra hayat yine normale dönmektedir. Araba trafiğinin topluma verdiği en büyük zarar doğrudan ölümlerdir. Türkiye'de "trafik canavarı" tarafından yutulanlar, siyasi çatışmalarda hayatını kaybedenlerden her zaman daha fazla olmuştur. Fakat devlet, bunu önlemek için ciddi hiçbir önlem almamakta, tam tersine yeni otoyollar, yollar yaparak, özel taşımacılığı teşvik ederek ölümlerin artmasına yardımcı olmaktadır. Bu anlamda bu cinayetlerin baş sorumlusu devlettir. Araba sayısının çok yoğun olduğu, buna karşın altyapının ve eğitim düze-yinin de çok iyi olduğu Almanya'da da durum değişik değildir. Yılda trafikte hayatını kaybedenlerin sayısı yaklaşık 10 bindir. Trafik kazalarında hayatını kaybedenlerin %21'i yayalar, %9'u da bisikletlilerdir (1988). Almanya'da 1986 yılında hayatını kaybeden 5 ile 15 yaş arası 1283 çocuktan 340'ı, yani %26'sı arabalar tarafından öldürülmüştür. Ölenlerin %65'i 25 yaşın altındadır (1986). Bu cinayetlerin temel sebebi, yoğun araba trafiğidir. Yoğun araba trafiği, kapitalist devletin bilinçli tercihidir. Bu anlamda bu cinayetlerin baş sorumlusu kapitalist devlettir.

Doğrudan ölümlerin yanında araba trafiğinin topluma verdiği diğer zararlar, gürültü, sıkışıklık ve zehirli gazlardır. Trafiğin yoğun olduğu caddelerde gürültü, zehirli gazlar ve sıkışıklık yüzünden, insanlar sokağa çıkamaz, pencereyi açamaz hale gelmişlerdir. Yoğun araba trafiğinin neden olduğu bir dizi psikolojik ve fiziksel hastalık vardır. Trafiğin çevredeki insanlara verdiği zarardan başka, bizzat trafik içindekiler de aynı gürültü, sıkışıklık, zehirli gazlara mahkum olmaktadırlar. Araba kullananlar trafikte bunalmakta, küfürleşmeler, sataşmalar, hatta ve hatta kendisine yol vermediği veya onu solladığı gerekçesi ile "trafikteki rakibini" öldürenler bile olmaktadır.

Ev, işyeri, alış-veriş merkezi ve eğlence yerleri birbirlerinden ayrılmaları ve buralara özel binek arabaları ile ulaşılması yüzürden insanlar kendine ve çevresine yabancılaşmakta, egoizm artmaktadır.

Araba trafiğinin topluma verdiği psikolojik ve fiziksel hastalıklar "ciddiye" alınmadığından, bunların boyutu bile belli değildir.

OTOMOBİLİN ÇEVREYE VERDİĞİ ZARARLAR

FAZLA abartmadan çevrenin kirlenmesinde araba trafiğinin başrolü oynadığı söylenebilir. Bu, özellikle araba sayısının çok yoğun olduğu ABD ve Batı Avrupa gibi ülkelerde açıkça görülmektedir. Zaten, dünyanın diğer bölgelerinde de araba yoğunluğu bu seviyeye ulaşsaydı, petrol kaynakları yeter miydi bilmiyoruz ama, dünya kesin batardı.

Bugün her iki ABD ve Alman vatandaşına yaklaşık bir araba düşerken bu sayı her 1000 Afrikalıya 9 araba, her 1000 Çinliye 0.7 araba şeklinde azalmaktadır. Fakat eğilim, bütün bölgelerde arabadan yanadır. Arabanın yoğun kullanılmadığı bölgelerde bu, bilinçli tercih sonucu değil, imkansızlıklar sonucu böyledir. İmkanlar gerçekleştiğinde bütün insanların gönlünde bir araba yatmaktadır. Fakat bu pratik olarak dünyanın sonu demektir. Tabii o zamana kadar petrol kaynakları kurumazsa!

Biz araba trafiğinin çevreye verdiği zararları göstermek için örnekleri yoğun bir araba trafiğine sahip olan Almanya'dan vereceğiz. Almanya'nın şu an sahip olduğu durum, diğer ülkelerin erişmek istedikleri "muassır medeniyet" seviyesidir.

Araba trafiği, sebep olduğu zehirli gazlarla ozon tabakasının delinmesinde, sera efektinin tehlikeli boyutlara ulaşmasında, iklim değişikliklerinde doğrudan rol oynamaktadır. Araba trafiğinin zararları, sadece doğrudan sebep olduğu zehirli gazlar ile sınırlanamaz, bunlara gürültü, tabiatın bozulması, yeraltı kaynaklarının israf edilmesi ve sebep olduğu çöpler de eklenmelidir.

Avrupa'da ölü veya ciddi derecede hasta ormanların oranı %30'lara varmıştır. Bu oran Almanya, İngiltere, Çekoslovakya, Yunanistan ve İtalya'da %50'nin üzerin-

dedir. Ormanların ölmesinde ve havadaki ozon oranının artmasında temel nedenlerden biri olan Azotoksit'in (NO2) baş üreticilerinden biri arabalardan çıkan zehirli gazlardır. Almanya'da 1966'da 1,9 milyon ton olan toplam Azotoksit oranı, 1986'da 3 milyon tona yükselmiştir. Arabalar çıkan Azotoksit, 1966'da bunun %32'sini oluştururken, bu oran 1986'da %53'e yükselmiştir.

Karbonmonoksit (CO) oranında 1966'da 12.3 milyon tondan, 1986'da 8.9 milyon tona düşüldüyse de arabalardan çıkan Karbonmonoksit oranında bir değişiklik olmadığından, genel tabloda arabalardan çıkan Karbonmonoksit oranı 1966'da %51'den 1986'da %71'e yükselmiştir. Uzun planda en büyük tehlikelerden biri, klima değişikliklerine yolaçan sera efektinin oluşmasına yardım eden Karbondioksitten gelmektedir. 1966'da 650 milyon ton olan Karbondioksit (CO2) oranı, 1986'da 770 milyon tona çıkmış, bunun içinde arabaların ürettiği pay, 1966'da %8'den 1986'da %15'e yükselmiştir. Demiryolu trafiğinin yolaçtığı zehirli gazların oranı, araba trafiğinin yolaçtığı zehirli gazların oranının %20'sinin altındadır. Bu anlamda demiryolu çok daha temizdir. (NO2 oranı 1/28, CO2 oranı 1/3, CO oranı 1/174, CxHy oranı 1/50)

Görüldüğü gibi, araba trafiği, çevre kirlenmesinde, havadaki ozon oranının artmasında, sera efektinin oluşmasında, ozon tabakasının delinmesinde, iklim değişikliklerinde baş rollerden birini oynamaktadır. 80'lerin ortasında gündeme gelen, egsozlardan çıkan zehirli gazları belli bir oranda düşüren katalizatör kullanımı da çözüm getirmemiştir. Çünkü trafiğe çıkan araba sayısı her yıl artmakta, yeni arabalar daha güçlü motorlar ile üretilmektedir. Araba lobisi, katalisatör uygulamasına bile başta karşı çıkmış, ancak kanuni düzenleme yapıldıktan sonra doğa dostu kesilmiştir. Arabaların doğaya zararı, sadece egsozlarından çıkan zehirli gazlar değildir. Almanya'da her yıl yaklaşık 3 milyon yeni araba trafiğe çıkmaktadır. Her arabayı ortalama 1 ton hesap edersek, bu her yıl 3 milyon ton yeni araba yapımında kullanılan çelik, plastik, cam, lastik, hafif metaller vb. gibi maddelerden oluşan yeni çöp demektir.

Arabayı oluşturan tüm bu maddelerin üretimi, çevreye verilen büyük zararlar ve doğal kaynakların insafsızca tüketilmesi sayesinde gerçekleşmektedir.

Toprağın kullanımında da araba trafiği, toplu taşıma araçlarına göre farsah fersah dezavantajlıdır. Bir otomobil sürücüsü, toplu taşıma araçları ile yolculuk eden birinden beş ile dokuz kat arası daha fazla alan kullanmaktadır. Bundan başka otomobil sürücüsünün geldiği ve gittiği yerlerde parak edecek alanlara ihtiyacı vardır. Tren ile aynı işi gören kamyon veya otobüsün kullandığı alan, trenden en az on kat daha fazladır. Özellikle giriş, çıkışları ve kavşakları ile otoyollar, çok büyük alan israfına yol açmaktadırlar. Büyük bir otoyol kavşağı, küçük bir kasaba kadar alanı yutmaktadır.

En az alana ihtiyacı olan trafik, yaya trafiğidir. Yaya trafiğine, şehir içinde bir otomobilin ihtiyaç duyduğu alanın ellide biri (1/50) yetmektedir. Bu yanlış karşılaştırma gibi görülebilir, fakat şehir içinde araba ile gidilen hedeflerin 925'inin 2 km.'nin altında olduğu unutulmamalıdır!

ÇÖZÜM: ÖZEL DEĞİL, TOPLU TAŞIMACILIKTA!

YUKARıDA gösterdiğimiz gibi, araba trafiğinin çevreye ve topluma verdiği zararlar, bugün, gelişmiş sanayi toplumlarında çekilmez boyutlara ulaşmıştır. Yoksul ve gelişmekte olan ülkelerde ne yazık ki bu yanlış yolu izlemektedirler. Bir dizi burjuva bilim adamı da özel taşımacılığın dezavantajlarını görmekte ama "hareketliliğin" sağlanması konusunda onu, alternatifsiz olarak görmektedirler. Biz bunun yanlış olduğunu, bu alternatifsizliğin uygulanan yanlış kapitalist ulaşım politikası sayesinde gerçekleştiğini söylüyoruz.

Taşımacılıkta bizim önerilerimiz kabaca şunlardır:

Birincisi, öncelik toplu taşıma araçlarına, yayalara, bisiklete verilmeli, bütün düzenlemeler buna göre yapılmalıdır. Bu şehirlerde ulaşımın esas olarak metro, tramvay ve otobüs gibi toplu taşıma araçları yapılmasını gerektirir. Toplu taşıma araçları ucuz, dakik, temiz, rahat olmalı, talebe göre seferler sık olmalıdır. Metro ve tramvayın ulaşamadığı yerlere otobüs seferleri konulmalı, insanlar kısa zaman ve mesafede toplu taşıma araçlarına ulaşabilmelidir. Yollarda öncelik yayalara, bisikletlere ve toplu taşıma araçlarına verilmelidir. Bu geniş kaldırımların, geniş ve güvenlikli bisiklet yollarının, tercihli otobüs yollarının yapılmasını gerektirir. Trafiğin sıkıştığı kavşaklarda lambalar, toplu taşıma araçlarına, bisikletlere, yayalara öncelik verir şekilde ayarlanmalıdır. Ev, iş, alış-veriş ve eğlence yerleri mümkün olduğu kadar yaya ulaşılabilir uzaklıkta olmalıdır.

Şehirlerarası trafik, demir ve deniz yollarını teşvik eder biçimde ayarlanmalıdır. Seferler ucuzlatılmalı, sıklaştırılmalı ve hızlandırılmalıdır. Bugün zaten Fransa'daki TGV veya Almanya'daki ICE gibi trenler sayesinde saatte ortalama 300 km giden trenler mümkündür. Bu, 500 km.'ye kadar olan mesafeleri uçağa göre bile avantajlı konuma getirmektedir. Burada, tren istasyonlarının hep şehrin en merkezinde, havaalanlarının ise şehre yaklaşık 20 km. uzak olduğu unutulmamalıdır.

İstanbul'dan Ankara'ya döşenecek bir hızlı tren hattı ile bu mesafe 1.5-2 saate inecektir. Şu anda Taksim'den Ulus'a ulaşmanın uçak ile süresi zaten en az 2 saatten fazladır. Eğer o da uçak zamanında kalkar ve araba trafikte sıkışıp kalmaz ise! Fakat nedense türkiye'deki bugünkü trenler ile bile bu mesafeyi 4 saate indirecek olan tren yolu için gerekli, Bolu dağlarındaki Ayaş Tüneli 20 senedir açılamamıştır. Buna karşılık son yıllarda yüzlerce km. yeni otoyol yapılmış, Boğaz'a iki köprü çekilmiştir.

Ulaşımda tercih, toplu taşımacılıktan yana yapıldığında ve ulaşım buna göre düzenlendiğinde, özel taşımacılık çekiciliğini zaten yitirecektir. Fakat buna rağmen otomobil sayısı sınırlandırılmalı, otomobillerden alınan vergi, otomobilin verdiği sadece görünürdeki zararlara göre değil, çevre kirlenmesi ve toplumsal zararlar da gözönüne alınarak he-saplanmalıdır. Mutlaka hız sınırlaması uygulanmalı, motor gücü sınırlanmalı, arabaların teknik olarak çevreye en az zarar vermesi için kontrol süreleri sıklaştırılmalıdır. Alkollü araba kullanımı yasaklanmalıdır. Trafik cezaları artırılma-lı, çelişkili durumlarda yayalar ve bisik-letliler avantajlı konuma getirilmelidir. Tüm bu taleplerimiz gerçekleştiğinde, özel taşımacılık, otomobil, kamyon sayısı önemli oranda azalacaktır. Bu, otomobilin bize sağladığı bazı avantajlardan, örneğin istediğimiz yere istediğimiz zamanda gitme bağıntısında, toplu taşıma araçlarının ulaşamadığı veya gitmediği zamanda gitme rahatlığından vazgeçmemiz anlamına, bu anlamda belli "özgürlükleri" kullanamamamız anlamına da gelecektir. Fakat bu "özgürlükler" yukarıda gösterdiğimiz gibi belirli rahatlıklar sağlayan, bunun yanında ama doğaya, çevreye, topluma zararlı olan "özgürlükler"dir. Bilinçli olarak, insanca yaşanabilir bir çevre, çocuklarımıza, torunlarımıza içinde yaşayabilecekleri bir çevre devretmek için bu rahatlıklardan vazgeçebilmesini bilmeliyiz ve vazgeçmek zorundayız! Bu anlamda çevremizi bu bilinçle eğitmeli, bugünkü trafik probleminin, burjuvazinin kapitalist ulaşım politikası sonucu oluştuğunu bilmeli, bizim kuracağımız toplumda bu problemin bu boyutta olmayacağını, bilinçli olarak tercihin ve tüm uygulamaların özel değil, toplu taşımacılığa göre ayarlanacağını, çevre ve toplum sağlığı açısından, gelecek kuşaklara, üstünde yaşanabilir bir dünya bırakmak için bunun zorunlu olduğunu söylüyoruz!

Özel değil, toplu taşımacılık! Bireysel rahat değil, toplumsal so-rumluluk!

26.07.1994 •

... tarihleri arasında Kadın Yoldaşlara yönelik bir Parti Eğitim Konferansı gerçekleştirildi. Konferans bir nevi parti okulu biçiminde planlandı ve hedefine ulaşabilmesi için katılımın mümkün olduğunca dar tutulmasına özen gösterildi.

İki bölümden oluşan konferansın amacı, partili ve ileri sempatizan kadın yoldaşların Marksist-Leninist temellerini pekiştirmek, bireysel inceleme/ öğrenme çalışmalarında faydalanabilecekleri bazı yöntemsel noktalara dikkat çekmek ve çizgimizin aktif savunusunda karşı karşıya bulundukları güçlükleri aşma yönünde yardımcı olmaktı.

Kadın yoldaşlara yönelik Parti Eğitim Konferansı Raporu

1. "LENİNİZMİN TEMELLERİ'NİN KOLLEKTİF EĞİTİMİ

KONFERANSIN ilk bölümünde Stalin'in "Leninizmin Temelleri" metninin kollektif incelenmesi ele alındı. Konferans öncesinde katılacak yoldaşlara bireysel hazırlık çalışmalarını nasıl yapmaları gerektiğine dair ayrıntılı bilgi verilmiş ve her yoldaştan her bölümün özetini çıkarmaları ve anlaşılmayan tüm noktaları not etmeleri talep edilmişti.

Uygulamada şöyle bir yöntem izlendi:

Eğitimin yönlendirilmesinden iki yoldaş sorumluydu ve bunu bölümlerde sıra değişerek yerine getirdiler. İlk olarak, "Leninizmin Temelleri" metninin önemi ve kaleme alındığı tarihsel dönemin özellikleri hakkında bilgi verildi. Bundan sonra her bölümde tekrarlanan yöntem şu oldu: Önce bölümü yönlendirici yoldaş özetledi. Bunun ardından metinde geçen bazı kavramları açıkladı. Daha sonra kadın arkadaşlara bunlar dışında tam karşılığını bilmedikleri kavramlar, kelimeler vb. olup olmadığını sordu, varsa bunları açıkladı.

Daha sonra önceden hazırlanan ve öncelikle kadın yoldaşların metnin özünü ne kadar kavradıkları noktasında kendi kendilerini kontrol etmelerini sağlayacak olan kontrol soruları soruldu. Sorular tek tek ele alındı. Bu yapılarken, kadın yoldaşlara yeterince zaman tanındı, hemen cevap veremeyecek durumda olduklarında kitaba tekrar bakma imkanına sahiptiler. Kendilerinden sorulara mümkün olduğunca kendi kelimeleriyle cevap vermeleri istendi, ancak –bunda zorlandıkları yerde– kitaptan ilgili yeri bulup okumakta serbesttiler.

Devamen verilen cevapların doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında diğer kadın arkadaşlar görüşlerini belirttiler, birbirlerinin eksikliklerini tamamladılar. Soru cevap yöntemi bütün bölümlerde uygulanırken, konferans boyunca mümkün olduğunca tüm yoldaşların en az bir defa cevap verme fırsatının olmasına dikkat edildi.

Bunun ertesinde (ilk üç bölümde) kadın yoldaşlardan birinin kendi çıkardığı özeti okuması istendi ve bu özetin bölümdeki en önemli noktaları içerip içermediği üzerine birlikte görüşüldü, eksiklikler tamamlandı, önemli/tali ayrıştırması yapılmaya çalışıldı. Bu temelde nasıl not tutulmalı? sorununa da eğilindi.

İlk üç bölümde bu yöntem aynen uygulandı. Dördüncü bölümde, yönlendirici yoldaş genel isteği gözönünde bulundurarak bölümü özetlemeden doğrudan sorulara geçti. Zaman darlığından dolayı bu bölümde kadın yoldaşlardan birinin özetinin okunması ve birlikte görüşülmesi yapılamadı.

Genel değerlendirme:

* Eğitim Konferansı tüm yoldaşlar tarafından genelde çok olumlu olarak değerlendirildi ve genel talep bu tür eğitim konferanslarının belirli aralıklarla tekrarlanması şeklinde oldu.

* Eğitimde ancak V. Bölüme kadar gelinebildi. Bütün bölümlerin tamamlanmasının mümkün olmadığı hazırlık aşamasında görülmüş ve katılan yoldaşlara da iletilmişti. Fakat VII. Bölüme kadar ilerlenilmesi bekleniyordu. Bu noktada ilk bölümlerde, bir bütün olarak metnin kavranması için gerekli olan bazı temel sorunların açıklanması planlanandan çok zaman aldı.

* Tek tek bölümlerde metnin içeriğinin kavranmasının ötesinde bugünkü durumla ilgili bağlantılar kurma ve bu temelde tartışmalar yürümesine karşın, esasta bu tali düzeyde kaldı. Ancak bu bir olumsuzluk değildi, çünkü merkezi hazırlık aşamasında ağırlığın metnin kavranılmasına verilmesi gerektiği tespit edilmişti, dolayısıyla planlanan ile uyum içerisindeydi.

* Tüm yoldaşlar özellikle, tarafımızdan ilk defa denenen "kontrol soruları" yönteminin kendileri için çok faydalı olduğunu vurguladılar ve bu yöntemin bundan sonraki eğitim konferanslarında da uygulanmasını istediler. Uygulanan yöntem sonucu kendilerinin hazırlıklarının ne kadar yeterli ya da yetersiz olduğunu ve ne ölçüde önemli ile tali olanı birbirinden ayırabildiklerini denetleme imkanına sahip olduklarını belirttiler.

* Daha iyi nasıl yapılabilir ? sorusunun tartışması içerisinde konferans sırasında ve değerlendirmesinde yönetici yoldaşlara gelen bir eleştiri/öneri, diğer kadın yoldaşlara daha fazla aktif katılımın sağlanması amacıyla yönlendirici yoldaşın yaptığı özet bölümünün ve açıklamaların daha kısa tutulması şeklindeydi. Bu eleştiri/öneri gözönünde tutularak bizzat konferans sırasında 4. bölümün ele alınışında değişiklik yapıldı ve doğrudan kontrol sorularına geçildi. Açıklamaların büyük bölümü de ilk bölümlerde ele alınmış olduğundan bu bölümde böyle bir yöntem değişikliğine gitmek gidişatı olumsuz etkilemedi, bilakis iyi oldu. Genel olarak yönetici yoldaşların konuşmalarını daha kısa tutmasına ve diğer arkadaşların mümkün olduğunca daha fazla tartışmasına/konuşmasına fırsat tanınmasına dikkat edil-

mesi noktasında birleşilirken, özet ve açıklamalar ne ölçüde yapılmalı sorununa somut yaklaşılması gerektiği vurgulandı.

* Konferansa hazırlık bağlamında, yoldaşların çoğunluğu yönlendirici arkadaşların hazırlıklarının iyi, kendi hazırlıklarının ise yetersiz olduğunu açıkladılar. Az sayıda yoldaş, talep edilenin aksine metnin tümünü okumamıştı. Yine az sayıda yoldaş bütün bölümler için özet çıkarmamış ya da sorularını not etmemişlerdi. Genelde yoldaşlar metni okumuş ve şu ya da bu ölçüde özet /not çıkarmaya çalışmışlardı. Bu esasta olumluydu. Ancak buna rağmen yoldaşların çoğunluğunun kendi hazırlıklarını "yetersiz" olarak değerlendirmesinin nedeni, yoldaşların bizzat pratikte hazırlıklarının talep edilenin gerisinde olduğunu görmelerinde yatıyordu.

Metnin konferansta ele alınan ilk bölümlerine hazırlıkları nispeten daha iyi olmasına karşın, değerlendirmede ortaya çıkan tablo, yoldaşların metni ve konferansa hazırlığı hafifsedikleri idi. Nitekim bir dizi yoldaş, hazırlanırken metni okuduğunda "ben bunları zaten biliyorum" şeklinde yaklaştığını, fakat "kontrol soruları"na cevap vermede zorlandığını ve hazırlığının yetersizliğini konferansta gördüğünü açıkladı. Dolayısıyla konferans, teoriyi öğrenme/kavrama çalışmasının ciddi, disiplinli bir çalışma gerektirdiğini ve "yüzeysel" okuyup-geçmenin hiçbir kalıcı değerinin olmadığını pratikte göstermesi, dayatması açısından da öğretici oldu.

* Eğitim konferansına katılan yoldaşların hazırlıkları –yukarda açıklandığı biçimiyle– talep edilenin gerisinde olmasına karşın, bütün yoldaşların konferans sırasında uygulanan yöntemi benimseyip bunun gerekliliklerini yerine getirmeye ve aktif olarak katılmaya çalışmaları olumluydu (soruları not etmek, cevap vermeye çalışmak, bizim pratiğimizden çıkarak cevap vermeye çalışmak vb. gibi) Bu bağlamda katılımın dar tutulmasının da olumlu etkide bulunduğu ve yerinde olduğu görüldü.

* Tüm yoldaşlar, geri kalan bölümlerin ele alınacağı ikinci bir konferansın mümkün olan kısa bir zaman diliminde yapılması ve ileriki dönemde belirli aralıklarla bu tür eğitim konferanslarının yapılması talebini getirdiler. İleriki dönemde yapılacak eğitim konferansları için önerilen konular şunlar:

–Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm (SBKP(B) Tarihi)
–Lenin: "Devlet ve Devrim"
–H.Yeşil: "Stalin Eleştirileri"

* Yönlendirici yoldaşlar, konferansa katılan yoldaşların döndüklerinde en kısa zamanda metni tekrar incelemelerinin önemli olduğunu vurguladılar ve kendilerinden not ettikleri sorular temelinde özet çıkarmalarını talep ettiler.

2. BİZİM POZİSYONLARIMIZI KISA VE ÖZ BİR BİÇİMDE ORTAYA KOYMA YETENEĞİNİ ÖĞRENMEK...

KONFERANSIN ikinci bölümünde, kadın yoldaşları bizim pozisyonlarımızın savunusunda yetkinleştirmek amacıyla planlanan yöntem uygulamaya konuldu. Bunun için konferans öncesinde iki kadın yoldaşa iki konu verilmiş ve bu konulara kendilerinin hazırlanması istenmişti. Konulardan biri "erkek şövenizminden neyi anlıyoruz", diğeri "feministleri nasıl değerlendiriyoruz" idi. Bu konulara hazırlanan yoldaşlar sırayla konuşmalarını yaptılar ve arkasından konuşmaları birlikte değerlendirildi.

Değerlendirme noktasında ortaya çıkan bir sorun, amacımızın ne olduğunun yeterince kavranmaması idi. Bu nedenle konuyu aktaran konuşmacı arkadaşın görevini ne kadar iyi yerine getirdiği, ne gibi eksiklikleri olduğunun üzerinde yoğunlaşmak yerine yer yer içeriksel tartışmalara kayma sözkonusu oldu. Bunun dışında konuşmacı arkadaşlar hakkında şu değerlendirmeler yapıldı:

a) "Erkek şovenizminden neyi anlıyoruz?"

Konuşmacı arkadaş toplam 12 dakikalık serbest konuşma içerisinde sorunun özüne ilişkin hemen hemen tüm temel noktaları ortaya koymaya başardı. Bu temelde bizim yaklaşımız ile oportünistlerin yaklaşımı arasındaki farkı ortaya koydu ve nihayet bizim örgütümüz içinde de halen erkek şovenizmine karşı mücadelenin sürdürülmesinin gerekliliğini ortaya koyarken, bizde esas olanın "ince" erkek şovenizmi olduğunu vurguladı ve bunun kendisini nasıl gösterdiğine bazı örnekler verdi. Yoldaş konuşmasını tuttuğu kısa notlar temelinde, rahat ve gayet iyi bir biçimde yaptı.

b) "Feministleri nasıl değerlendiriyoruz?"

İkinci konuşmacı arkadaş da konusunu yaklaşık 11-12 dakikada aktardı. Bu arkadaş da konuşmasını notlar temelinde serbest konuşma şeklinde yaptı, konuşması aynı şekilde rahat ve iyi idi. İçeriksel olarak, yoldaşın görüşlerimizi esasta doğru aktardığı belirtildi. Ancak yoldaşın konuşmasında ağırlığı feminizmin eleştirisinden çok, oportünistlerle bizim aramızdaki yaklaşım farklılığına verdiği, konuşmasında ağırlığı birinci noktaya vermesinin daha iyi olacağı söylendi.

Yoldaşın konuşması ertesinde, burada belirtmeyi gerekli gördüğümüz bir tartışma yürüdü: "Feminizmin demokratik muhtevası vardır" tespiti, her şart altında bu demokratik muhtevanın desteklenmesini mi gerektirir? Bu sorunda kadın arkadaşların genelde tam açık olmadığı görüldüğü için gündem dışı olarak üzerinde duruldu.

Feminizmin demokratik muhtevası olmasının, bu demokratik muhtevanın her şart altında desteklenmesi anlamına gelemeyeceği, burada ulusal soruna yaklaşım ile benzerlik olduğu örneklerle açıklandı. Örneğin, karşı-devrimci değerlendirdiğimiz kemalist feministlerle bizim hiçbir noktada birlikte hareket edemeyeceğimiz, bunların bir yandan "kadın hakları savunuculuğu " yaptığı, diğer taraftan ama faşist türk devletinin doğrudan yanında yer aldığı, Bosna-Hersek için mitingler düzenlerken, Kürdistan'da faşist Türk devletinin sürdürdüğü savaşa, Kürt kadınlarının uğradığı ulusal ve cinsel saldırılara, baskılara en iyi halde suskun kaldıkları, genelde ise baştan-tırnağa Türk şovenisti bir politika izledikleri ortaya kondu. Komünist kadın hareketinin feminist kesimlerin gerçekten demokrat ya da devrimci olan kesimleriyle yer yer birlikte hareket edebileceği ya da eleştiri hakkı saklı kalarak destek verebileceği, bunun ise her somut durumun somut değerlendirmesi temelinde olabileceği vurgulandı.

Genel değerlendirme:

Değerlendirmede önemli olan, görev alan iki yoldaş için bu çalışmanın ne kadar faydalı olduğu sorunuydu. Yoldaşlar, bu çalışmanın kendilerine faydalı olduğunu, konuyla ilgili olarak bağımsız bireysel bir çalışma içerisine girdiklerini, BP makalelerini yeniden okuduklarını ve önemli noktaları bulup çıkarmaya çalıştıklarını açıkladılar. Bu çalışmanın iyi bir hazırlık gerektirdiği, ama sonucun da buna uygun olarak gayet olumlu olduğu görüldü. Bu yöntemin, kadın arkadaşları çizgimizin savunusunda yetkinleştirmek için iyi bir araç olduğu tespit edildi. Diğer yoldaşlar da bu yöntemin uygulanmasının faydalı olacağını söylediler ve iki kadın yoldaş gelecek eğitim konferansı için gönüllü olarak görev almak istedi. Eğitim Konferansı, her iki bölümünde de esasta hedefine ulaştığı ve bundan sonraki eğitim konferansları için olumlu bir deneyim olduğu genel değerlendirmesiyle sonuçlandırıldı.

... 1994 ●

Diplomat eşlerinin namusları devletçe korunuyor?!

ÜLKEMIZDE pek de az rastlanmayan tecavüz olaylarından biri de, bir Fransız diplomatının eşinin başına geldi. Evet, tecavüze uğrayan bir kadın, fakat bu önemli değil ilk etapta. Bunun önem kazandığı yer, bu kadının bir diplomatın eşi, üstelik de yabancı bir diplomatın eşi olmasıdır. Hal böyle olunca, bu konuya medyada epey yer verilir. İşte bir gazete haberi:

"Bir Fransız diplomatının eşi, geçen hafta Akupunktur Konferansı için geldiği İstanbul'da taksi ararken kaçırılıp, iki kişinin tecavüzüne uğradı. Otomobillerine aldıkları kadını Belgrad Ormanı'ndaki Bentler'e götürüp, defalarca tecavüz eden gözü dönmüş iki kişi, olaydan sonra kendilerinden şüphelenen polisten 'Nataşaydı fiyatta anlaşamadık' diyerek kurtuldular." (8 Haziran 1994)

Burada da görüldüğü gibi, kadının adı eşinden —diplomat olan eşinden— sonra geliyor.

Nihayet iki erkekten şüphelenen polis, *"Nataşaydı, fiyatta anlaşamadık"* sözleri üzerine olayla ilgilenmiyor. Niye? Çünkü kadın *"Nataşa"*, yani fahişe. Bir kadın fahişe olursa, ona tecavüz etmek erkeklerin doğal hakkı olarak görülüyor. Ve toplum da zaten eğer bir kadın fahişe ise, ona her şey mübahtır anlayışı taşımaktadır.

Eğer bu kadın yabancı bir diplomatın eşi olmasaydı, olay böylelikle çoktan kapanmış, hatta gazetelere yansımamış olacak, kimsenin (tecavüze uğrayanın ve bunu gerçekleştirenlerin dışında) haberi de olmayacaktı. Fakat daha sonra kadın, Fransız Konsolosluğuna atar kendini ve olayı anlatır. Bundan sonra Fransız Konsolosluğunun olayı polise bildirmesi üzerine, İstanbul'un "ahlaklı-terbiyeli"polisi işbaşına geçer ve olayın olduğu gece, tecavüz ettikleri kadına "Nataşaydı" dedikleri için serbest bıraktıkları erkekleri tekrar yakalar ve olayın üzerine gider.

Tabii burada polisin gafı büyük, çünkü kadının *"Nataşa"* olmadığını anlayamamıştır. Anlayamadığı için de Türkiye Cumhuriyetinin ne kadar *"namuslu"* bir devlet olduğunu, diplomat eşlerinin namuslarını nasıl polisler tarafından koruduğunu gösterememiştir ve bu nedenle de itibarı sarsılmıştır.

Bizim sorunumuz, elbette TC'nin namuslu bir devlet olup olmadığı değildir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçiler, emekçiler ve özellikle de ezilen ulustan kadınlar çok iyi bilmektedirler, TC'nin namus anlayışını.

Faşist TC, Kürdistan'da kocası gerilla olan kadınların cinsel organlarında sperm aramaktadır...

Ayrıca İstanbul polisinin ahlaklı ve terbiyeli olup olmadığı da çok iyi bilinmektedir, 12 Eylül dönemi ve sonrasında 1. şubeye düşenler tarafından. Onların paşaları değil miydi, *"coplarla, şişelerle kadınlara şubede tecavüz ediliyor"* denince, *"elimizde taş gibi delikanlılar var"* diye cevap veren.

İşin bir de turizm mevsimine rastlaması dolayısıyla endişelendirdiği kesim vardır. Bunlar da en az tecavüz edenler kadar, tecavüzden sonra tesadüfen bu kişilere rastlayan, ama kadının *"Nataşa"* olduğu bilgisi üzerine tecavüzcüleri serbest bırakan polisler kadar suçludurlar. Çünkü onları da tecavüze uğrayan kadının yazgısı değil, bu olayın duyulmasının doğuracağı sonuçlar ilgilendirmektedir. İşte bir köşe yazarının yorumu:

"Turizm mevsimi açılırken iğrenç bir haberle sarsıldık... PKK bombalarından bin beter bir olay. Üç tane yerli manyak, üç tane sapık, üç tane hayvan müsveddesi, bir Fransız diplomatın 51 yaşındaki eşini ormana götürüyor; ve...

Hani, Evren'in bir lafı vardı... Bir zamanlar 'Asmayalım da besleyelim mi?' demişti ya Paşa... O söz, işte tam bu densizler için biçilmiş kaftan!

Ama, bu tür olayların turistleri son derece korkutup kaçırdığı da tartışmasız gerçek değil mi?

Şimdi, Yunanlı hiç teper mi bu fırsatı? Kimbilir; Türk turizmini vurmak için nasıl istismar eder, nasıl sömürürler böyle bin cinsel vahşeti?" (Ertuğ Karakullukçu, Hürriyet, 11 Haziran 1994)

Burada asıl endişe duyulan turizmin baltalanmasıdır. Ağzını açtığında şovenist salyalar akıtan *"yazar"*, turizm baltalanacak, bu tecavüz nedeniyle PKK'nın verdiği zarardan daha fazla zarar verecek diye endişeleniyor. Yine turizmi baltalamak için pusuya yatan Yunan bu malzemeyi kimbilir nasıl kullanacak endişesi yatıyor yazıda. Bu nedenlerden dolayı da, *"Asmayalım da besleyelim mi?"* diyor...

Yazarın bir kere, kendi o çok savunduğu devletin adaletine güveni yok. Yazara göre, bu tecavüzcüler öyle bir ceza almalılar ki, diğer tecavüzcülere bu ders olsun, bir daha da Türk turizmini baltalamaya kalkmasınlar. Bunun da kolay yolu, atarsın tecavüzcüleri Bayrampaşa cezaevindeki *"infaz"* koğuşuna, orada *"hak"* yerini bulur.

Fakat yazarı ilgilendirmeyen esas yön, bizce esas ilgilenilmesi, üzerine gidilmesi gereken yöndür. Buna göre; tecavüz olayları da diğer bir yığın pislik gibi, özellikle kadınlara yönelmiş toplumsal bir pisliktir. Bunun kaynağı, egemenlik ilişkileri ve bunun üzerinde yükselen ve yüzyıllardır insanlara verilen yanlış toplumsal eğitim, cinselliğin tabu olması; insanların normal olarak öğrenmeleri gereken cinsel bilgileri yeterli öğrenememeleri sonucu yalan yanlış bilgilerle donanmalarıdır.

Bunlara karşı mücadele, esasta onları "beslemeyip, asarak" değil, bizzat varolan egemenlik ilişkilerini yıkarak, toplumu eğiterek, dönüştürerek verilir. Kuşkusuz bu;

a) tecavüzcülerin aynı zamanda en ağır hukuki cezaya çarptırılmalarının engeli değildir, ve

b) kapitalist toplumu "dönüştürme" diye bir dertde yoktur.

Bugüne kadar gazetelerde yeralan tecavüz olayları, ya tecavüze uğrayanın hamile kalmasıyla açılan davadan dolayı yazılmıştır, ya da eş, baba, abi gibi erkeklerin kadının namusunu temizlemek için tecavüz edeni ve kadını, bazen de sadece birini (genellikle kadını) öldürmeleri ile gündeme gelir.

Bazı tecavüz haberleri de, işte bu haber somutunda olduğu gibi, tecavüze uğrayanın bir başka ülkenin diplomatının eşi olmasıyla ortaya çıkan; a) yabancı ülke diplomatlarının namuslarını "ulus" olarak ve "devlet" olarak koruyamamak beceriksizliğinin gerektirdiği timsah gözyaşlarıdır, b) yahu bu mevsimde de olur mu yani bu, tam da turizm patlamak üzereydi anlayışlarıdır.

Tecavüzden ve cinsel tacizden kurtuluş, kadınların korkarak, sinerek daha çok evlere kapanmalarında değildir. Kapandığınız evlerde de size evlilik içi tecavüzler hiç de yabancı değildir. Ve yine bu "ev"lerde, çoğunlukla kız çocuklarına yönelen aile içi cinsel taciz, tecavüzler sözkonusudur.

Kadınları tüm tecavüz ve cinsel tacizlerden ve emek sömürüsünden kurtaracak olan yine kendi mücadeleleri olacaktır. Bunun için bugünden bu mücadeleye atılmalı, bugünden kurtuluşları için yola çıkmalılar. Bugün bu düzen içinde elbette kadınların gerçek kurtuluşu olabilecek bir şey değildir. Ama gelecek olan sosyalizmle kurtuluşun temel taşlarını bugünden döşemeye başlamalılar.

Emekçi kadınları kurtaracak olan ne din afyonu, ne de evlerinin "namuslu" çatı altlarıdır. Emekçi kadınları kurtaracak olan; Bolşevik Partiler içerisinde örgütlenerek bu düzene, bu sisteme vuracak olan örgütlü mücadeleleridir.

Diplomat eşleri olmayan emekçi kadınlar, bu düzen içinde tecavüze müstehaktır anlayışı, diplomat eşinin tecavüze uğraması karşısında bu düzenin savunucularının gösterdikleri tepkiyle ortaya konmuştur. Bu durum, emekçi kadınların karşısına ayrımsız bir kadın kurtuluşunun olamayacağını koymuştur. Ayrım vardır, bu düzendedir.

Emekçi kadınlar, kurtuluşlarını bu sistemi yıkma mücadelesi ile de birleştirmek zorundadır! Bunu yapabilecek olan tek kadın hareketi, komünist kadın hareketidir!

Temmuz,1994

YAZI KURULU'NUN SAYI 90'DA YAYINLANMIŞ OLAN OKUYUCU MEKTUBU HAKKINDAKİ AÇIKLAMASI

Bolşevik Partizan sayı 90, sayfa 48-49'da okuyucu mektubu başlığı altında KAWA'yı eleştiren bir yazı yayınlandı.

Bu yazı, gerek yöntem ve gerekse de içerik olarak yanlışları barındırmaktadır. Bunların esas sorumlusu bu yazıyı yazan kişi olsa da, buna tavır takınmayan ve olduğu gibi yayınlayan Yazı Kurulumuz da bu yanlışların sorumluluğunu taşımaktadır. Bu yazıya Yazı Kurulu içinden gelen bir uyarı sonucu yeniden baktığımızda, yazıdaki yanlışlara kısaca tavır takınmanın gerekli olduğunu görüyoruz.

İlkönce ***yöntem*** hakkında: Bizim şimdiye kadar olan tavrımız, bir örgütü eleştirirken o örgütün resmi belgelerini ve yayın organlarını temel çıkış noktası olarak almak olmuştur. Bu tavır bizi tüm oportünistlerden ayıran bir tavır olmuştur ve olmaktadır. Biz aynı zamanda legal alanda çıkan yayın organların hangi örgütün çizgisini savunduğunu bilmemize rağmen, sözkonusu legal yayın organlarını çıkış noktası olarak alıp herhangi bir örgütü eleştirmedik de. Eleştiri getirdiğimiz yerde sözkonusu dergi ya da gazeteyi isim vererek eleştirdik.

Fakat, sözkonusu yazıda eleştiri yapan kişi, KAWA'ya eleştiri getirirken, KAWA'nın resmi belgeleri ve yayın organını temel alarak eleştiri getirme yerine, KAWA'nın yayın organı olduğunu düşündüğü bir legal yayın organına (Newroz Ateşi'ne) dayanarak KAWA'ya eleştiri getirmektedir. Bütün oportünistlerin yaptıkları yanlışlar, bizim de bu yanlışa girmemizi haklı çıkarmaz.

Bu bağlamda Yazı Kurulu, bu yazıyı yazan Bolşevik Partizan okuyucusunun yanlışını görmemekle ve bu yazıyı bu biçimi ile yayınlamakla yöntemsel bir hataya düşmüştür. KAWA'nın sözkonusu yanlışını ortaya koymak için yeteri resmi belge vardır. Bunun için Ala Yekiti sayı 29'a bakılması bile yeterlidir. Yazıyı yazan okuyucunun da alıntı yaptığı KAWA Konferans belgesi de yeterlidir.

KAWA'nın "sosyalistlerin birliği" konusunda yanlış bir tavıra sahip olduğu kısaca da olsa Bolşevik Partizan sayı 84 sayfa 23'de ortaya konmuştu.

Kısacası KAWA'nın bu konuda yanlış bir konumda olduğunu ortaya koymak için, onun resmi belgeleri ve yayın organlarına dayanmak tek doğru tavırdır. Bu yöntemsel hata, Bolşevik tavrımıza zarar veren bir hatadır. Bundan sonra, şimdiye kadarki doğru tavrımıza ters düşen böylesi hatalardan kaçınmak zorundayız.

Ayrıca yazının yazarı, atıfta bulunduğu Newroz Ateşi dergisinin hangi sayısından ve hangi sayfalardan alıntı yaptığını yazmamakla okuyucunun bu alıntıları kontrol etmesi imkanını ortadan kaldırmakla da yanlış yapmıştır.

İçeriğe gelince: Bilindiği gibi 4. Kongremiz, KAWA'nın siyasi görüşlerinin araştırılması temelinde KAWA'yı oportünist bir örgüt olarak değerlendirdi. Bu değerlendirme içinde KAWA'nın Leninist Parti konusundaki tavrı da vardı. Bu noktada da KAWA'nın esas olarak yanlış pozisyonda olduğu ortaya konmuştu. Yazının yazarı ise KAWA'nın dün savundukları ile bugün savunduklarını karşılaştırarak, dünün KAWA'sının doğru bir pozisyonda olduğu sonucunu çıkarıyor. Bu, Parti birliği noktası ile sınırlı olsa da, ortaya çıkan resim bugünkü KAWA ile dünün KAWA'sı arasında temel bir değişikliğin olduğu resmidir. Bu resim kesinlikle yanlıştır.

KAWA geçmişte Lenin ve Stalin'den yaptığı alıntılarla konuşsa da, genel tavır olarak Parti konusunda da oportünist bir niteliğe sahip olmuştur. Nitelik değişikliği bağlamında KAWA'dan herhangi bir değişiklik olmamıştır. Yazının yazarı söyleme takılıp bir iki alıntı ile dünün KAWA'sını Marksist-Leninist olarak lanse etmek yanlışına düşmektedir.

Yazının yazarı KAWA dergisinin 2. sayısından aktardığı alıntıları da bağıntısından koparmaktadır. Şöyle ki sözkonusu yazı "sosyalistlerin birliği"-ni tartışan bir yazı değil, tam tersine Leninist Parti öğretisi bağlamında tavır takınan bir yazıdır. Böyle olduğu için de KAWA'nın hangi konumda olduğunu ortaya koymak için, KAWA'nın bir bütün olarak Leninist Parti öğretisi hakkında takındığı tavırları tahlil etmek gerekir.

KAWA sayı 2'ye bakıldığında sözkonusu yazının temel dürtüsü AEP'-nin ve Enver Hoca'nın ÇKP ve Mao Zedung'a karşı savunulmasıdır. Sözkonusu bu savunu Marksizm-Leninizme saldıran bir savunudur. Birkaç örnek verirsek durum şöyledir: KAWA, Stalin'in Leninist Partinin özellikleri olarak ortaya koyduğu altı özellik içinde üçünü içiçe geçirerek, bunları ***Partinin özellikleri*** olarak değil de ***Partinin tanımı*** olarak ele alıp savunmaktadır. Leninist Partinin özelliklerinden biri olan *"Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti"* özelliği ise birkaç özellikmiş gibi ortaya konmaktadır. Bunun da ötesinde genel olarak Parti tanımı konusunda da yanlış bir konumdadırlar.

KAWA, Parti içinde ideolojik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda da yanlış bir konumdadır. Şöyle ki, yazının yazarının alıntı yaptığı KAWA sayı 2'de görünürde doğru bir tavır takınılıyor. Ama bu sadece görünürdedir. Gerçekte ise durum tam tersidir. Bir örgüt ya da kişinin sadece ne söylediğine değil ne yaptığına da bakılmak zorundadır. Bir yandan açık ideolojik mücadele yanlısı tavır takınan KAWA, diğer yandan ise şu tavrı pratiğe geçirmiştir:

"...Belirli bir süre hareketimizin Mao Zedung'u savunması karşısında tasfiyeci baylar hiç araştırma yapmaksızın, kitap karıştırma zahmetine bile katlanmadan Mao Zedung'u reddediverdiler. Bunun altında yatan sebep açıkça biliniyordu. ***Bu nedenle temkinli hareket edildi, bir yandan Mao Zedung meselesi üzerinde düşünceler derinleştirilirken araştırmaların sonucu dışarıya taşırılmaksızın hizipçi bayların Mao'yu sözde reddetmeleri hızlandırıldı. Bu süreç içerisinde hareketin Mao Zedung konusundaki görüşleri tamamen değişmişti. Ancak hizipçilerin bu meseleyi kullanmak için yeniden Mao Zedung'u savunmaları olasılığını boşa çıkarmak için tartışma yazısı çıkana kadar Mao zedung reddedilmedi."*** *(abç) (Tasfiyeci Hizip Yıkılacak, M-L Hareket Zafer Kazanacaktır... başlıklı broşür, sayfa 18)*

İşte dünün KAWA'sı kendi yaptığı bu tespitle oportünist bir konumda olduğunu ele vermektedir. Açık ideolojik mücadele bağlamında da KAWA'da herhangi niteliksel bir değişiklik olmamıştır.

Leninist Partinin çekirdeğini oluşturan "devrimciler örgütü", KAWA'da yalnızca "parti öncesi örgüt" için savunulmaktadır. Bunu nasıl yaptıklarını

merak edenlerin Ala Yekiti'nin 1. sayısına bakmaları bile yeterlidir.

Parti birliği konusunda da varolan yanlış yaklaşım yeni değildir. Gerek yukarıda aktardığımız uzun alıntıda ortaya konan tavır olsun, gerekse de Mart-Nisan 1988'de gerçekleşen "Birlik Konferansı"nda savunulan düşünceler olsun KAWA'nın birlik konusunda da oportünist bir konumda olduğunu ortaya koymaktadır.

1979'daki ayrılığın hangi görüş ayrılıkları temelinde gerçekleştiği ve birliğin önünde engel olan görüşlerin nasıl ortadan kaldırıldığı devrimci kamuoyuna bildirilmemiş ve sanki hiçbir temel görüş ayrılığı yokmuş gibi tavır takınılmıştır. Neresinden bakılırsa bakılsın KAWA, oportünizm bataklığında yüzmektedir.

KAWA'yı eleştiren yazar şöyle diyor:

"Oportünist grup ve partilerle birliği savunmak, en baştan yenilgiyi kabullenmek demektir." (BP sayı 90, sayfa 49)

Bu tespit iki yanlışı içermektedir. Birincisi, KAWA birleşmekten yana olduğu güçleri oportünist olarak değerlendirmiyor. Bunun için de KAWA'nın oportünistlerle birleşme isteği bu biçimde eleştirilemez. Buna bağlı olarak ikinci ve en önemli sorun ise, bizzat KAWA'nın kendisinin oportünist olmasıdır. Eleştiri bu biçimi ile getirildiğinde, KAWA'nın oportünist olduğu olgusu ortadan kaldırılmakta ve Marksist-Leninist bir örgütün oportünistlerle birleşmesi gibi bir sonuç çıkmaktadır. Eleştirinin yazarı KAWA'ya sahip olmadığı özellikler bahşetmekte ve yanlış bir pozisyonda durmaktadır.

Sonuç olarak, KAWA'da var olan değişiklik, Marksizm-Leninizmden oportünizme evrimlenme değil, oportünizmin varyasyonları arasındaki değişikliktir. Önceden lafta savunulanlar, artık bir kenara bırakılmaktadır. Bu temelde de KAWA gittikçe sağa kaymaktadır. Bunun içindir ki KAWA'nın bu bağıntıda savunduğu, "sosyalistlerin birliği" adını verdikleri, oportünist yandaşlarıyla ilkesiz birliktir. Bu ise, KAWA'nın önceden Marksist-Leninist söylemlerle gizlediği gerçek yüzünü daha net göstermeye yaramıştır, o kadar. Yani örtü kalkmıştır.

KAWA'nın çizgisine hakim olan oportünizm-revizyonizm-milliyetçilik üçlüsüdür.

Bunun için Bolşevik Partizan'da çıkan eleştirilerimize bakmak yeterlidir.

Oportünizme prim veren tavırlara hayır!

Marksist-Leninist ilkeler temelinde açık ideolojik mücadele gelişmemizin garantisidir!

21.07.1994 •

Faşist devletten Alevilere sahte "özür"!

14-16 Ağustos tarihlerinde, Aleviler açısından önemli bir yer tutan Hacı Bektaş şenlikleri yapıldı. Bu şenliklerde yurtiçinden ve yurtdışından bir dizi Alevi dernek ve örgütlenmeleri yanısıra, her yıl olduğu gibi bu yıl da iktidarıyla, muhalefetiyle, düzen partilerinin üst düzey yetkilileri de şenliklerde boy gösterdiler. Bu yılki şenliklere alışılmışın dışında bir başka "konuk" daha katıldı: Demirel... Faşist TC devleti, ilk kez bir cumhurbaşkanı düzeyinde şenliklere "onur" verdi!!!

Bilindiği üzere her yıl düzenlenen şenliklere devletin, partilerin etkili ve de yetkili kişileri katılır, partilerini pazarlar, bir oy deposu olarak değerlendirdikleri Alevilerin oylarını kapmak için adeta birbirleriyle yarışırlardı. Bu yıl da kural değişmedi. Sivas olaylarının ertesinde, Alevilerin, gerek en önemli desteği verdikleri SHP-CHP-DSP gibi kendine "sosyal demokrat", "demokratik sol" vs. adlar yakıştıran düzen partilerinden soğumaları; gerekse de, Sivas olaylarına ve ertesinde başlayan mahkeme sürecine yaklaşımından dolayı, devletten önemli ölçüde kopmaları; ortaya çıkan kopukluğun yeniden kurulmasını gerektiriyordu. Şenlikler de bunun için iyi bir fırsat yaratıyordu ve bu fırsat egemenler tarafından kullanılmaya çalışıldı...

Özellikle 12 Eylül cuntası ertesi, sözümona "sivilleşmeye" geçildiği dönemde, Özal tarafından "özel bir ihtimam" gösterilen Aleviler, meşhur Gölbaşı toplantıları ile devletten yana tavır almaya çağrılıyor, mezhep çelişkileri devlet tarafından yeniden kaşınarak, Alevilerin daha "hareketli" hale getirilmesi sağlanıyordu. Bununla devlet, Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinde kendi "destekçilerini" artırmak istiyor; diğer yandan "şeriat" tehlikesine karşı hemen her dönem "sigorta" sayılan Alevilerin bu rollerini yerine getirmeleri için uygun ortam yaratılmaya çalışılıyordu.

Bölüp, parçalayıp yönetmek politikası, hemen her dönem egemenlerin siyasetlerinin köşe taşlarından birisi olmuştur. Egemenlerin bu politikası, son yıllarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de mezhepsel planda da işletilmektedir. 80'li yıllarda geliştirilen Alevilicilik, şeriat yanlısı güçlerin Sivas'taki kanlı gövde gösterileri ertesinde kitlesellik ve örgütlenme olarak belki de tarihinde ulaşamadığı en üst noktaya ulaşıyordu. Şimdilerde Alevilik "yükselen değerlerden"! Bu durum, elbette ki devletin politikalarıyla da bazı noktalarda örtüşmektedir. Emekçilerin mezhep temelinde bölünmesi, ulusal ve sınıfsal mücadeleyi yer yer olumsuz olarak etkileyebilir olanakları devlete sunabilmektedir.

Günümüzde de Alevilerin yeniden devlet yanında mevzilenmesi için devletin Sivas katliamında takındığı seyirci tutumunun "özeleştirisini" vermesi gerekiyordu. Nitekim bu görevi Demirel yerine getirdi ve "Sivas olayları gibi olayların bir daha tekerrür etmeyeceğine" dair pişkin tavırlarla "teminatlar" verdi. Sivas ertesinde verdiği demeçlerde, katliamı onaylar tavrını takınmaktan geri durmayan da aynı Demirel'di ama bunun ne önemi vardı artık... Zaten Demirel pişkinliğiyle ünlü değil miydi?!! Sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğü sadece Demirel yapmıyordu. İktidar partileri de bu alandaki maharetlerini sergilemekten geri durmadılar. SHP ve DYP büyük bir yüzsüzlükle, Hacıbektaş'a geldiler; konuştular; Alevilere şirin görünmek için ellerinden geleni yaptılar ve gittiler... Tabii bunları eleştirmeye çalışıp parsadan pay kapmak isteyen diğer düzen partileri de şov yapmaktan geri durmadılar. Tüm bu güçleri birleştiren bir nokta vardı: Sahtekarlık!

Artık Alevi mezhebinden emekçiler domuzdan postun, faşist Türk devletinden dostun olamayacağını anlamalıdırlar!

Şenlik boyunca Aleviler sahtekarlığı yer yer gördüler ama, bir bütün olarak yine de gerek devletten, gerek "sosyal demokrat" yaftalı düzen partilerinden kopamadıklarını da yer yer yinelediler. Alevilerin düzen partilerinden tam kopuşu gerçekleştirememelerinin bir diğer nedeni ise, düzen savunucusu bu güçlerin yerine yönelebilecekleri alternatif bir siyasi gücün olmamasıdır. Varolan Alevi örgütlenmeleri ve Alevi çevreleri ise, sınıfsal ve ulusal alandaki çelişkilere, sorunlara yanıt verebilecek siyasi yetkinliğe sahip değillerdir, mezhep temelindeki örgütlenmelerin emekçilere vereceği birşey yoktur. (...)

Bugün Alevi mezhebine mensup emekçilerin de, diğer sınıf kardeşleri ile, sınıfsal temelde içerisinde örgütlenebilecekleri bir parti vardır:

Bu, BOLŞEVİK PARTİ'dir!

Haydi işçiler, emekçiler, BOLŞEVİK PARTİ'ye, Partimize!

Haydi emekçiler, devrim mücadelesine!

20 Ağustos 1994
Bir BP okuru •

SİVAS KATLİAMININ HESABINI SORACAĞIZ!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

2 Temmuz 1993'te, çoğunluğu "Pir Sultan Abdal Şenlikleri"ne katılmak için Sivas'a giden sanatçı, yazar ve aydınların oluşturduğu 37 kişinin Madımak Otelinde yakılarak katledilmelerinin ardından bir yıl geçti.

Bilindiği gibi bu katliam Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen şeriatçı, dinci-gerici akımın bir gövde gösterisiydi! Bu katliam; örgütlü-dinci gericiliğin başını çektiği ve yarattığı provokasyonla kitleyi kışkırtarak aydın, sanatçı ve yazarların üzerine saldırttığı bir gövde gösterisiydi. Bu katliam; devletin kendi insiyatifi altında tuttuğu "resmi" dinci-gericilik yanında, "komünizm öcüsü"ne karşı kullanmak için destekleyerek palazlandırdığı "sistem dışı" dinci-gerici akımların "iktidar" isteme noktasına geldiklerini açıkça ilan ettikleri bir katliamdı. Ve bu katliam, güya laik olduğu iddiasında olan devletin, dine karşı propaganda yapanların "cezalandırılmasını" bu işin gönüllülerine(!) havale ettiği, kendisinin de gözcülük yaptığı bir katliamdı!

Dün, gözleri önünde gerçekleşen katliama gözlerini kapatarak ortak olan devlet, bugün de katliama ortaklığa devam etmektedir. Sivas katliamı; yakalanan bazı katillerin bırakılmasıyla, çoğu katillerin firari durumlarının devam etmesiyle, tiyatroya dönüştürülen göstermelik mahkemesiyle, savcısıyla, mahkeme heyetiyle, yanlı basın-yayınıyla, kısacası eldeki tüm araçlarla gözlerden gizlenmeye, unutturulmaya çalışılmaktadır. Geçen bir yıl içinde; katliamın delilleri ayan-beyan ortada iken, katiller videoya çekilmiş filmlerle, fotoğraflarla tespit edilmişken, devletin "bağımsız yargı organları"(!) katilleri birer birer salıvermekte, kamuoyuna kapalı yapılan duruşmalarla mahkemenin gidişatını gözlerden gizlemeye çalışmakta, katillerin izlerini bir bir kaybetmek istemektedir. Açıkça bu katliamın unutulması istenmektedir. Fakat, **bizler hiçbir katliamı unutmadık, unutmayacağız, unutturmayacağız!**

İşçiler, emekçiler;

Sivas katliamı ertesinde faşist devlet, katliamı kendi politikalarına alet ederek kullanmaya, "şeriata karşı", "laiklik" için, kitlelerin kabaran öfkesini kendi potasında eritmeye çalıştı, çalışıyor. Ancak nafile! Faşist devletin Sivas katliamında maskesi düşmüş, foyası açıkça ortaya çıkmıştır!

Faşist devlet, bir yandan dinci-gerici akımların gelişmesine gözyumarken, diğer yandan "laik"likten dem vurabilmektedir! Devlet bir yandan kendi eliyle dinin gelişmesi için bütçenin önemli bir miktarıNI bu alana yatırırken, "Türkiye laiktir, laik kalacak" lafzını yineleyebilmektedir! Böylece şeriata karşı devletin savunulmasını kitlelerden istemektedir. Ama hayır! Türkiye ne laiktir, ne de devlet din karşısında tarafsızdır! Devlet, dini kullanan güçlerden birisidir! TC'de savunulacak laiklik yoktur! Devlet, dinci-gericilikle elele ezilenlerin düşmanıdır! Bu devleti savunmak, halkların kardeşliğine darbe vurmaktır; Kürt ulusu üzerindeki devlet zulmüne, katliamlara, zoraki göçlere... onay vermektir! Bu devleti savunmak, yeni katliamlara davetiye çıkarmaktır! Bu devleti savunmak, milliyetçiliğe, gericiliğe, kısacası faşist barbarlığa destek vermektir! Barbarlığa destek vermeyin, barbarlığın uygulayıcısı bu devleti yıkma mücadelesine katılın!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen sınıf mücadelesini elinden gelen her türlü yolu deneyerek bastırmaya çalışan faşist devlet, kitleleri bölüp parçalamanın bir aracı olarak din ve mezhep çatışmasını körüklemeyi hemen her dönem kullanmıştır. Dün Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da, Malatya'da... işçileri, emekçileri mezheplerine göre bölen-kışkırtan, bu temelde de emekçileri birbirine kırdırarak sınıf savaşımından uzaklaştırmaya çalışan devlet, 12 Eylül'den sonra bu politikayı elden bırakmamış, bunun kendi çıkarına daha iyi kullanabilmenin yollarını aramıştır. Ne yazık ki, devletin bu politikası dönem dönem başarıya ulaşmış; emekçiler, devletin oyununa gelerek sınıf çıkarlarını ve sınıf kardeşliğini bir kenara bırakıp mezhep farklılığını ön planda tutarak birbirlerine karşı düşmanca tutum beslemişlerdir. Bu durum, son yıllarda özellikle derinleşme eğilimi göstermekte, sınıf çelişkisinin yerine mezhep çelişkileri öne çıkarılmakta; mezhep örgütlenmeleri, sınıf örgütlenmelerinin önüne geçirilmektedir.

Sivas katliamının öncelikle Alevi mezhebinden insanlara yönelmesi, buna karşı öncelikle Alevilerin tepkilerini dile getirmeleri; gericiliğe ve şeriata karşı Aleviliğin kurumlaşmak istemesi, yıllardan beri baskı altında tutulan bir mezhep olarak Aleviliğin kendini ifade isteği; tüm bunlar, yaşanan süreçte Aleviliğin örgütlenmesini getirmiştir. Ancak, yine bu olgular Aleviliğin diğer yanıyla da İslamın bir başka "yorumu" ve kolu olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler, emekçiler;

İşçilerin, emekçilerin kurtuluşu ne dinde, ne mezheplerde, ne de sahte laikliktedir! İşçilerin-emekçilerin kurtuluşu, onları bölen ve hakim sınıflar tarafından kullanılan tüm dinsel, mezhepsel, ulusal, cinsel farklılıkların ötesindedir! İşçilerin-emekçilerin kurtuluşu ortak sınıf çıkarlarını kavramalarında, bu temelde birleşmelerindedir. Kurtuluş **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında örgütlenmekten ve mücadeleden geçer! Kurtuluş için, **BOLŞEVİK PARTİ**'ye katıl! Dinci-gericiliğe, şeriat tehlikesine, sahte laikliğe karşı; faşist devlete karşı, onların ağababaları emperyalistlere karşı, sömürü ve zulüm düzenine karşı; barbarlığa karşı; **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında mücadele yürüt! Faşizme karşı devrim, barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesinde yerini al!

1 Temmuz 1994

BOLŞEVİK PARTİ
Yurtdışı

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye) bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM! Armanca me: KOMUNÎZM! Ya barbarî, ya sosyalîzm!

Çawa di şerê Xelîçê de dîktatoriya faşîst "yekê bide pêncan bigre" negirtin, zerar jî kirin. Li cem zerara malî, "bela" dewleta Kurd ya Federe ku li Kurdistana Başûr pêk hat jî derket. Tewrê vekirî yê Rûsyayê, di awayê li herêmên hegemonya wê yên kevn de patron kî ye, ji bo çewt neyê fêm kirin; peymana ne fermî ku di navbera Rûsyayê û emperyalîstên rojava de, ku wan hukmê Rûsyayê li herêmên kenarê nas dikir, dîktatoriya faşîst, dixiste zorê ku bi awakî hîn bi dîqqat bide xewna xwe ya Turan. Rolê ku TC di awayê "Tirkên derve" de bilîze û ji aliyên dewletên emperyalîstên mezin jî tê qebûl kirin; rolê navenda ramandin û îdolojîk e. Ku ev wisa bimîne, tu zerareke wê jî ji emperyalîstan re tune. Bi tersî bi taşeroniya TC ji bo ku tev "komarên Tirk" -mavên Rûsyayê yên bingehîn (!) neyên xerab kirin- karibin bimêjin, ev rola rolek e, ku karibe pêk bê.

Kirûyeke din ya girîng ku rewşa dîktatoriya faşîst di polîtîka derve de nîşan dide ev e, ku di pêwendiyên bi dewletên cîran de, bê Bûlgarîstanê nerm nebûn, nakokiyên ki ji berê de hebûn hinek ji wan hîn jî tûj bûn e. Nakokiyên ku TC yên bi dewletên cîran ve hene olaxên wê yên lec kirina leşkerî jî bi giranî dike nava xwe.

MADDA ESAS YA ROJEVÊ LÎ TÎRKÎYÊ-KURDÎSTANA BAKUR: TEKOŞÎNA RÎZGARÎ YA NETEWÎYA KURD...

Tekoşina ku damxa xwe ya esasî li pêşveçûnên li Tirkiyê di van salên dawiyê de xist, tekoşîna netewî ya di pêşenga PKK de li Kurdistana Bakur geşdibe ye. Dîktatoriya faşî dijî şerê rizgariye netewi ya Kurd, ku pêşve diçe û xurt dibe, bi awakî hîn zêde xwe di politikayên tunekirin, bi metodên leşkerî pirsgirêk çareserkirinê werda. Hemû herêmên Kurdistana Bakur yên di bin kontrola TC de tên girtin, kirin qişleke mezin ya leşkerî ku tê de "dîsîplîna emir-komuta" hukum dajo. TC bi qetliyamên ku li Şirnaqê, Licê û hîn li gelek ciyên din ku însan lê dijîn pêktîne, hedefa terarora faşît ya girseyî hîn jî fehtir kir. TC îro li Kurdistana Bakur şerekî qirêj dajo. Welatên emperyalîstên rojava jî ji bo pirsgirêkê di dilimê zemanekî maqûl de bi leşkerî çareser bike çeka vekirî danêyê. Lê belê dij hemû metot û rêyên hatin ceribandin, tabloya ku derket holê, tam tersê armancên diktatoriya faşîst bûn: Kedkarên Kurd her ku çû hîn zêde teva tevgera netewî ya rizgariya Kurd bûn, destpêkirin alikariyeke hîn zêde bidin hêza pêşengiya wê ya îro PKK.

Şerê netewî yê rizgariya netewa Kurd her pêşva diçe, jartiyên netewekara burjûva yên PKK jî bi awakî hîn vekirî destpêkirên û tên xuyakirin. PKK ji bo çareserkirina pirsgirêka netewa Kurd, TC bi zorê bîne ser masê, bi armanca "çareserkirina siyasî" pê bide qebûlkirin, ji bo çareserkirineke reformîst tekoşînê dide, bi taybetî jî piştî taktika "agirbirînê" phat pêkanîn, hîn zêde bi awakî zelal derket holê. Di van mercandan de di "hepêsxana gel TC" de, ji çareserkirina pirsgirêka netewi bi aweyê şoreşgerî li Kurdistana Bakur pêwîstiya danîna Bolşevîk xwe hîn bi lez diyar dike. Ji bo afirandina mercan ku gelê Kurd tê de bi rastî veqete, rizgariya netewî bi ya civakî ve rind bê girêdan, di tevgera rizgariya netewî û ya civakî de hegemonya çîna karker bê pêkanîn tek garantiya wê çîna karkerên Kurdistana Bakur û çînên din yên kedkar bi hev ve weke goşt û hestî tê kelandin, sazbûna partiyeke Bolşewîk ya dikele ye.

Li hember şerê ku li Kurdistana Bakur dimeşe polîtîkayeke şoreşger ya herî rast, li hember şerê qirêj ku dimeşe ne polîta ku berxwedaneke herî hindik nîşan dide, redkirina çûyina leşkeriyê nine, di nava ordiya burjûvazî de, ku darê wê yê bingehî ye, wê perçe bikin, ji bo wê di hundir de bixurînin, xebata şoreşgerî, awanî ye di nava ordiya faşîst de.

KONGRA 5. YA PARTIYA BOLŞEWÎK TIRKIYE-KURDISTANA BAKUR; banga aligirên komunîzmê, karkerên bi zanistiya çînî yên Kurdistana Bakur, di bin ala bolşewîzmê de ji bo sazkirina alternatifeke şoreşger dike.

Dûmahîk Heyê

Yılmaz Güney, Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

